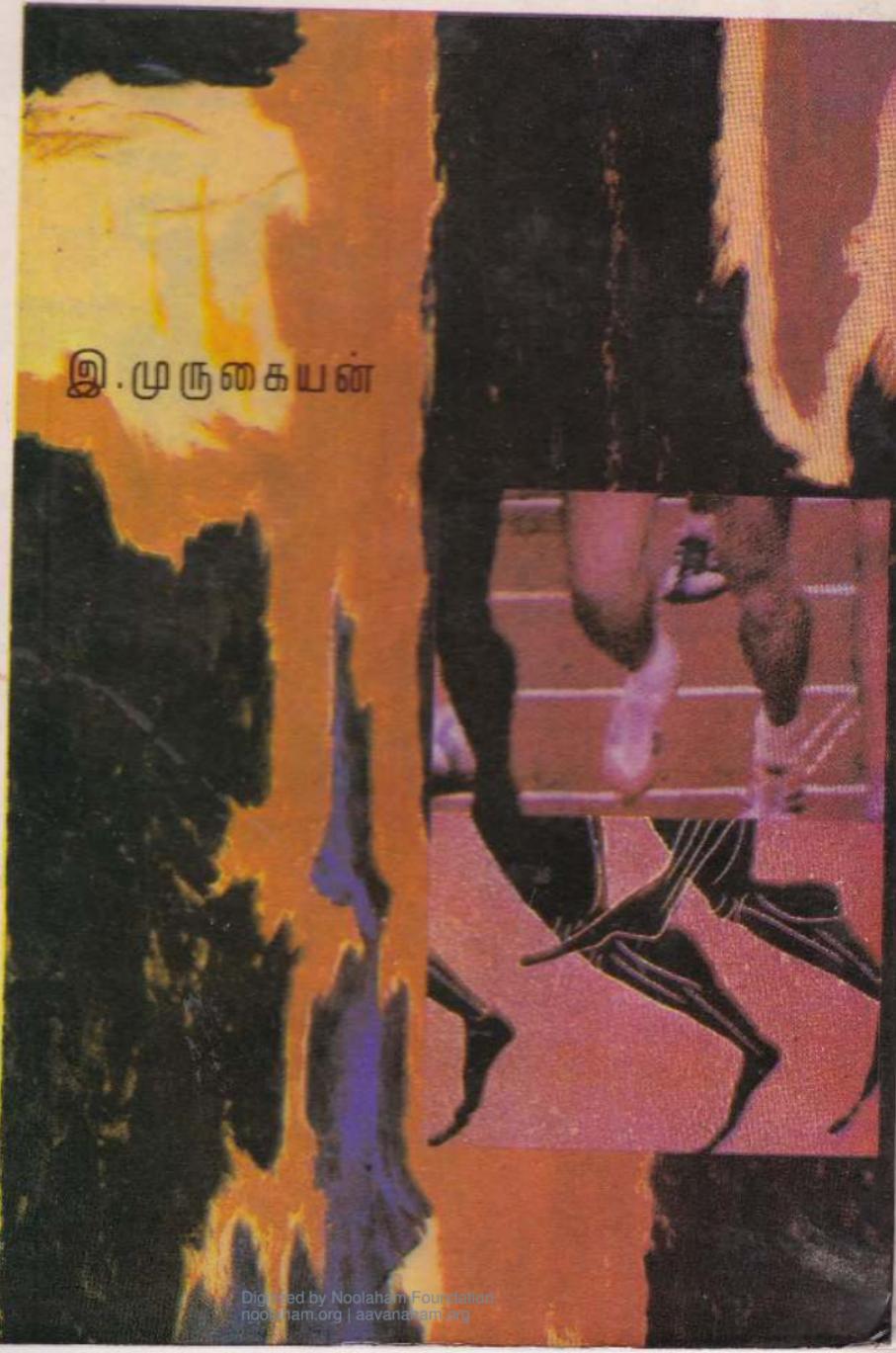

மாடும் கூரியகள் ஆற்கஞும்

ஓ. முருகையன்

68/1
7-8-93

மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்

இ. முருகையன்

எச்சன்றுஞா
புத்தால்

மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்
(கவிதை தொகுப்பு)

முருகையன் ©

முதல் பதிப்பு : ஜூன் 1990

அச்சு : இராசகிளி பிரின்டர்ஸ், சென்னை-20.

அட்டை அமைப்பு : ஏஞ்சலோ கிராஃபிக்ஸ்

வெளியீடு : சென்னை புக்ஸ்
6, தாயார் சாகிப் 2வது சந்து,
சென்னை-600 002.

விலை ரூ. 26

MAADUM KAIYEERUGAL ARUKKUM
A Collection of Poems
R. MURUGAIYAN

First Edition : June 1990

Printed at Rasakili Printers, Ms-20

Cover design : Angelo Graphics

Published by :

Chennai Books

6, Thayar Sahib II Lane,
Madras-600 002.

Price Rs. 26

விடுதலை வாய்ப்பில் அமர்தா சிரிமிகு

மக்ஷி சுயிபாலா ரீ ஸினிடா வெட்டி சிரிமிகு
பூர்ணமியங்குபவி-பாயிச்சுடி வேட்டி எவ்விதம் கவிதையை சொல்லுதல் நிதி விடமாக்குதல் விடுதலை வாய்ப்பில் சிரிமிகு
மக்ஷி சுயிபாலா ரீ ஸினிடா வெட்டி சிரிமிகு
பூர்ணமியங்குபவி-பாயிச்சுடி வேட்டி எவ்விதம் கவிதையை சொல்லுதல் நிதி விடமாக்குதல் விடுதலை வாய்ப்பில் சிரிமிகு
பூர்ணமியங்குபவி-பாயிச்சுடி வேட்டி எவ்விதம் கவிதையை சொல்லுதல் நிதி விடமாக்குதல் விடுதலை வாய்ப்பில் சிரிமிகு
பூர்ணமியங்குபவி-பாயிச்சுடி வேட்டி எவ்விதம் கவிதையை சொல்லுதல் நிதி விடமாக்குதல் விடுதலை வாய்ப்பில் சிரிமிகு
பூர்ணமியங்குபவி-பாயிச்சுடி வேட்டி எவ்விதம் கவிதையை சொல்லுதல் நிதி விடமாக்குதல் விடுதலை வாய்ப்பில் சிரிமிகு
பூர்ணமியங்குபவி-பாயிச்சுடி வேட்டி எவ்விதம் கவிதையை சொல்லுதல் நிதி விடமாக்குதல் விடுதலை வாய்ப்பில் சிரிமிகு

பதிப்புரை

இலங்கையின் தலைசிறந்த கவிஞரான திரு.இ. முருகையன் அவர்களின் கவிதைகள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனி இடம் பெற்று வருவதைக் காணமுடியும். அவரது கவித்துவம், பன்முக ஆற்றல் கொண்டவை.

பல்முனை நுணுக்கம் பொதிந்தவை, இவற்றை ஒருங்கு சேர்த்து அவரது கவிதைகளை உயர்த்தி ஒளி மினிரச் செய்வது கவிஞருக்கு கிடைக்கப் பெற்றுள்ள பரந்த சமூக நோக்கும், ஆழ்ந்த அறிவுபூர்வமான மனித நேயமுமேயாகும். இவற்றுடன் அனுபவமும் நடைமுறையும் இணைந்திருப்பதனால் முருகையன் கவிதைகளில் உள்ளார்ந்ததும் ஒழுங்கமைந்ததும், மனிதகுல மீட்சிக்கான வழிகாட்டல்கள் சிறப்புற்றிருப்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

அவரது கவிதைப் படைப்புகளில் பல எலவே வெளி வந்திருப்பினும் பலவருடக் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை ஒரே நூலில் இடம் பெறுவது இச்சந்தர்ப்பத்திலேயாகும். 1986ல் அவரது “அது அவர்கள்” (கவிதை நூல்), “வெறியாட்டு” (பாட்டுக் கூத்து) ஆகிய இரு கவிதை நூல்களை எமது பேரவை வெளியிட்டது. இவ்வாண்டில் எமது ஆதரவுடன் “இன்றைய உலகில் இலக்கியம்” எனும் இவரது கட்டுரை நூலை சென்னை புக்ஸ் வெளியிட்டது. இப்பொழுது “மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்” எனும் கவிதை நூலினை

முன்னுரை

சென்ற இருபது இருபத்தைந்து ஆண்டுக் காலத்தில் அவ்வப்போது நான் எழுதி வெளியிட்ட கவிதைகளில் ஒரு பகுதியைத் தொகுத்து அமைத்ததே ‘மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்’ என்னும் இந்த நால் இதில் இடம் பெற்றுள்ளவை எல்லாம் சிறுகவிதைகளே. சற்று நீண்ட பாட்டுகள் சிலவும் இதில் உண்டு. ‘கடுமீயம்’ என்பது நாடகமாகும்.

இப்பாட்டுகள் வெளிவந்த ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு பாட்டின் அடியிலும் குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை, ‘கலைமகள்,’ ‘தாமரை,’ ‘தீபம்’, ‘எழுத்து’ ஆகிய தமிழ் நாட்டு ஏடுகளிலும், ‘வீரகேசரி,’ ‘மல்லிகை,’ ‘தினகரன்,’ ‘தாயகம்,’ ‘சிந்தாமணி,’ ‘சிரித்திரன்’ முதலிய இலங்கை நாட்டு ஏடுகளிலும் பிரசரமானவை அவற்றைப் பிரசரித்த இதழாசிரியர்களுக்கு நமது நன்றி உரியது.

2

‘கடுமீயம்’ 1971 ஆம் ஆண்டில், கொழும்பிலே மேடை யேற்றப்பட்டது. அதனை நெறிப்படுத்தியவர் திரு.நா. சுந்தர விங்கம், உண்மையைச் சொல்லப்போனால், நெறியாளராகிய சுந்தரவிங்கமும் நானும் மேற்கொண்ட கூட்டுழைப்பின் பயனே அந்த நாடகம். அதில் வரும் மேடைக் குறிப்பு விவரங்களுக்குப் பெரிதும் பொறுப்பானவர் சுந்தரவிங்கமே. அவருடைய ஆலோசனைகள் பலவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டதன் பயனாக அந்நாடகத்தில் இடம் பெறும் பாக்களின் ஆற்றலும் கலை நலமும் மேம்பாடுற்றன என்று கூறிக் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

ஒரு கால் நூற்றாண்டுக் கால அறுவடையாகிய இந்தப் பாட்டுகளைத் தொகுக்கையில், இவற்றை எவ்வாறு ஒழுங்கு படுத்துவது என்னுங் கேள்வி எழுந்தது. கால வரிசைப்படி இவற்றைத் தரலாமோ என முதலில் எண்ணினேன். அவ்வாறு செய்வது வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வு செய்ய முற்படும் ஆராய்ச்சியாளர்களின் வேலையை ஒரு வேளை இலகுபடுத்தக் கூடும். ஆனால், பாட்டுகளை நயந்து வாசித்து அனுபவிக்க முயல்வோருக்கு, கால வரிசைப்படியான ஒழுங்காக்கம் அவ்வளவு ஏற்றதாகாது என்று தோன்றியது. பாட்டுகளின் பண்புகளையும் பயன்களையும் முன்னிறுத்திய ஓர் ஒழுங்காக்கமே நல்லது என்னும் முடிவுக்கு வந்தேன். அவ்வாறே வரிசைப்படுத்தியும் னேன்.

‘வேள்வி,’ ‘கொதிப்பு,’ ‘நடப்பு,’ ‘பல்லக்கு,’ ‘உலகியல்,’ ‘ஓன்றல்’ என ஆறு கூட்டங்களாக இந்தப் பாட்டுகள் அமைகின்றன. ஒவ்வொரு கூட்டத்துப் பாட்டு களும் சிற்சில உள்ளடக்கப் பண்புகளையும் அனுகு மறை களையும் கொண்டுள்ளமையை நுணுகி நோக்குவோர் உணர்ந்து கொள்ளத்தவறார். முதலாவதாக வரும் ‘வேள்வி’யில், கலையாக்க நெறிகள்பற்றிய எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் இடம் பெறுகின்றன. ‘கொதிப்பு’ என்னும் பகுதியில் வளரிளம் பருவத்தாரின் மனக்கிளர்ச்சிகளும் குறு குறுப்புகளும் கிருஞ்சிஞப்புகளும் காணக்கிடுக்கின்றன. ‘நடப்பு’ என்னும் பகுதியிலுள்ள பாட்டுகள், சாதாரண தினசரி வாழ்க்கையிற் காணப்பெறும் சம்பவங்களின் அடியாக மனிதர்களின் நடத்தைக் கோஸங்களையும் அவற்றின் ‘குரூ வசீகரங்களையும்’ விசித்திரங்களையும், முரண்களையும் முரண் போலிகளையும் ஊன்றியும் மேலோட்டமாயும் நோக்குகின்றன. வேடிக்கையான விளையாட்டுப் பார்வையும் ஆழமான கூர்மையான பார்வையும் ஒன்றையொன்று விலக்காது பிரயோகமாவதனை இந்தக் கூட்டத்துப் பாட்டுகளிலே காணலாம். அதற்கு அப்பால் வரும் ‘பல்லக்கு’ என்னும் பகுதி சற்று நிதானித்து நோக்கத்தக்கது. எனது கவிதை

முயற்சிகள்பற்றி ஒரு சமயம் கலாநிதி க. கைலாசபதி எழுது கையில். “சித்தாந்தச் சார்பொன்றனைத் தேடித் தேடிச் செல்லும் ஆத்மத் துடிப்பின் எல்லையிலேயே அவரது கவிதை களிற் பெரும்பாலானவை பிறந்துள்ளன; இத்தத்துவ வேட்கையும் கோட்பாட்டுத் தேடுதலுமே முருகையனுக்குத் தனித் தன்மை அளிக்கின்றன என்பது என் கருத்து” எனக் குறிப் பிட்டார். அத்தகையதொரு தேடலின் ஆவணப் பதிவுகளே, ‘பல்லக்கு’ என்னும் பகுதியிலே வரும் பாட்டுகள் எனலாம்.

தேடலின் பயனாக வருவது தேறலாகும். ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், சுரண்டல்களையும், ஒடுக்கு முறையையும், அடக்கு முறையையும் தோற்றுவிக்கும் ஏதுக்கள் எவை என்னும் தேடல்களுக்கு, அந்தத் தேடலின்போது தோன்றும் பல நூறு வினாக்களுக்கு, கிடைக்கும் விடைகளைத் திரட்டிக் கோவைப்படுத்தினால், இறுதியில் ஒரு தெளிவு எய்தப் படுமல்லவா? அந்தத் தெளிவாகிய தேறல், ‘உலகியல்’ என்னும் பகுதியில் உணர்த்தப்படல் வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கமாயிற்று. ‘கடுமீயம்’ என்னும் நாடகமும் அந்தப் பகுதியில் இடம்பெறுவதே. சுரண்டல்பற்றிய ஒரு விசாரணையின் கலை வெளிப்பாடாக அதனைக் கருதிக் கொள்ளலாம். வருக்க ஒடுக்குமுறையே அதன் உட்பொருளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆயின், இனம், நிறம், மதம் தொடர்பான நசக்கலின் ஏனைய வடிவங்களுடனும் அதனைப் பொருத்திக் காணலாம் என்று இப்பொழுது எண்ணிப்பார்க்கத் தோன்றுகிறது. ‘விடுதலை கிடைத்த பிறகுதான் நிம்மதி’ என்பது ‘கடுமீயத்தின்’ உயிர்க் குரல். அந்த விடுதலை தேசிய விடுதலையாயும் இன், மத, வருக்க ஒடுக்கல்களினின்றும் மீளாகிய விடுதலையாயும் இருக்கலாமல்லவா? கவிதை மொழி பல பரிமாணம் உடையதாகையால் இவ்விதமான வியாக்குயானங்களுக்கும் அது இடமளிக்கிறது.

ஆறாவதாக வருவது ‘ஓன்றல்’ என்னும் பாட்டுக் கூட்டப் பகுதியாகும். “சாந்தி பெருகட்டும்/சந்தோஷம் போங்

கட்டும்/மாந்தர் குலமே மகிழ்டும்/தீந்தமிழின்/அன்போசை/எங்கும் அழகாய் ஒலிக்கட்டும்/இனபமே எங்கள் இலக்கு, என்று நான் பிறிதோரிடத்தில் எழிதியுள்ளவாறு, சாந்தியும் நீதியும் நினைறந்த ஓர் உண்ணத் நிலைமையை நாடும் ஏக்கங்களாக, ‘ஒன்றல்’ என்னும் பகுதியிலுள்ள பாட்டுகள் உள்ளன என்று கருதலாம், பாட்டுகளின் உள்ளடக்கப் பண்புகள் சிலவற்றையிட்டுச் சுருக்கமாக இதுவரை கண்டோம். இனி, இப்பாட்டுகளின் வடிவாக்கப் பண்புகளையிட்டுச் சில கூறுவோம்.

இன்று பாட்டெழுதும் பலரும் (புதுக்கவிதையாளர் எனப் படுவோர்), யாப்பமைப்புத் தமது விடுதலைக்குத் தடையாகிறது என்று கருதி அதனை நிராகரிந்துள்ளனர். எனது அநுபவத்தில், யாப்பின் சாத்தியப்பாடுகள், எதிர்பாராத வகையிலே விரி சிந்தனையையும், சுயாதீனமான உணர்வு முட்டங்களையும் திறந்து காட்டுகின்றன. எதேச்சையான குறியீடுகளாகிய சொல்லோசையின் தற்செயலான பொருத்தப் பாடுகள், நிர்க்கதியான அலைச்சல்களைக் காட்டிலும் பயனுள்ள மூலவளங்களின் முன்னிலையில் நம்மைக் கொண்டு சென்று நிறுத்தி விடுகின்றன. அதனால், செய்யுளின் எல்லைகளுக்குள்ளே நடமாடியவாறே பாட்டுப்படைப்பது பெரும்பாலான தருணங்களில் மிகவும் இலகுவான காரியமாகி விடுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், யாப்பினைக் கைவிட்டால், எழுதுவது கடினமான வேலையாவதனையும் நான் அவதானித்துள்ளேன்.

ஆனால், பழையமான செய்யுள் முறையிலிருந்து போதிய நியாயத்துடன் விலகிச் செல்லும் நடைமுறைகளையும் பரிசீலித்துப் பார்த்துள்ளேன். இந்த விலகல்களுக்கான உதாரணங்களை இப்புத்தகத்தில் வரும் பாட்டுகளிலே தேடிக் கண்டுகொள்ளலாம். இந்த விலகல்களைப் பின்வருமாறு பொழிப்பாக்கிக் கூறலாம்.

1. வாய்பாட்டுத்தனமான சமச்சீர் நிபந்தனைகளைக் கைவிடுதல். உதாரணமாக விருத்தத்தில் நான்கு அடிகள் வரும். மூன்று அடிகளில் அல்லது ஐந்தாறு அடிகளிலும், வழைமையான விருத்த பாட்டோசைச் சீர் ஒழுங்கினை உடைய செம்யுள்களை ஆக்கலாம். ஒரே பாட்டிலோ, அல்லது பாட்டடிகளின் இடையிலோ ஓசைக் கோலத்தைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு மாற்றலாம். பெரும்பான்மையான தமிழ்ச் செய்யுள்களில் அடிகளின் தொடக்கத்தில் எதுகைத் தொடை அமைதல் மரபு. அவ்வாறன்றி எதுகைகளை இடை நடுவில் அமைக்கலாம்; அல்லது எதுகைகளைக் கைவிடலாம். (மோளையைக் கைவிடுவது மிகவும் சிரமமான காரியம்).

2. பாட்டின் பொருளுகுவத்துக்கு ஏற்றவாறு செய்ய விலும், வசனப் பகுதிகளில் வருவது போன்று, பல்வேறு அளவுகளில் அமைந்த பந்திகளை அமைக்கும் முறையினைப் புகுத்தலாம். நெகிழ்ச்சி மிகுந்த இத்தகைய பந்தியமைப்பி னால், பாட்டுகளின் இயக்கச் சுதந்திரம் அதிகமாகும்.

3. பாட்டியல் நூல்களிற் காணப்படும் மங்கலச் சொல் போன்ற சோதிடத்தனமான நிபந்தனைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் விடலாம்.

4. அகவல்கள் கட்டளைக் கலித்துறைகள் போன்ற சில செய்யுள்கள் இன்ன எழுத்திலே முடிவடைதல் வேண்டும் என்பது போன்ற, அர்த்தமும், பயனுமற்ற நியதிகளை விட்டொழிக்கலாம்.

மேற்கூட்டப்பட்டவாறான விலகல்களை இந்துவில் இடம் பெறும் பாட்டுகளில் ஆங்காங்கே அவதானித்தல் கூடும். இவ்வாறான விலகல்கள் இருந்தாலும், மரபு வழியான அநுபவ வரலாற்றில் ஈட்டப்பட்ட ஓசைக்கோலக் கூறுகளின் மூலவளத்தை அப்படியே முழுமையாகத் தூக்கி வீசிவிடுதல் புத்தியாகாது. பழைய ஓசைக்கோலக் கூறுகளின் புதிய

சேர்மானங்களையும் வரிசை மாற்றங்களையும் நாம் ஆக்கிப் பயண்படுத்துதல் நலம்.

3

இனி இந்தாலில் வரும் பாட்டுகள் அச்சிடப்பட்டுள்ள முறையை இட்டும் சில வார்த்தைகள் கூறுதல் தகும்.

தமிழ்ப் பாட்டின் அச்சீட்டு வரலாற்றை எடுத்துக்கொண்டால், பல்வேறு முறைகள் காலந்தோறும் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். செய்யுள்ளி ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு தனி வரியில் அச்சிடுவது ஒரு முறை அடிகள் மிக நெடியவையானால் அவற்றை 2, 4, 8... வரிகளிற் பிரித்து, ஆனால் ஒரே சீரான கணக்குப்படி அச்சிடுவதுண்டு. அத்துடன் சீருக்குச் சீர் இடைவெளி விட்டு அச்சிடுவதும் ஒரு சம்பிரதாயமாகும். அத்துடன் சொற்கள் யாவற்றையும் புணர்த்தி எழுதுவதும் பழைய வழக்கம்.

இந்த அச்சீட்டுச் சம்பிரதாயங்களை நாம் இந்த நாலில் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வாசிப்பதற்கு இலகுவான முறையில், சொல்லுக்குச் சொல் இடைவெளி விட்டே, அச்சீட்டுள்ளோம். சொல்லின் இயல்பான ஒரையைக் கொண்டே பாட்டின் ஒலிநயம் இங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளமையால், பெரும்பாலும் சொற்களே சீர்களாகவும் இப்பாட்டுகளில் நின்றுகொள்கின்றன. அவ்வாறில்லாத தருணங்களிலும் பின்னணியில் நின்று இயங்கும் வகையுள்ளிகள்—அதாவது சீர்ப்பிரிப்பினால் நேரும் சொற்பிளவுகள்—குறிப் பிட்ட சொற்களில் விழும் அழுத்தங்களைக் குறைப்பதற்கு உதவும் வகையிலே நோக்கமுணர்ந்தே பல இடங்களிற் கையாளப்பட்டுள்ளன.

அத்துடன், இவை இயற்பாட்டுகள் ஆதலால், பேச் சோசையின் கதிகள் இவற்றில் முதன்மை பெறுகின்றன. அதனால், பேச்சோசையின் தரிப்புகளே, ஒவ்வொரு வரியின் நீளத்தையும் நிர்ணயிக்கின்றன. அவ்வாறுள்ளமையால், சில இடங்களிலே செய்யுள்ளிடகள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வரிகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. வேறு சில இடங்களில், அடுத்தடுத்து வரும் இரண்டு அடிகளோ அடிகளின் கூறுகளோ ஒன்றிணைக்கப்பட்டு, ஒரே வரி ஆக்கப்படுகின்றன.

மேற்காட்டப்பட்ட பாட்டுருவ விலகல்கள் எல்லாம் வேண்டுமென்றே முற்கூட்டித் திட்டமிட்டுக்கொண்டு செய்யப் பட்டன அல்ல. அநுபவ வழிப்பட்ட பரிசோதனையின் பேறாகச் சென்றடையப்பட்டன. கலையாகக்கத்தின் உள்ளடக்கத்துக்கு முதன்மை கொடுத்து, தமிழ்ப் பாட்டுக்களைப் பழைய வடிவ விறைப்பினின்றும் விடுவிக்கும் அதே சமயத்தில், அந்த விடுதலை வெறுமையையோ வறுமையையோ விளைவிக்காது பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் அக்கறையும் இங்கு செயலூக்கம் பெற்று நின்றது, அநுபவத்தின் பேறுகளைச் ‘சகதொழிலாளர்’ களுடன் பரிமாறிக் கொள்வது நல்லதென்னும் நோக்கத்துடன் இவ்வளவும் சொல்ல நேர்ந்தது.

இனி, இந்தப் பாட்டு நூல், ‘சென்னை புக்ஸ்’ வெளியீடாக வருவதற்கு உறுதுணையாக நின்ற ‘தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை’ குறித்தும் சில சொற்கள் கூறுதல் வேண்டும். இலங்கையில் இயங்கும் இப்பேரவை, ‘தாயகம்’ என்னுமொரு திங்கள் வெளியீட்டைப் பிரசுரித்து வருவதாகும். ஆய்வரங்குகளையும், நூல் வெளியீடுகளையும் இசைப்பா அரங்குகளையும் ஏற்பாடு செய்து நடத்தி வருகிறது. அதன் நூல்வெளியீட்டுப் பணிகளில் ஒன்றாகவே, ‘மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்’ என்னும் இப்புத்தக வெளியீடும் சாத்தியமாயிற்று. ஒத்த கருத்தோட்டங்களையடைய

‘சென்னை புக்ஸ்’ நிறுவனத்தாரின் முன்முனைவுகளுடன் இணைந்து கொண்டமையால், இந்த நூல் வெளியீடு இப்பொழுது சாத்தியமாகிறது.

வருங்காலத்திலும் இவ்வாறான கூட்டு முயற்சிகள் நமது சமூகத்துக்குப் பெறுமதி வாய்ந்த நற்பணியாகிப் பயன் பல தருதல் வேண்டும்.

இப்பாட்டுத் தொகைபற்றிய கருத்துரைகளும் விமரிச னங்களும் வரவேற்கப்படுன்றன.

இ. முருகையன்

நீர்வேலி தெற்கு,

நீர்வேலி, இலங்கை 11-7-88.

உள்ளிருப்பு

1. வேள்வி
2. கொதிப்பு
3. நடப்பு
4. பல்லக்கு
5. உலகியல்
6. ஒன்றல்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org aavanaham.org

இ. முருகையன்
மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்

1

வெள்வி

Digitized

கடவுளுக்கு வந்த கடிதம்

11.

பேரன்பு மிக்க கடவுள்,

உமது தபால்

வார இறுதியிலே வந்தது; நாம் படித்தோம்.

‘சோதனைகள் செய்கின்றேன்’ என்று கிறுக்கிய உம்
சாதனையைக் கண்டோம்.

சரியன்று ஒரு வரியும்.

அந்தப் படைப்பின் அமைப்புக் குறைவுகளை
இந்தக் கடிதம் எடுத்துரைக்கும்.

வாசித்து,

மேலும் பிழைகள் விடாது திருந்துவதே
சாலச் சிறந்த சரியான செய்கை வழி.

‘சல் சல்’ எனவே சவாரி செய்யும் நாம்பனது
நல்ல ஓலியினை நீர் கேட்டிப்பீர்.

நீர் இருக்கும் கோயிலிலே
எல்லாரும் கூடி நின்று பூசை செய்ய
வாயில் அருகே ஒருவன்

கணகணக்கும் சேமக்கலத்தின்மிசை
தீட்டுவதைக் கேட்டிருப்பீர்.

‘தாம் தீம்’ எனவே தடுக்கி விழாக் குறையாய்
ஏந்திமையார் மேடை இடந்து விழும்படிக்குத்
தொங்கிக் குதிக்கும் சுகமான நாட்டியத்தில்

தங்கிச் சிலம்புகிற சல்லரியைக் கேட்டிருப்பீர்.
உம்முடைய ஆக்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும்
எடுத்துத்
தம்மடக்கி, முக்கிக் குலுக்கினேன்.

ஆனால்,
கிலுங்கவில்லை ஒன்றுமே
கிண் கிண் என் கிணற
அலங்காரம் இல்லை என்றால்,
ஆர் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள்?

ஓசை நயம் வேண்டும்
ஒவிகள் கிலுங்கி நின்று
வீசு வீசன்று விசிறுவது மட்டுமின்றி
காதடைக்குமாறு கதறலே தேவை.
தகரமொன்றின் மீதிலே தட்டி என்றாலும்
நுகரச் சிறந்த ஒளி
நீர் வருவித்தல் வேண்டும்
அதுவே மிகவும் சிறந்த முறை.

ஆண்டவரே,
மேலும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்
ஏனோ, உமது படைப்புப் பொருள் செறிந்து
நானா விதமான நல்ல பதார்த்தத்தை
உள்ளடக்கிக் கொண்ட உயர்வால்,
நிறை கூடித்
தெள்ளத் தெளிந்து சிறப்பாய் இருக்கிறது!

வேண்டாம்,
அதை நீர் விலக்கிவிடும்.
இவ்வழக்கம்
மாண்டொழிந்து போயோ வருடம் பல.
இதனைச் சற்றும் அறியாது
சத்து மிகுந்தவற்றைப் பற்றி

உமது படைப்புத் தொழில் நடந்தால்...
வெற்றி அடையும் நினைப்பை
விடுத்து விடும்.

இன்னும் ஒன்று சொல்ல
இருக்கிறது.

சொல்லதெல்லாம்
சுத்த இலக்கணத்திற் சொல்லிவிடப் பார்க்கின்றீர்.
வித்தை நுணுக்கம்
விசாரித்து
அறிந்து கொள்ளும்—

‘போயிற்று’ வேண்டாமே! ‘போச்’ சென்று எழுதிவிடும்
‘ஆயிற்றும்’ வேண்டாம்; அதை ‘ஆச்’ சென்று
ஆக்கிவிடும்.
‘பாம்பின்’ என எழுதல் பாவம்
அதனாலே,
‘பாம்புவின்’ என்றே அதை மாற்றிப் பண்ணிவிடும்.

அன்றி, நாம் சொன்னவற்றில் ஐமிச்சம் உண்டானால்,
சூசாமற் கேளும்.

குறைநினைக்க மாட்டோம் நாம்.

இவ்வண்ணம்,
இங்கே எமக்கோர் பரம்பரை
யைக் கட்டி நிறுத்தக்
கருதும்
கவிஞர் குல வெட்டி,
விழுல் அழக வேள்.

வால் போச்சது மேளம் வந்தது
 (கலைகளின் ஆதி முறையான பழமை)

வால் போச்சது கத்தி வந்தது டும் டும்
 மயிர் குறைந்தது கூன் நிமிர்ந்தது டும் டும்
 கூன் நிமிர்ந்தவர் குகை புகுந்தனர் டும் டும்
 கூடி வேட்டைகள் ஆடப் போயினர் டும் டும் டும்.

வாய்கள் தோறும் நா அசைந்தன டும் டும்
 மனிசர் என்றொரு பேர் பிறந்தது டும் டும்
 ‘நான்’ புறம்பெனும் உணர்வு வந்தது டும் டும்
 ஞாலம் வேறென்னும் போதம் வந்தது டும் டும் டும்.

உலகின்மீது கைகள் பட்டன டும் டும்.
 உற்பத்திச் செயல் ஆரம்பித்தது டும் டும்
 கலைகள் கூடப் பிறப்பெடுத்தன டும் டும்
 காடு மோதும் தாளம் கேட்டது டும் டும் டும்.

கத்திகள் கொஞ்சம் கை நழுவின டும் டும்.
 கைகளிற் சில மேளம் ஏறின டும் டும்
 தித்தியி என்று கால்கள் துள்ளின டும் டும்
 தெய்வ மந்திர ஒதல் வந்தது டும் டும் டும்.

பாட்டுகள் சில பாடப் பட்டன டும் டும்
 படங்களும் பல எழுதப் பட்டன டும் டும்

கூத்துகளில் ஆடப்பட்டன டும் டும்
குழல்களும் பல ஊதப்பட்டன டும் டும் டும்.

வால் போச்சது கத்தி வந்தது டும் டும்
கத்தியோடு நா அசைந்தது டும் டும்
நா அசைந்தபின் மேளம் வந்தது டும் டும்
நாகரிகங்கள் மேல் எழுந்தன டும் டும் டும்.

1976

வானா

□

தெளிவு

□

புத்தகங்கள் பல விரித்துப் புரட்டிப் பார்த்தேன்;
புராண வரலாறுகளைச் சுருக்கம் ஆக்கிச்
சித்திரங்கள் சூழ வரப் பதிப்பித்தோரின்
திறமையினைப் பாராட்டி வியந்து கொள்வேன்.
பத்திரிகை நான் தோறும் படித்து வந்தேன்.
படைக்குறைப்பு, போர் நிறுத்தம், தேர்தல் போன்ற
எத்தனையோ செய்திகளைக் கேள்விப்பட்டேன்.
இப்போதோ அவை ஒன்றும் நினைவில் இல்லை.

ஆய்கூடம் போய்ப் புகுந்து பரிசோதித்தேன்.
அறிவினர்கள் முன் கண்டு சொல்லி வைத்த
வாய்மை எல்லாம் வாய்த்து வர மகிழ்ந்து போனேன்.
மற்றெதுவும் நான் புதிது கண்டேன் அல்லேன்.
ஓய்வறியார் பேராசான்.
கணிதரூவின் உதவியுடன்
உடுத்தாரம் கணிக்குமாற்றைக்
காய்வின் றி அமைதியுடன் சொல்லித் தந்தார்
கதிரையிலே இருந்தபடி குறித்து வைத்தேன்.

பாடல் ஒன்றை முனுமுனுத்துத் தனியன் ஆகிப்
பரமசிவன் கோயிலுக்குச் சென்று மீண்டேன்.
ஆடையிச்செல் காவி நிறம் தோய்த்துப் பூணும்
அடிகளார் திருமுன்னர் அமர்ந்து பார்த்தேன்.

பீடுடைய பிரசங்க வாரியாரின்
பேருரைகள் தவறாமல் உற்றுக் கேட்டேன்.

தெடுகிறேன், தெடுகிறேன் — கிடைக்கவில்லை.
சில சமயம்...
அதோ! என்ன?
சென்று பார்ப்போம்.

1965

25

கற்படலம்

□

கலைகள் எல்லாம் மனிதர்களின் களிப்புக்காக! கனவுகளாற் களிப்பெமக்குக் கிடைக்கும் என்றால், விலை கொடுத்து நாம் கனவு காண்பதற்கும் விரும்புகிறோம். இதிலே ஓர் வியப்பும் இல்லை.

சிலை செதுக்கும் சிற்பி சிறு கல் லுக்குள்ளே தேக்குகிறான்— தன்னுடைய கனவை எல்லாம். பல செயலால், காட்சிகளால், சொல்லால், பாட்டால், படக்கலைஞர் தன் கனவை முன்வைக்கின்றான். நாடகத்தான் தான் கண்ட கனவைக் காட்டி நடிப்பாலும் பேச்சாலும் ஆட்டத்தாலும் மேடைகளின் எல்லைக்குள் வியப்பை ஆக்கிவிடுகிறான். நாம் பார்த்து மெச்சகின்றோம். பூடகமாய் ஒரு நுனுக்கக் கருத்தை, நம்முன் போட்டுவிட்ட அவன் திறனைப் போற்றுகின்றோம்,— சாடைகளால், அவயவத் தின் அசைவால், நோக்கால், சதங்கை ஒவியால் விளைந்த புதுமை எண்ணி.

‘இப்படியும் ஒரு விந்தை செய்து காட்டல் இயலுமா?’ என்றெண்ணி மலைக்கின்றோம் நாம் ‘உப்பில்லா இக்கருத்துச் சிந்தை மீதில் உற்பத்தி ஆகி, வெளிப்பட்ட வண்ணம்

எப்படியோ? என எல்லாம் வாய் திறந்தே
இதயத்தால் உருகி, அதில் ஒன்றிப் போவோம்.

கற்பனைக்கும் அடித்தளமாய் இருக்கும்—
மெய்ம்மை— கற்படலம்—
அதையும் நாம் உணர்தல் வேண்டும்.

1969

நூலாகம் செல்லும்

27

நமது தேவை

□

கலைகள் எல்லாம் மனிதர்களின் நுகர்ச்சிக்காக
கருத்துகளைக் கையாளும் திறமை என்ற
வலுவும் உள்ளோர் கலைஞர்களாய் வாய்ப்பார்
என்றால்
மன் முழுதும் அவராலே பயன் எத்தாதோ?
சிலர் கலையை மறைவாகப் பொத்தி வைத்தால்,
சிரித்தொதுக்கத் தக்கது அந்தச் சிறிய செய்கை
உலகமெலாம் தழுவியதே
உண்மையான உயர் கலையாம்
அதுவே தான் நமக்கும் தேவை.
சமீன்தாரின் மாளிகையில்,
தனி அறைக்குள்
தம்மளவில் தலையாட்டித் தாளம் போட
அமைவதுதான் பரதம் என்ற நிலைமை மாறி
ஆண்டு பல ஆயிற்றே!
ஆனால்... ஒன்று—
நவ வாழ்வில் ஊறி நிற்கும் உணர்வினோடும்
நம்முடைய பரதகலை உறவு கொண்டால்,
சுவையான பல புதிய படைப்புத் தோன்றும்.
சொக்கிநிற்பார் எல்லாரும்—
அதுவும் தேவை.

1967

28

முயற்சி

□

அன்று மாலையிலே மேற்கிணை நோக்கி
அமர்கிறேன் கல்விலே—தனியே

மென்னிறக் குப்பி திறந்து, அது பிதுக்கி
விந்தை மை குழைக்கிறேன்.

வாணின் பொன்மையும்
பசுமைக் குளிரினஞ் குடும்
பொறுமையாய் மெல்லெனப் பூசி
முன் இலா அழகைப் படைக்கிறேன்.
அப்பால், முழுகிற்றுக் கதிர்—
நெடுங்கடலுள்.

நீலமும் சிவப்பும் மயக்கினேன்;
மெலிய நீல நிறம்—கபிலமும் கலந்தேன்;
ஒலிடும் கடலை உற்று நோக்கிய நான்
ஒரு சிறிது ஊட்டினேன் ஊதா.
காலம் ஓடியது.

கருமையால் மேலும் கடுமை ஆயிற்று
—நம் காட்சி.

ஏலுமோ மேலும் எழில்படச் செய்தல்?
எண்ணினேன்.

நிறங்களைக் குழைத்தேன்.

நிறங்களைக் குழைத்து மெழுகவும்
அழுகு ந்தெவினை இழந்தது;

மினுக்கம் குறைந்தது,
திருத்த என்னிய கிழியோ
குழம்பியே அமுக்கடைந்திடவும்
புறங்கிடந்து அவமாம் கருங்குழம்பு எடுத்தேன்
புளிச்சென்று படத் திலே பிளிச்சி,
எறிந்தனென் திரையே.

இது சரி வராதாம்.
இனி என்ன, நாளைக்கு முயல்வோம்.

1977

விநியோகம் செய்கின்றாள்
விநியோகம் செய்கின்றாள்
விநியோகம் செய்கின்றாள்
விநியோகம் செய்கின்றாள்

விநியோகம் செய்கின்றாள்

□

வெல்லம் பிழிந்து விநியோகம் செய்கின்றாள்]
மெல்லென் ரெழுந்து விளையாடி ஒய்யென்று
செல்லும் நுழைந்து செவியூடு — அத்தீங்குரலே
ஒல்லும் வகையால் உவமானம் இல்லாத
நல்ல பிழிவாய் நடிக்கப் பழக்கி, வெறுங்
கல்லும் கனியாய் ஒழுகாமல் நில்லாதென்று
எல்லாரும் கேட்க, இசை வாணி பாவரங்கில்
வெல்லம் பிழிந்து விநியோகம் செய்கின்றாள்.

விண்ணிசை பண்ணி விநியோகம் செய்கின்றாள்
தண்ணுமை கிண் எனத் தாளம் கலின் என
பண்ணிமூ யாழோலி பதுங்கிக் குரல்வழியே
தண்ணெனப் பின் தொடரத் தெவிக சாந்த எழில்
உண்மை இசையின் உறவுப் பரிசயத்து
வண்ணம் இது என்று மற்றோர் வியந்திருக்கப்
பெண்ணியல் ஒசை பெருக்கிப் பரப்பியவள்
விண்ணிசை பண்ணி விநியோகம் செய்கின்றாள்.

வேதம் பகர்ந்து விநியோகம் செய்கின்றாள்
கித அரங்கின் கிறுக்கில் நிலை சமுன்று

பாதி அறிவு பறிபோய்ச் சுவைஞர் எலாம்
மாதை மறந்து மதுர இசை நனைந்து
போதை முழுகிப் புளகம் உறு ம்படியாய்
நாத உணவு நயந்து வழங்குகிறாள்.
ஓதி உணராது உணரத் தரும் சாம
வேதம் பகிர்ந்து னிநியோகம் செய்கின்றாள்.

1964

□

சடிலாது பயன் ஆர நிறைந்த
 எண்ணம் ஒன்று உதயம் ஆகிற போதில்
 நாடு தோறும் அது சொல்ல முயன்று
 நாடி ஒடுவன பாவகை ஆகும்.
 ஊடு போய் எதையும் உள்புகுந்தேறி
 ஒடி ஒடி நுழையும் நுனி கொண்ட
 மோடியான வடிவேலது வாங்கி
 முசி வீசபவர் பாவலர் ஆவார்.

ஞால ஆவிகளின் ஆவலை எல்லாம்
 நாலுபேர் உணருமாறு சொல் சொல்லின்
 மாலை கோவை செய, ‘வாழ்வியல் கீறும்
 மாறுபாடுகளை ஒதி அமைந்த
 கால கோல இயல் ஒவியம், ஆகா,
 காணலாகும் இது தான், அட! ’ என்ன
 ஏலுமாறு பொருள் மேவு சொல் தேடி
 சய நாடுபவர் பாவலர் ஆவார்.

நீதி சாய்வுகளை,
 வல்லவர் நெஞ்ச நேர்மை கோணுதலை,
 வாய்மை செம்பாதி பாதியாக
 அரி தீயவர் செய்யும் பாதகாதிகளை,

க—3

நல்லற மெய்ம்மை மோது காதகரின்
ஆசை அவாவின் மூல வேரினை,
அரிந்திட எண்ணி,
வேத நாத ஒவித தந்திட முந்தும்
வீர வேலையினர் பாவலர் ஆவார்.

1963.

வேள்வி

□

அறியாப் பராயம் — ஐந்து வயது
சுற்றுமுற்றும் சொற்கள்
காற்றிலே பறந்து திரிந்தன — பார்த்தேன்.
அவைகள்

அழுக்குப் படிந்தன என்றார்—
அரிவரி வகுப்பின் ஆசான் அவர்களே.

சுத்தமாக்கும் உபாயம் பலப்பல
சொல்லித்தந்தார் பள்ளி வாத்தியார்.
காலப்போக்கிலே சொற்களின் அழுக்கை
நீக்கலில் யான் ஒரு நிபுணன் ஆயினேன்.
தொல்காப்பியர் ஒரு சோப்பும் தந்தார்.
செந்தமிழ் எனதெனச் செருக்கி,
சோப்புப் போட்டுச் சொற்களைக் கழுவினேன்.

கழுவிய சொற்களின் ஈரம் துடைத்துப்
பவுடர் போட்டு மேனி மினுக்கினேன்.
சொற்களை ஒருங்கே கொட்டிக் கலக்கிக்
குலுக்கிப் பார்த்தேன்
முன்போற் கிடந்தன.
ஆறிய கஞ்சியுள் அமிழ்ந்து கீழ் இறங்கிய
சோறு போலச் சோர்ந்து கிடந்தன.

சோற்களின் சோர்வினால், நானும்
 பத்து மடங்கு சோர்வடைந்தேனே.
 மீண்டும் என்னுள் வேகம் பிறந்தது
 படைப்புத் தொழிலிற் பரிசொதனைகள்
 செய்யும் வேட்கை சீறி எழுந்தது.
 சோப்பைத் தூக்கித் தூர வீசினேன்
 சகதியிற் கிடந்த தனித்தனிச் சோற்களைப்
 பொறுக்கி எடுத்தேன்; போட்டேன் குப்பியுள்
 மனிதர்வாய்ப் பட்ட வார்த்தைகள் அவைகள்
 பொதுமகன், பொதுமகள் எச்சிலும்
 அந்தக் குப்பியுட் கிடந்து
 குழம்பல் ஆயின்.
 சோற்களை ஒருங்கே தொகுத்துக் கலக்கவும்
 ‘சர்ர’ எனும் ஒசை தோற்றம் பெற்றது
 நுரைத்தது கலவை
 புகைத்தது பிறகு
 குடு பிடித்தது
 குழல் ஒளிர்ந்தது
 உள்ளுணர்வுகளை ஆகுதி ஆக்கினேன்
 உயிர்ப்பண்புடைய கலைகள் உதித்தன.

அறியாப் பராயம் அகன்றது
 திறமை—முதிர்ச்சிச் செறிவு—தெளிந்ததே.

1969

விடிவு

□

பழந்தமிழை அகழ்ந்தெடுத்தே
ஆங்கிலத்திற் பல நாறு சொல் எழுதி
வெள்ளைக் கோரர்
எழுந்தருளி வந்திருக்கும் அவையில் ஏறி
எழுதியதைப் படிப்பதனால்,
தமிழ் வாழாது.

கொழுந்து விடும் புத்தறிவின் முனைமுகத்தில்,
கொண்டுவந்து நம் தமிழைக் கருவி ஆக்கி
விழுந்திருக்கும் நம்மவரும் விழிக்குமாறு
விறுவிறுப்பை ஊட்டுவதால்...
விடிவுண்டாகும்.

கடற்கரையிற் சிலை எழுப்பி, மாலை சூட்டி,
கற்பூரம் கொணுத்தாமல்,
பொறி பறக்கும்
அடுக்குமொழி எடுத்தெறிந்தே வசனம் பேசும்
அரும்பணியால் மாத்திரமும்
தமிழ் வாழாது.

அடுப்படியில் நெருப்பெரிக்க வழி இல்லாத
அத்தனைபேர் கண்ணீரும்

சத்தமாகத் துடைப்பதற்கு வழி வெளித்தால்
விடுவுண்டாகும்.

குதர் சதி ஒழிப்பதனால்—
விடுவுண்டாகும்.

1969

தரத்தை உயர்த்து

□

கலையார்வம் மிக்க உனது உயிரோ
துடிப்புடைய களலாம்.
இதைத் தெரிக, துணைவா.
கலையா முயற்சி கொடு.
நிலையான பொற்புடைய
கவிதா எழுச்சி உறுவாய்.
பல காலம் நிற்கும் எழில் படையாது
உறக்கம் உறல்
பழிபாவம் மிக்க செயலாம்.
பகையா உனக்கு உனது?
பல பேர் களிப்படையும்படி
நீ சிருட்டி புரிவாய்.

தமுவாதிருக்கிறது தகுமா—கலைத்தொழில்கள்?
தலையே நிமிர்த்தி எழுடா
சலியாது உழைத்திடுக
தரமே உயர்த்திடுக
தவறாது இதைப் புரிதல் துணிவாய்
பொழிவாய் தமிழ்க் கவிதை
புனைவாய் கலைக்கதைகள்
புரிவாய் புரட்சி இதனால்

பொலிவான கட்டுரைகள்
புதிதாய் அமைத்திடுக
புலியே அயர்ச்சி விட்டா.

1959

40

2

கொதிப்பு

பல நூறு பல நூறு

பல நூறு பல நூறு பாடல் தந்தானே
பணி நீரில் நணை பூவாய் ஆடுகின்றானே
பல நூறு பல நூறு.....

தலைசாய இடை ஒல்கி
தளிரான அடி வல்லி
நடை போட அகம் அள்ளி
நான் குலவேனே
— அவள்
பல நூறு பல நூறு.....

பதினாறு வயதாகும் அவள் கோலம்
பழிகாரி சிறிதே தனும் அருள் இல்லையே
எதையேனும் நினையாத
மனமிதில் இவள் ஏறி
இவள் ஏறி விளையாடி ஆடுகின்றானே
பல நூறு பல நூறு.....

மெதுவாக எனை ஆள முனைகின்றாள்
பிரதான பொருளாக அமைகின்றாள்
வெறிகாரன் என என்னை

உலகோர்கள் பழி பேச
இவள் ஏறு மாறான செய்கை செய்தானே
பல நூறு பல நூறு.....

1970

தப்ப முடியாது

□

பார்த்தாய்; உண்மை!

ஆனாலும்... பாராதவள்போல்
உன் பாட்டிற்

பேர்த்தாய் அடிகள்—

அப்பாலே பிரிந்து செல்லத் துணிந்தவள்போல்.
வேர்த்தாய்; ஏனோ?

அயல் நின்றோர் விருப்பப்படியே
அவருடனே

வார்த்தை சில நீ பேசிய பின்
வருவாய் என்பால் என நினைத்தேன்.

கண்டேன்.

உண்மை!

ஆனாலும்...

காணாதவன் போல் வெளித்தோற்றம்
கொண்டேன்.

எனினும்... உள் நிகழ்ந்த குழப்பம்—
திமுக்கென்று ஒரு தவிப்பு!

தண்டேன் துளிபோற் சிரிப்பொலியால்
தயவு புரியும் கனிவு

உன்பால் உண்டே எனினும்

அதை வீணாய்

‘உலகோருக்காய்ச்’ செலவிட்டாய்.

என்று காண்பேன் என, உன்னை
 இரவும் பகலும்
 என்னத்தில் நின்றே இயங்கும்
 உன் குறும்பை
 நினைந்து நினைந்து காத்திருப்பேன்.
 இன்றோ நீயே எதிர் வந்தாய்.
 இந்தத் தருணம் பயனின்றி
 அன்றோ,
 அழிந்து பாழாகி
 அகன்றது, அட்டா, வீணாக!

போ நீ
 அஞ்சேன் உன் பிரிவை.
 புகுந்தென் உள்ளே உள்ளாய் நீ.
 ஆஸபடியால் உன்னுடனே
 அல்லும் பகலும் கலந்திருப்பேன்.
 ஏனோ வெளியிற் காண்கையிலே
 ஏதும் அறியார் போல் நடித்தாய்.
 யானோ அதற்குப் பயப்படுவேன்—
 எனக்குள் ‘நீ’ ஒன்று இருக்கையிலே.
 தப்பமுடியாதாகையினால்,

தப்ப முயன்று தோற்காதே.
 ஒப்புக் கொள் உன் தோல்வியினை.
 ஒளித்து நெடுகப் பயன் இல்லை.
 அப்போதே,

நீ
 தனிமையிலே
 அழைத்துச் சொன்ன இரு சொல்லில்
 எப்போதும் நின் இதய ஒவி
 இருக்கும் நிலைமை உய்த்துணர்ந்தேன்.

1960

திரும்பி விடு

என் இரு கணவழியே
எங்களும் போயினெயோ?
ஏகி என் நெஞ்ச அறை
எவ்விதம் தேடினெயோ?
கன்னிமை மாயம் எனும்
கைகளினால், அடியே,
கதவு சிறந்து நுழைந்து
எதனை வியந்தனெயோ?

அங்கு பெரு நிதியம்
ஆக நிறைந்து மிகும்
ஆர்வமுடன் எதனைக் காண
விரும்பினெயோ?
கங்குல் நெடுந்துயில்போற்
கானும் மயல் பெருக்கி,
கள்ளி, என் அந்தரங்கம்
கிள்ளி அகன்றனெயோ?

வந்தது ஞாபகம்தான்
போனதை யான் அறியேன்.
மற்றவை யாவையுமே
முற்றும் ஓர் மர்மமலே!
சிந்தி
திரும்பி விடு.

செய்த திருட்டுடனே
சென்று மறைந்திடுதல்
தீது.
திருந்திவிடு.

1961

ஏமாற்றி விட்டாயே.....

□

உண்ண மறந்தும்

உனக்கே இரவு பகல் எண்ணமெல்லாம் தந்தும்
இதையே நினைந்தபடி

கண்ணிமைகள் மூடாது காத்திருந்தும்
பார்த்திருந்தும்

விண் உலகைக் காண விழித்திருந்தேன்
ஆனாலும்...

குழ இருந்தோர்க்கு

என் சொப்பனத்தின் அற்புதத்தை
யாழ் பேசல் போல இசையோடு பேசி
வரும்

வாழ்வின் ஒளியின் மகோன்னதத்தின் ஆசைகளில்
மூழ்கி இருந்து முயன்றேன் நான் ஆனாலும்...

தூடி அவைந்தும்

உழன்றும்

உணர்வுவைந்தும்

தாடி வளர்ந்ததையும்

தையல் கிழிந்ததையும்கூட மறந்து

உன் குளிர்ந்த வரவினையே தேடி இருந்து
திகைத்தேன் நான்

ஆனாலும்...

வாராமற் போவாயோ என்பதையே
சற்றேனும் ஆராயக் கூசி,
அளித்த உறுதிமொழிச்
சாராய போதை தருகின்ற
நம்பிக்கைப் பேராவற் பித்துப்
பிடித்திருந்த வேளையிலே...

சொல்லிடவைத்த நானும் தொலைந்து கழிந்துவிட,
சில்லிபட்டு என் சித்தம் சிதறி விழுந்து கெட,
நல்வரவு நல்காது
நம்பிக்கை கொன்று
நலம் இல்லை என்று சொல்லி
எனை
ஏமாற்றி விட்டாயே.

1960

கொதிப்பு

□

ஆறிக் கிடந்து துயின்றதலே,
அமைதியான மேற்பரப்பில்
ஆடை படர்ந்து கலையாமல்
அசமாத்தமுமே இல்லாமல்.

நெருப்பு முட்டினாய்
கத
கதப்பை ஏற்றினாய்
விருப்பை ஊற்றினாய்
விளைத்து நீட்டினாய்—
கிளர்ச்சி நிகழ்ந்த பெரும் பொழுதை.

குழுகுழு என்று கொதித்தது
குமிழிகள் கண்ணன விழித்தன
எழுகிற குமிழிகள் பெருத்தன
இயல்புரு கதி கெட வெடித்தன.
அழன்று கணன்று தயங்கி நெளிந்து
குழைந்து, துயின்று, வளைந்து, நுழைந்து
சுழன்று, குழம்பி, உழன்று, பெயர்ந்து
சீறிக் கொதித்துச் சிதறிப் பரந்து
மீறிக் குதித்து விளைந்த விரைவு...
இயந்து கிடந்து சோர்வதனால்
மீண்டும் அமைதி பிறந்து விடும்.

அத்துடன் நீ விடுவாயோ?

நெருப்பு முட்டுவாய்
கொதிப்புக் காட்டுவாய்
விட்டு விட்டு விட்டு விட்டு
மீட்டும் மீட்டும் முட்டி முட்டி...
பாருங்கோ ஆளை

1960

போகிறேன் என்றா சொன்னாய்?

□

போகிறேன் என்றா சொன்னாய்?

அதற்கென்ன, போய் வா.

‘அன்பே, சாகிறேன்;

உன்னை எண்ணித் தளர்கிறேன்;

பிரிவால், அந்தோ, நோகிறேன்;

எனது நெஞ்சள்¹ நுழைந்ததேதான்?’

என்றென்று எல்லாம்

யார் கொலாம் அமுதார்?

ஆமாம், எழுந்து போ.

இருக்க வேண்டாம்.

அலுவல், வேறு, எனக்கும் உண்டே!

அருட் பிரகாசத்தாரின்

கலை இதழ் மலருக்காகக்

கவிதை ஒன்று எழுத வேண்டும்.

கவியாணம் என்று சொன்னான், கந்தையா.

வாழ்த்துத் தந்தி

செலவிலே சுருக்கமாக — சிறியதாய் —

அனுப்ப வேண்டும்.

எழும்பி நீ போகாது

இங்கே இருந்ததேன்?

வம்புப் பேச்சில் அழுந்தினால்,

தப்பி மீளல்
அரிதிலும் அரியதன்றோ?
பழங்குடை பேசினாலும்
பற்று, உனக்கு, அதிலே உண்டு.
கழிந்ததே நேரம், வீணாய்!
கதிரையில் வேர் கொண்டாயோ?

1961

3

ତୁମ୍ହା

६

महाराजा

தனிப்பு

□

காலமி

வெந்து பொரிந்த புழுதியின்
காந்தும் அனலிடையே
கண்களில் நீரும் நிறைந்து தசும்பிக்
கலங்கிய வேளையிலே
மேலே வருக்கும் வெயிலின் புழுக்கத்தில்
மேனி குழைகையிலே
விக்கல் எடுத்துக்
குடிக்க ஒரு தளி
வேண்டித் தவிக்கையிலே...

முட்புதர் குத்திக் கிழிக்க,
களைப்பினில் முச்சத் திணறுகையில்,
மோட்ச உலகினைப் பற்றிய செய்தி
மொழிந்து
ஒரு ‘மூர்த்தி’ வந்தார்
நுட்ப நுணுக்கமாய்த் தத்துவ வாதங்கள்
நோக்கி மயிர் பிளந்தார்.
நாதனமாகிய வேதங்கள் பாடி
நுகரும்படி பணித்தார்.

அந்தரா மீதில் அலைந்து கலைந்த
அலட்சிய நோக்குடனே

ஆசை நிராகரகளாகி, அறுபட்டு
அழிந்த அவ்வேளையிலே
எந்திரமாகி, எதிலும் பிடிப்பின்றி
எவ்விட எழுந்து சென்றோம்.
ஏறி மிதந்து சுழன்று சுழன்று
இவ்விகத்தினை வட்ட மிட்டோம்.

1960

வாணக்

துழாவிடும் தொண்டு

□

எத்தனை யுகமாய்
இருண்ட இப்புதரின் இடையிலே
கிடந்ததோ, அறியோம்—
செத்த பாம்புகளும் சிதைந்த மட்டைகளும்
தேங்கிய மட்டையும் ஊறி
இத்திறம் சம்மா இருக்கிற குட்டை!
எவரது கண்ணிலும் படாமல்
அத்தனை ஒதுக்குப் புறத்திலே கிடந்த
அழகும் ஓர் அழகுதான்—அதனால்...

தவளைகள் முட்டை இட்டன.
நுளம்பும் தம் குலப்பெருக்கத்தை ஆற்ற,
குவளையும் பிறவும்—கமலமும் கூடக்—
குலவிரிவு என்பதைப் புரிய,
அவைகளின் கீழே அமைந்துள நீரில்
ஆடைபோற் படர்ந்தது—பாசி
எவர்களும் குளத்தை அணுகினாரில்லை
இப்படிக் கழிந்தது—காலம்.

பற்றையை வெட்டிப்
பயிர் செய நினைந்தார் பலர்
அந்தப் பற்றையை அழித்தார்.
அற்றைய பொழுதில்

அடர்ந்த அப்புதரை அகற்றிய முயற்சியால்,
நுழைந்த கற்றையங் கதிராற்
பாசி மின்னியது.

கண்டனர்—குட்டையை—வெளியார்.

சுற்றி வந்து
அதனைத் துழாவினர் சில பேர்.
தூர் மணம் குடைந்தது—
ஆக்கை—

மாடு மேய்ப்பதற்கு வருகிற ஆயர்—
வாலிபர்—கற்களை எடுத்துப்
போடுகிறார்கள் இடைக்கிடை.

அதனால்...

பொத்தல்கள் பாசியில் விழவும்
கேடு சேர் நாற்றம் நாசியைத் துருவும்.
கிட்ட நாம் போகவும் விரும்போம்.
நாடு வாழ்வதற்கு விருப்பம் உண்டானால்,
நாம் அதை இறைக்கத்தான் வேண்டும்.

யாருமே அந்தக் குளத்தினை இறைக்க
இதுவரை முயன்றுதே இல்லை.

தூர் நின்று
இவர்கள்
துழாவிடும் தொண்டே தொண்டென
வாழ்கிறார்—இதனால்
வாரம் ஒன்றுக்கு
ஒர் இருபது தரபே ஆயினும்
குட்டையைக் குழப்பும் பேரவாவுடனே
பொழுதினைச் செலுத்திப்
பேச்சிலும் சலித்திடாது
‘உழைத்தார்.’

தேங்கிய அழுக்கு நீரினை அகற்றி,
திருந்திய, திவ்வியமான

பாங்குடன் தெளிந்த பளிங்குபோல் நீரைப்
பார்க்கலாம்—

முயற்சி—நாம் செய்தால்.
நாங்களோ

சும்மா குட்டையைக் குழப்பும்
‘நாகரிகர்களே !’

இதனால்...

ஓங்கிய பாசி ஒழிந்தபாடில்லை.
‘ஓவாய்க்’ கெனர ‘நறுமணம்’ வேறு.

இறைக்கவோ யாரும் துணிந்திலம்.
யாரும்

இதுவரை விரும்பினோம் அல்லோம்.
வெறுப்பினால்,

உறவு விலகிய நிலையை மேல் வளர்த்து
அதன்வழிப் பிழைக்கும் குறுக்கு மார்க்கத்தைக்
கொள்கையாய்க் கொண்டோம்.

குட்டையை இடைக்கிடை கலக்கி
உறுக்கியும் பேசி,
பிழைகளைப் பிறர்மேல் உறுவித்துக்
கலக்கினோம்—பொழுதை.

மதகடி மகாராசா

४

மருத நீழல் மதகில் இருந்தே
வாரியார்
உலகின் பெரு நோய்க்குத்
தரம் உயர்ந்த மருந்துகள் சொல்லிஸ்
சருவ ஞாய விரிவுரை தந்தார்.
அருகிலே, அந்த ஊரவர் வந்தே
‘ஆ!’ எனப் பல வாய்கள் பிளந்தும்
உருகி நின்றும்
வியந்து குழைந்தும்
ஹாக்கம் நல்கி, உதவி புரிந்தார்.

அன்று மாலை செதுக்கிய புல்லை
அடக்கி வைத்த கடகமும்
தோளில்
நின்ற சால்வையுமாக மிளிர்ந்தே
நெற்றி வேர்வை உலர்கிற மட்டும்
கொன்று கொன்று நிதம் எமை மாய்க்கும்
கூச்சம் அற்ற இருதயம் அற்ற,
இன்றை நாளின் உலகினைப் பற்றி
எடுத்துப் பேசி விரிவுரை செய்தார்.

சீற்றம் கொண்டு பிறரை வதைத்துத்
தீமை செய்யும் மனிதரைப் பற்றி

நாற்று நாலு தரம் குறை கூறி
 நுட்பமாக அறிவுரை சொன்னார்.
 காற்று வீசும் பொழுதில்
 அவைகள்
 கந்தற் சீலையைப் போல
 இவ்வூரும்
 வேற்றுமைக்குள் விழுந்து மறுகும்
 மேய்ம்மை கூற
 உருகினர், கேட்டோர்.

கூச்சல் செய்தும் கலகம் விளைத்தும்
 குடி கெடுக்கும் குணத்தர் சில பேர்
 மேய்ச்சல் மாடுகள் போல
 மற்றோரை மேய்ந்து வாழ்கிற தன்மையும்
 சும்மா
 ஒய்ச்சலே அறியாதவர் ஆக
 ஊரவர்கள் உலைவதும் எல்லாம்
 வாய்ச்சொல் வீரம் மிகவும் உடைய
 வாரி நாதர் வகுத்துரை செய்தார்.

சாந்தமாக அமைதியினோடு
 சார்தல் நன்றெனும் உண்மையும் சொன்னார்.
 நாந்தமிழர்கள் என்றது தொட்டு
 நாக நாதரின் மூக்கு முறிவும்,
 வாந்தி பேதிகள் மாற்றும் மருந்தின்
 (வாகடப்படி உள்ள) இயல்பும்,
 ஏந்தல் வாரியார்
 யாவரும் கேட்க
 ஏற்ற ஏற்ற விரிவுரை செய்தார்.

வந்து வந்து
 அவர் சொல்வதைக் கேட்ட
 மற்றவர்களும்
 வவொரு பேராய்

‘இந்த மட்டும் இருந்தது போதும்’
 என்ற எண்ணம் எழுந்ததும் போனார்.
 சந்தை கூடிக் கலைந்தது போலச்
 சகலரும் போய் முடிந்த பிறகு
 சுந்தரத் திருத் தொளில்,
 கடகம் தொற்ற வைத்து
 நடை பயில்கின் றார்.

வீடு வந்ததும்
 கோடியில் உள்ள
 மேற்குப் பக்கத்துக் கொட்டிலில் நிற்கும்
 மாடு
 ‘நல்லது, வாருங்கள்’ என்றே
 வாரியார்க்கு வரவுரை கூறும்
 வாடி, மேனி வதங்கியவாறு
 வந்து திண்ணை மணமிசைச் சாய்ந்தார்.
 சோடியான மனைவி
 தேங்காயைத்
 துருவுகின்ற ஒலியையும் கேட்டார்.

பக்க வீடுகள் போய்
 இது மட்டும்
 பாதித் தொல்லை குறைத்து
 உயிர் காத்த
 நற்குழந்தைகள் குஞ்சுகளான
 நாலிரண்டு உயிர் வந்தன, அங்கே.
 தக்கதான் இந் நல்ல,
 புனிதத் தருணம் பார்த்த ‘அவனும்’
 வெளியே
 ஒக்கலை மிசை ‘ஒன்றினை’ ஏந்தி
 உச்சம் ஆஸ்பலெ போல நடந்தாள்.

வாரியாரின் முதகினில் ஒன்று,
 மார்பில் ஒன்று,

வயிற்றினில் ஒன்று
 கூரிதான் குண்டுசியைப் போலக்
 குரல் கொடுக்கும் 'செவி அமிழ்தொன்று'
 வீர் எனப் புதிதாய்
 ஒரு ராக
 மேற்படியில் உலாவுவது ஒன்று
 காரில் ஊதும் குழல் ஒலிபொலக்
 கத்துப் பூன்று
 கதறிடும் ஒன்று.

மேல் விழும் ஒரு பிள்ளை.
 மற்றொல் று
 மென்னியைப் பிடிச்கும்,
 பிறிதொன்று சேலை சுற்றிடும்.
 தாவணி போடும்.
 சிலுக்குச் சட்டையில் மண்ணை இறைக்கும்.
 காலைத் தூக்கும்.
 கதைக்கும்.
 சிரிக்கும்.
 கண்ணை மூடும்.
 கல கல என்னும் .
 நாவிரண்டொடு மேலும் ஒன்றாக
 நல்ல நல்ல புதுமைகள் காட்டும்.

பாட்டுப் பாடியும்
 உண்டிகள் தந்தும்
 (b) 'பட்டர் பண்ணிக் கதைகள் உரைத்தும்
 வீட்டுக் காரி அவர்களை எல்லாம்
 'வென்று' நித்திரை ஆக்கிய பின்னர்,
 'கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று தொடங்கி,
 கிழக்கு வானம் வெளுக்கும் வரைக்கும்

ஓட்டுச் சட்டி உடைந்தது தொட்டே
உழுத்த மா வரை சொல்லி முடித்தாள்.
உம் எனும் இடைச் சொல்லினைச் சொல்லி
ஒப்புதல் தனைக் காட்டியதன்றி,
அம்ம!

ஏதும் உரைத்திலர்.

பேசும்

ஆற்றல் எங்கு மறைந்தது கொல்லோ!

இரும்கான்

வளவு எல்லை கடந்தே
இல்லின் முற்றம் நுழைந்த கணத்தில்
'உம்மணை முஞ்சி' ஆய் விடுகின்றார்.
ஊமையோ என ஆய்விடுகின்றார்.

‘மருத நீழல் மதகில் இருந்த
மனிதரா இவர்!’ என்று வியப்போம்.
வீரிவும் வேகமும் வீரமும் சார
விந்தையான அறிவுரை என்னும்
பெருகு வெள்ளம் திறந்திட வல்ல
பேச்சின் மன்னவர்
வீட்டின் அறைக்குள்
அரை வசனமும் பேச மறுக்கும்
அதிசயத்தினை எண்ணி வியப்போம்.

1963

சக வாழ்வு

□

'ஈசிச் செயரில்' இருந்தபடி
பத்திரிகை வாசித்துப் போட்டு,
வளைந்து நெளிந்தசைந்து
கொட்டாவி விட்டு
குவலயத்தை மண்டையினுள்
இட்டு வைத்தார் போல எடுத்தெறிந்து பேசுகிறீர்.
நில்லும் அய்யா, கொஞ்சம்
நெடிய உலகம் இது,
உள்ளங் கையிலே பொத்த முடியுமா?
ஓவ்வொருவர் ஒரு வழியில்
ஓவ்வொன்றைக் கண்டிருப்பார்.

நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் சிற்சிலர்
வக்கணைக்கென வாழ்பவர் சிற்சிலர்
கொக்கரிப்பிணைக் கொள்கை என்பார் சிலர்.
மக்கள் எத்தனை?
மாநிலம் அத்தனை.

நீர் சொல்வது தான் சரி என்பீர்.
நேர்மை அது தான் முறை என்பீர்
யார் சொல்வதையும் மதியாமல்
பிடிக்கிறீர் கடும் பிடி.
என்ன துணிச்சல் அய்யா!

மின்னல் இடைச் சிறுமி
 யன்னல் இடுக்கினிலே
 சின்ன இதழ் குவித்தே
 பொன்னை விளைப்பதுபோல்
 என்ன அசப்பினிலே
 மன்னி வெளிப்படும்
 என
 வண்ண நினைப்புகளை
 மண்ணில் உருட்டுகிறீர்.

என்ன செய்வேன் தெரியுமா, கானும்?
 வருகிற கோபத்துக்கு
 மசித்து உமைச் சம்பல் ஆக்கி
 நரகினை விதிக்கச் சொல்வி
 நாட்டிலே சட்டம் செய்வேன்.
 அருகிலே வாரும், இங்கே.
 அத்தனை பயம் ஏன், கானும்?
 அரசன் நான் இல்லைத்தானே!

தெரு ஓரத்து மதகின்மேல்
 சிறிதே நிற்போம்.
 இது பற்றி,
 பரிவோடு எங்கள் மனம்விட்டுப்
 பகிரவோமா கருத்துகளை?

சொற்குவியல்
 கற்குவியல்
 சுத்த சட மட்குவியல்!
 ஒன்று சொல்கிறீர்—
 நன்று சொல்கிறீர்
 என்று சொல்கிறேன்
 நின்று சொல்கிறேன்
 சொன்னதனை விட்டுத் துரும்பைப் பிடிக்கின்றீர்.
 என்னதான் செய்வோம் இதற்கு?

வாதமிட்டுத் தீர்வு பெறலாமேல்,
பாதை கெட்டுப் பாழில் விழுவானேன்?
நீதி துட்டுக் காசு பெறுமாயின்
வேதனைக்குள் ஆவி எரிவானேன்?

உமதுலகம் வேறுலகம்
உமது வழி வேறு வழி
உளறுவதில் யாது பயன்?
உறவு வர யாது வகை?

ஆனாலும் சீற்றம் அடையவில்லை.

போதும் பேசியது
காதும் கீறல் விழ
மோதும் வாய் மொழியில்
ஏதும் சாரமிலை.

பேசி என்ன பெறலாம்?

மாறுபட நாம் இருவர்
வேறு பல பேசவதென்?

ஓத்துச் செல்வோம் நாங்கள் இருவரும்
மெத்தப் பேசியும் என்னதான் புண்ணியம்?

1960

தேள் கண்டார் தேளே கண்டார்

□

தேள் கண்டார் தேளே கண்டார்.

தின்னணயில் இருந்த பொன்னர்,
'குள் கொண்டு வாரும்' என்றார்—
சுவருக்கம் அப்பால் நீன்று.

நீள் கெண்டை விழியினாளோ
நெடிலொசை யுடனே கூவ
'வாள் கொண்டு வருவேன்' என்று
வயித்திய விங்கம் போனான்.

'மூலைக்குட் புகுந்த தேளோ
முன்வைத்த தனது சொந்தக்
காவினை அப்பால் ஊன்றக்
கருதிற்றுப் போலும்' என்று
வேலப்பர் சொல்லிக் கொண்டு
வெளியாலே நழுவி விட்டார்.

மாலைக்கு மயக்கம் தோன்ற
வெயிலவன் மறைந்து போனான்.

'விளக்குமாறு எடுத்து வாரும்;
விடுவதா? முடிக்க வேண்டும்;

துவியுமே அஞ்சேன்! என்று
 சுந்தரம் மெல்ல வந்தான்.
 துளக்கழற்று அதனை நோக்கித்
 துணுக்குற்ற மாந்தர் எல்லாம்
 களிப்புறுமாறே
 ஆங்கு—
 கனகம்மா மாமி வந்தாள்.

‘மண்ணெண்ணெணய்ப் போத்தில் எங்கே?
 எடுத்து வா
 அதனை வார்த்தால்,
 கண்ணானை, எந்தத் தேர்ணும்
 கட்டாயம் செத்துப் போகும்.
 அண்ணரின் திவசத்தன்றும்
 அதைத்தானே செய்தோம்?’
 என்றாள்.

உண்மையை விளக்கி நின்றாள்
 ஒருவரும் அசைந்தாரில்லை.

சின்னவன் விளையாட்டாலே
 திரும்பி வந்து
 அங்கு சேர்ந்தான்;
 ‘என்ன சங்கிதி?’ என்று ஏகி
 எதிர் உற்ற மூலை புக்கான்
 அன்னவன்—கையால்
 அந்த அழகான தேளைத் தூக்கும்
 தன்மையைக் கண்டார்.

‘செத்த தேள்’ என்றார்
 தலை குனிந்தார்.

கயிறு

இறந்த தன் தமையனாரை
எண்ணிய சண்முகத்தின்
குறைந்திடா விசம்பல் கண்டேன்
குளிர்விக்கும் நெஞ்சம் கொண்டேன்.
‘பிறந்தவர் இறத்தல் திண்ணைம்;
இறந்தவர் பிறப்பர் என்றும்
அறிந்தவர் சொல்வதுண்டே;
ஆதலால், வருந்தேல்’ என்றேன்.

‘தொல்லைகள் பல நெருக்கும்;
குடுகள் பல கருக்கும்;
எல்லை இல்லாத துண்பம்
எய்திடும் உயிர்கள் ஓய,
வல்லவன் வகுத்துத் தந்த
மார்க்கமே மரணம் ஆகும்;
நல்லதே’ என்று சொல்லி
நவிவிததேன், அவன் சோகத்தை.

‘ஆதலால், சாவைக் கண்டே
அஞ்சுதல் அறியார் செய்கை
நோதலும் வீணே!’ என்று
நுட்பமாய் விளக்கலானேன்.

வேதனை சற்றே ஆறு
விசம்பலை நிறுத்திவிட்டான்.
போதனை செய்த நானோ
போய் எனது உறையுள் புக்கேன்.

மலிவாகத் தெரு ஓரத்தே
வாங்கிய கதை நூல் ‘வாங்கி’,
எலி ஒடும் கூரை நோக்கி
என் முகம் அமையுமாறே
தலைவாசற் புறம் இருந்த
சாய்மணை மேற் சரிந்தேன்.
சில காலம் சென்ற பின்பு...

திஹர் என்று திகில் நான் கொண்டேன்.

பொத்தென விழுந்த பாம்பைப்
பொதுக்கென உதறி வீழ்த்திச்
சத்தமொன்று ஏதோ செய்து
சடார் என ஒடலானேன்.
கத்தினேன்
நடுக்கம் கொண்டேன்.

‘கயிரொன்றை எலி அறுக்க
இத்தனை பயம் ஏன்?’ என்றீர்.

இதற்கு என்ன விடை நான் சொல்வேன்?

1967

கொள்கை

71

கட்சிகள் எத்தனையோ!

காட்சிகளும் அப்படித்தான்.

எட்டும் அறிவினில் எத்தனை தோற்றம்?

புசழ் இல்லாமல் தொன்றினால் என்னவாம்?

ஒரே ஒரு தலை உள்ளவர் எவர்?

ஒரே ஒரு செவி உள்ளவர் எவர்?

பராபரன் அடி பலர் பணிவதும்

என்னவோ உண்மைதான்.

என்றாலும்...

‘சின்மலா, நீதனே! நித்தியா, சித்தனே!

பொன்முலாம் பூசினாய் பொய்ம்மையின் மேனியில்.

நன்மையோ, தீமையோ— நாம் எதாம் அறிகுவோம்?

பன்மையோ ஒருமையோ பகல்களும் நிசிகளும்?’

கோபுரத்தின் முன்புறத்தில், சூப்பியுள்ள கைகளுடன்

ஒலியத்தைப் போல் விழியால் உள்ளுழைந்து

பார்ப்பவளின்

முகத்திலே மஞ்சளைக் காண்க.

பூச்சடித்த மா முகங்கள் புதியனவா, எங்களுக்கு?

‘அவர்கள் என்னதான் சொல்லட்டும்

அதனை நம்பவா போகிறேன்?

74

தவிர்தல் என்ன?
சீ! கொள்கையில்
தவிர்தல் மாபெரும் பாதகம்.

‘பாவம் என்ற வழியில் எனை அழைத்துச் சென்ற-
பாதகனே, நில் அங்கே.
புதன்கள் தோறும்
நீ விரும்பி என் வலக்கைப் புறத்தில் வந்து
நீண்ட உன்றன் பற்களை ஏன் விரித்தாய்?
நூல்கள்,
காவியங்கள் கொண்டு வந்து தந்தாய்.
உங்கள்
கட்சியிலே நான் சேர மாட்டேன்.
போடா!
பிரசார நூலில் உன் கடவுள்
அவதார மேன்மைகள் சொன்னாய்.
எவர்தான் உனக்குப் புறத்தி?
இரைதேடல் உங்கள் பிழைப்பு.’

முசி முசி முறித்து மரங்களை
வீசி வீசி விழுத்திய காற்றுடன்
பேசி ஏசி உரப்பிய கூச்சலில்,
காசின் ஆசைகள் காட்டிய தூண்டிலில்,
சாயாது நிலையான ஆளாக நின்றுவிட
ஓயாத ஆசையுடன் ஊக்கம் படைத்திருந்தான்.

“அரச பதவி இந்தா!”

“அப்படியா? நான் வந்தேன்”

கழுத்தைக் கொடுத்துக் காத்த கொள்கைகள்,
அழுக்குச் சிறையிலே அடைந்து கிடந்தவன்
ஓழுக்கத் திறமையால் ஓம்பிய கொள்கைகள்

வீதி ஓரத்தில் விழுந்து கிடந்தன.
 மாதக் கணக்காய், வருடக் கணக்காய்,
 கேட்பார் அற்றுக் கிடந்த மாம்பழங்களில்,
 புழுக்கள் சென்று புகுதல் விந்தையா?
 நெளிந்த புழுக்கள் நிமிர்ந்து பின் நெளிந்தன
 தெளிந்த அறிவினோர் சாம்பலாய்ப் பறந்தனர்
 மாம்பழத் தின் காதை ஒரு வரலாறாய் மாறிற்று
 சரித்திரம் என்பதோர் சாகாத் தொடர்க்கை
 செத்த நிகழ்ச்சியின் திவ்வியமான
 பழைய தொடர்க்கை
 பாவம், மாம்பழம்!

முரசொலி கிளர்வது தொடங்கவும்
 முதிய அவ்வரசனும் நகர்ந்தனன்
 அருகினில் அவனது பழம்பகை
 அவனது பணிவிடை புரிந்தது
 பழையன நினைவுகள் கழிந்தன
 பல பல பெருமைகள் குவிந்தன
 அழகிய, பழகிய மாம்பழம்
 அவனது விழிகளில் விழுந்தது.
 “எடுத்து வீசடா, பணியான்!” என்றான்.
 எவர்தான் அவனைப் பணியார்? தவிர்வார்?

இனி ஏன் மாம்பழம்?
 இதுதான் இயற்கையாம்.

‘கொள்கை, கொள்கை!’— கூவுகிறார் சிலர்
 ஒய்ந்து விழுமட்டும் கூவித் திரியட்டும்.

1961

உலகம் உவப்ப...

‘உலகம் உவப்பக்
கவியரங்கம் ஒன்று கூட்ட
விரும்புகிறோம்;
உந்த அரங்கிற் கவி சொல்ல
ஒப்புக் கொள்ளல் வேண்டும்’ என
விலகி எங்கோ யாழ்ப்பாண
வீட்டில் இருந்த எனக்கெழுதி,
விலாசம் இட்டுத் — தூதாக்கி
விடுத்தார் — இந்த விழாக்காரர்
பொலிவு மிகுந்த கவிதைகளைப்
போற்றி நுகர வந்தவரே,
புலவர் ஏறே, அவையோரே
பொறுங்கள்; சற்று நில்லுங்கள்!
பலவும் சொல்லி என்ன பயன்?
பாட்டைக் கேட்க வேண்டாமோ?
பயமேன் கானுமா?
என் கவிதை
பழுகு தமிழ்தான்
நாம் தமிழர்.

தமிழோடு இசையின் தேன் குழைத்து.
தழல்மேல் மெழுகாய் உருகுகிற
சாந்த இதயம் படைத்தவர்கள்,

ஓர்ந்த ஞான உணர்வுடனே
 அமையும் அடியார்,
 மெய்ஞ்ஞான ஆன்ம போதம்
 அடைந்தவர்கள்.
 அகங்காரத்தை வேருடனே
 அகழ்ந்தே பிடுங்கி எறிந்தவர்கள்,
 சுமை என்று இந்தப் பிறப்பையுமே
 துச்சமாகக் கருதிடுவோர்,
 தூய அருளின் மேன்மையிலே
 வாய்மை ஒளியைக் கண்டிடுவோர்,
 சமய ஞானக் கொழுந்துகள்
 இச்சகத்தைத் திருத்தி,
 எல்லோரும்
 ‘சரி’ என்று உவக்கும்படி செய்யப்
 பெரிதும் முயன்றார் என்றாலும்...

காவி உடுப்போர்— தம்மிலுள்ள
 கறையைத் துணியில் தோய்த்து உடுத்தும்,
 கழுத்தில் அக்க மணி அணிவோர்
 கயமை திரட்டிக் கோத்தணிந்தும்
 ஆவி சிவிரக்கும் தியானத்தில்
 ஆழ்ந்து போன பாவளையில்
 அவனும் இவளும் நடை பயிலும்
 அழகை நினைந்து மொம்மறந்தும்,
 கோயில் சென்று திரும்பியதும்
 கொள்கைப் புரட்டுச் சதி செய்தும்
 கொடிய பாழுங் கிணற்றைப்போற்
 குப்பை குவிந்த நெஞ்சினரா
 மேவும் பல பேர் நம்மிடையே
 மிகுந்து காணப்படுவதையும்
 வேடம் அணிவோர் எண்ணிக்கை
 கூடுவதையும் அறிவோம் நாம்.

ஏழை எனவும்
 அடிமை இவன் எனவும்
 எவரும் இல்லாத
 இன்பச் சமூகம் படைப்பதையே
 அன்புப் பணியாய்க் கொண்டவர்கள்,
 ஊழல் கழன்ற புது உலகில்
 உணர்வு சிறந்து மினிர்கையிலே
 ஒங்கும் அமைதி
 துன்பம் எலாம் நீங்கும்
 என்று நினைப்பவர்கள்,
 தாழ்வு கிழியச் சமர் தொடுத்து,
 தருமம் விடிய வழி வகுத்துச்
 சாந்த நிலைமை தோற்றுவிக்கச்
 சலியாதுழைக்கத் துணிந்தவர்கள்
 வாழ்வு சிறக்க நல்லரசு
 வகுத்தல் வேண்டும் என்பதற்காய்
 வையம் உவப்பத் தம் உயிரை
 வழங்கல் உண்டே.
 என்றாலும்...

தாடி வளர்த்தான் என்பதற்கும்,
 தமது மருகன் என்பதற்கும்,
 ‘தம்பி ஏதோ ஐந்தாறு
 தந்து விட்டான்’ என்பதற்கும்,
 ‘வீடு தேடித் தான் வந்துவிட்டான்—
 பொடியன்’ என்பதற்கும்,
 விக்கி விக்கிச் சில சொற்கள்
 திக்கித் தினை உச்சரித்து,
 ‘போடு, மச்சான், போடு’ என்று
 போத்தில் தந்தான் என்பதற்கும்
 போலி வேட முழுமோசப்
 புரட்டர்களையும்,
 புன்மை மிகு

முடர்களையும் ஆதரித்து
 மொய்க்கும் கும்பல்
 நேர்மையினை முழுக்குப் போட்டுத்
 தொலைப்பதற்கு முயன்று வருதல்
 அறிவோம் நாம்.

பறவை போல வான் கிழித்துப்
 பாயும் விமானம் அமைப்பித்தும்
 பார்க்கச் சினிமா அமைப்பித்து
 பாடும் கருவி அமைப்பித்தும்
 உறுமிச் சென்று, பிற கோளில்
 உதைக்கத் தக்க விசையுடனே
 ஓடுகின்ற ரொக்கெற்றை
 உண்டு பண்ணித் தருவித்தும்
 அறிவின் திறத்தால்
 இயற்கையினை ஆட்கொண்டு
 ஏவல் புரிவித்தும்
 அனைத்தும் எதுவும் எந்திரமாய்
 ஆக்கிப் படைத்தும்
 தமது புதுத்
 திறமையாலே,
 உலகத்தைத் திருத்தி
 எவரும் உவப்படையச்
 செய்தல் வேண்டும் என எண்ணிச்
 சில பேர் முயல்வார் என்றாலும்...

அனுவைத் துவைத்துச் சிதறடிக்க
 ஆற்றல் பெருகி வெளியானால்
 அதனாற் புவியைச் சூட்டுருக்கி
 ஆவி ஆக்கி ஊதிவிட
 பணியாய்ப் பகையைப்
 பணிவிக்கும் படியாய்
 முயலும் போதினிலே

பாரைக் கூறு செய்து

வெறும்

பாழ் வெற்றுவெளிச் சூனியமாய்க்

கண நேரத்திற் பொசுக்கிவிடக்

காத்துக்கொண்டு பார்த்திருக்கும்

கால காலர் எண்ணில்லார்

ஞால மீதில் வாழ்வதையும்,

தணியா வெறியர் பல பேர்கள்

தருக்கு மிகுந்து திரிவதையும்,

தயவு, கருணை கொலை செய்வோர்

உயர்வு பெறலும் அறிவோம் நாம்.

உடல்தடி

ஆனபடியால்...

எத்தனை பேர்

ஆர்வம் கொண்டு முயன்றாலும்

அகிலம் உவந்து திருந்துகிற

அந்த நிலைமை வரக்காணோம்

பேனை பிடிக்கும் சில கலைஞர்

பெயர்த்துப் பெயர்த்துச் சொன்னாலும்

பிசுகு கழன்ற புது வாழ்வுப்

பெருமை வரவா போகிறது?

ஏனையவர்கள் சொன்னதையும்

இதற்கு முன்பே கேட்டார்கள்.

இவற்றுக்கெல்லாம் முடிவென்க?

இதய ஒலியைக் கேளுங்கள்.

நானும்

அவையோர்பால்

எனது

நன்றி சொல்லிப் பிரிகின்றேன்

நயந்து என் பாட்டுக் கேட்டிருந்த

நண்பர்களுக்கு வணக்கங்கள்.

1960

க—6

81

உருக்கம்

□

நத்தார் விருந்திலே...
நாற்பது சிறுமியர்
தோள்வரை நறுக்கிக் கழவிச் சுருட்டிய,
எண்ணெய் படாத கூந்தல் பறந்திட,
ஹுவிகள், சோளிகள், ஜிப்சிகள் ஒளிவிட,
சாயம் பூசிய செவ்விதம் திறந்தனர்.

பிரமுகர் பெருமையைப் புகழ்ந்து பாடினர்
ஐம்பது வாத்தியம் பின்னணி இசைத்தன.

பார்த்தார் பிரமுகர்—
சிறுமியர் கைகளை.
நாற்பது கையிலும் காப்புகள் மின்னின
கைக்கடிகாரமும் காணப்பட்டன.

ஓன்பது பேரின் கைகளில் மாத்திரம்
கைக்கடிகாரம் இல்லை என்பதையும்
கண்டார் பிரமுகர்
கண்கள் கலங்கினார்.
உருகினார்
பரிந்தார்—
உள்ளம் கரைந்தார்.

திருப்புகழ் பாடிய சிமிறுயர்,
பாவம்,
கைக்கடிகாரம் இன் றி இருப்பதா?
அவர்களின் பொருட்டாய், அன்பு நிறைவுடன்
ஐயாயிரத்தை அருளினார்—பிரமுகர்
ஆட்சி பீடத்தில் உயர இருப்பவர்
—பிரமுகர்
ஆதலால்...
பிரியமாய் வழங்கினார்.

நத்தார் விருந்திலும் திருப்புகழ் பாடினால்,
கைக்கடிகாரமே இலவசமாய் வரும்.

தட்டிகள் பிரிந்த குடில்களிற் கிடந்து
ருளிரிலே கொடுகி நடுங்கும்
சிறுமிகள் திருப்புகழ் பாடுவதில்லையே.

1981

சேற்றிடையே

மாக்கோலம்

தென்னகத்து மீணாட்சி,
சேற்றில் என்ன கோலம் அடு!
உன் அகத்திற் கொண்டாட்டம்
'ஒடி வர வேண்டும்' என்றாய்.

ஒடோடி வந்தோம் நாம்
உன் வீட்டு முற்றத்தில்...
சேற்றுப் படலம்—
அதில், சித்திரங்கள்—மாக்கோலம்.

கொண்டாட்டம் கண்டு குதூகவித்தோம்
ஆனாலும்.
சேற்றை நினைந்து
நாம்
சித்தம் குழைகின்றோம்.

மூக்குத்தி மின்ன முகம் மலர்ந்தாய் என்றாலும்,
காஞ்சிபுரம், சேலம், கனகமணி உள்ளவள் நீ;
ஊஞ்சலிலும் ஆடுகிற உல்லாசி ஆனாலும்...
உன் வீட்டுக் கோடி
ஒரே குப்பை

உன் தங்கை
கந்தை உடுத்துகிறாள்
கஞ்சி அன்றி வேற்றியாள்.

முற்றமெலாம் சேறடியே!
முக்குத்தி மின்னி என்ன?
தென்னகத்து மீணாட்சி, சேற்றில் என்ன மாக்கோலம்?

1931

85

4

பல்லக்கு

4

ବାନାହାମ

நீண்ட கால வரிசுடிக்கப்
பொய்யி கட்டித் தீர்முடு
கட்டுவதை கொண்டிரு
வரிசுடிக்கப் பொய்யி

1933

காரணம்

மாலைப் பொழுதில்
வளமிக்க வாழ்வை உடையோர் வந்துலவும்
சோலைப் பசுமைப் பூங்காவின்
சொக்கும் அழகுக்கு இணை ஏது?
சோலைப் பசுமைக்கு அப்புறத்தில்,
சோர்ந்து கருகி வறுபடும்
அப்பாலைத் தரிசில், புல் தேடிப் பார்த்தால்
ஒன்றும் காணோம்.
ஏன்?

வணிக நிலையம், அங்காடி,
வாடி வீடு, நெடு வீதி,
அழகு நகரின் சமீபத்தில்—
அப்பால் உள்ள சிற்றூரில்...
கிணறு தூர்ந்து, தெருச் சிறைந்து
கீழே விழுந்த மதகுகளும்,
பிணைந்து பின்னிப் படர்ந்துள்ள
பெரிய முள்ளுக் காடுகளும்...

சிற்பக் கலைஞர்கள் செய்திறனின்
சீர்மைச் சிறப்பின் சிகரம்போல்
நிற்கும் உயர்ந்த கோபுரத்தின்
நிமிர்வும் திமிரும்—
அளவில்லை.

பக்கத்தினிலே சுவர் ஒன்று
பாழாய்க் குவிந்த மேடாகி,
கற்களாகக் கலைபட்டுக்
காட்சி தருவது எதனாலே?

1961

பல்லக்கு

□

‘பல்லக்கில் ஏறுவதும் பல்லக்கைக் காவுவதும்
நல்லறமும் அல்லறமும் நல்கு பயன்’

‘மெய் தானோ?’

‘ஜயமண்டோ?’

‘இல்லையா பின்னே?

அறவிதிகள் செய்து வைத்தோர் யார்?
சொல், சிறிது’

‘.....’

‘ஏறும் மனிதர், இசைந்துடனே கூடியவர்
கூறியவை போலும் அந்தக் கொள்கை எல்லாம்
ஏறலுக்குச் சாதகமாய்
மக்கள் சமூகம் அமைந்திடவே
ஒதினார் நீதி, உணர்ந்து
காவும் மனிதர்
கவுரவழும்
தன்மானத் தீவிரமும் கொண்ட திசைவழியிற்
போவதற்குத் திட்டமிட்டுவிட்டார்
திடீரன்று பல்லக்கை
விட்டெறிவார்— ஊர்ந்தோர் விழு’.

1977

களைப்பு

□

வேல் விழா நகர் வீதியில்,
விளங்கொளி மினுங்க
நீல வான் வரை நிமிர்ந்தது,
நிறை மணி நெடுந்தேர்.

கீழ் நுகத்திலே பூட்டிய காளைகள்
கிழட்டுத் தோள் கொடுத்தன—
வாய் நுரை தள்ளின, துவண்டு.

எருதிமுப்பதால் இரதமும் நகர்வதே—
எனினும்,
மரவுருப்படிக் குதிரை வாகனங்களோ
வடிவாய்
இரத மேல் நீரை மீதிலே
மினிர்ந்தன, எடுப்பாய்.
கருதினார் இலர், பலர்—
கிழக் காளை தம் களைப்பை.

1972

மாடு மாடு
என்று பல ஏசி.....

□

மாடு மாடு என்று பல ஏசி,
திட்டிக் கொட்டித் துரத்தி விரட்டித்
சாமம் வரைக்கும் சாறு பிழிந்து
சக்கை வாங்குவீர்கள்—
பொடியனை—

வீட்டு வேலைக்காரப் பொடியனை
'மாடுகள்' தங்கள் வாய் நுரை தள்ள
முசிக் களைக்கா விட்டால்.....
உங்கள் வீட்டில் உலைகள் கொதிக்குமோ?

பொடியனைன் தமையனும் தாயும் தந்தையும்
மாமனும் மாமியும் மச்சான் காரனும்
உடம்பைப் பிழிய ஒருப்படாதிருந்தால்.....
மலை முகடுகளில், தேயிலை வளருமோ?

வங்கியில் எல்லாம் காசு புரஞ்மோ?

ஐந்து நட்சத்திர ஃகோட்டவில் அமர்ந்து
நண்டைக் கடித்து விறண்டி சுவைத்தபின்
புகையினை ஊதும் இளைய மருமகள்
தேன்மதி நாட்களில், திலக்கா எனப்படும்

இளைஞரின் அருகில் இருந்து கொஞ்சவும்
கண் இமை செருகிக் கனவில் ஆழவும்
உச்சக் குரலில் ஒசை புறப்பட
எச்சில் வாயால் இராகம் இழுக்கவும்
மச்சில் வாழவும் வசதிகள் வாய்க்குமா?

மாடு மாடென ஏசுகிறீர்கள்
மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்
ஆடவர் மகளிர் அது செய்யாரோ?

1984

ஆரோ ஒரு டாக்குத்தர் சொல்ல நினைத்தவை

□

பட்டினப் பாக்கத் தெருவிலே
கானுக்குள்
முட்டுகிற சாக்கடை நீர்க் குண்டம் திறந்திறங்கி
நிற்கின்றாய், அண்ணா!
நெடிய சில மூங்கில்களைத்
‘தொத்துப் பொருத்துத்’ தொடுப்பாகக் கட்டி
அந்த நீண்ட கொடிக்கோலை
நீருக்குள் ஓட்டுகிறாய்.
சாக்கடை நீர்ப் பாய்வின் தடையை அகற்ற என
ஓட்டுகிறாய், அண்ணா, உழைக்கின்றாய் இப்படியாய்.

ஊத்தைச் சலத்துள் உழைப்பாய்
உழைக்காயேல்,
நாற்றம் எடுக்கும் நகரம் முழுவதுமே

நானோ, மெடிக்கல் கொலிச்சிற் படித்ததனால்
நாடித் துடிப்புக் குழாய்க்கருவி மாலையாய்
ஊசலிட அங்கே உலாவுவேன் ‘வாட்டுகளில்’ —
நோய் தீர்க்கும் டாக்குத்தர் என்ற மதிப்புடனே.

நீ ஆரோ — நான் ஆரோ
என்றாலும்

உன்னை என்

அன்னன் என்று கூப்பிட ஓர் ஆசை பிறக்குதடா.

என்னைப்போல் டாக்குத்தர், எக்கவுண்டன்,

சக்கிடுத்தார் ~

கூப்பிறிண்டன், வேறு துரைமார்கள், எஞ்சினியர்

இப்படியாய் உள்ளவர்கள் எல்லார்க்கும்

உன்னைப் போல்

நாலைந்து பத்து மடங்கு பணம் கிடைக்கும்.

நீ மட்டும் தேக உழைப்பாளி ஆகையினால்,

பிச்சைச் சிறு தொகையைப் பெற்றுப்

பிழைக்கின்றாய்.

எங்கள் தொழில்கள் பிரதானம் ஆனவை தான்
உன் தொழிலும் கூட...

உலகுக்கு மெத்தவுமே வேண்டியது தானே!

வியர்த்துச் சுழலும் உன்னை

எங்களுக்குப் போல் இரு மடங்கு சம்பளங்கள்
தந்து மதித்தல் சரி என்று சொல்வேன் நான்.

என்னைப் போல் டாக்குத்தர், எக்கவுண்டன்,

சக்கிடுத்தார் ~

கூப்பிறிண்டன், வேறு துரைமார்கள், எஞ்சினியர்

நள்ளிரவு மட்டும் விளக்கை எரிய வைத்து

ஆறேழு நீண்ட வருடம் படித்துள்ளோம்.

ஆறேழு நீண்ட வருடம் படித்தாலும்

இன்றெந்கள் வேலைச் சிரமம்

மிகக் குறைவே.

என்றாலும்,

நீயோ

இயங்கும் கணந்தோறும் உன்னை அழிப்பாய்—

உழைப்பாக மாற்றுவாய்.

தேகம் உருக்கிச் சிதைத்துப்

பெரும் பயணைப் பெற்றெடுப்பாய்.

அந்தப் பெருமை சிறிதாமோ,
அற்பம் என்று சொல்லி அலட்சியம் செய்துவிட?

தேக உழைப்பினையும் மூளை உழைப்பினையும்
பேதப்படுத்திக் கணித்தல் பெரும்பிழையே!

நீ ஆரோ—நான் ஆரோ
என்றாலும்
உன்னை என்
அன்னை என்று கூப்பிடவே ஆசைப்படுகின்றேன்.

1977

விசிக்கு வைத்தியம்

□

சேற்றிலே சிறிய புழுவாய் நெளிந்து
 பாம்பாய்ப் பல்லியாய் முதலையாய் அ வலந்து
 குரங்காய்த் துள்ளிக் கனல் நிமரிந்து பின்
 கைத்தடி வீசக் கற்ற சிற்றுயிர்
 பேசத் தொடங்கிய பின்னர்
 ஆழ்நிலை ஞானத் தியானி ஆனதே.

ஞானியின் சிரசோ வானமுகிலிட
 ஞாபகம் எங்கோ கடந்து நடந்தது.
 எல்லை இல்லா இருள் வெளிக்கு அப்பால்
 மின்னொளி நிரம்பி மிளிரும் பரப்பிலே
 உறங்காது உறங்கி, உண்மை
 அருந்தாது அருந்தி ஆத்துமம் கிடந்ததே.

எத்தனை எத்தனை தத்துவ விளக்கம்!
 எத்தனை எத்தனை நியாய விசாரணை?
 எத்தனை தருக்கம்?
 எத்தனை வாதம்?
 புத்தியின் தடிப்பு — கத்தியின் வடிப்பு.

‘அடடே, உன்தலை அத்தனை உயர்வோ?
 —ஜந்து பூதமும் வந்து கேட்டன—

‘நீ முன் நெளிந்த நிலத்தை ஏன் மறந்தாய்?
நீ முன் நீந்திய நீரை ஏன் மறந்தாய்?
நீ உன் முச்சு நிலையை ஏன் மறந்தாய்?’
நெருப்போ சிற்றுயிர் வயிற்றுள் நுழைந்தது
எரித்து வருத்திச் சுருட்டி அலைத்தது.
துடித்துப் பதைத்த சிற்றுயிர்,
தடால் எனச்
சரிந்து விழுந்தது, தரையிலே—
பசிக்கு வைத்தியம் பார்த்திடும் பொருட்டே.

1980

சங்கிலி

எங்கள் கழுத்தில் எறிக்கும் பளீர் விரித்துப்
பொன் கொண்டு செய்த புதுச் சங்கிலி உண்டு.
மிக்க பெருமையுடன் மீசை வருடுகிறோம்
சங்கிலியின் பொன்மையிலே சந்தோஷங் கொள்ளு
கிறோம்.

தங்க நகையைத் தடவி,
பசி தாகம்
உட்புகுந்து வாட்டுவதன் உக்கிரத்தை
மெல்லவே
தூக்கி மறைவில் இடலாம் எனும்
வறிய நம்பிக்கையோடு
நகையினையே
எப்போதும்
பாராட்ட எண்ணிப் பலமாய் முயலுகிறோம்.

ஆனாலும் உண்மை அறிவிரோ, தோழர்களே?
உங்கள் வயிற்று நெருப்புக்குக் காரணரும்
உங்கள் சுருள் நா உலர்வுக்குக் காரணரும்
மாளிகையில் உள்ளார்.

மகளிர் புடை குழ்ந்து
சாமரைகள் வீசச் சயனித்திருக்கின்றார்
ஆனாலும், நீங்கள் அறியீர்.

கமுத்திலுள்ள

எம் சங்கிலியின் இறுதி நுனி இரும்பு
பின்னால், பிடரிப்புறமாய் இருக்கின்ற
ழுட்டுத் தொடங்கி,
புறப்பட்டு நீண்டு செல்லும்
நீட்டுத் தொடுப்பும் நெருடான வல்லிரும்பே
வல்லிரும்புச் சங்கிலியை மாளிகையோர் கொண்டு
போய்க்

கட்டுத்தறியிற் கடைசி நுனி பொருத்திப்
ழுட்டி விட்டு,
சாவியைத் தம் பொக்கெற்றுள் வைத்துள்ளார்
மாளிகையில் உள் ஓளார் மகளிர் புடை சூழ்ந்து
சாமரைகள் வீசச் சயனித்திருக்கையில்,
நம்
துக்கமிக்க நாளின் தொலைப்பினிடை கூடச்
சங்கிலியின் பொன்மையிலே சந்தோஷங் கொள்ளு
கிறோம்
நம்பிக்கையோடு நகையினையே எப்போதும்
பாராட்ட எண்ணிப் பலமாய் முயலுகிறோம்.

எங்கள் கமுத்தில், ஏற்ககும் பளீர் விரித்துப்
பொன் கொண்டு செய்த புதுச்சங்கிலி உண்டு.

1971

101

எழுச்சிதான் எமக்கு வேண்டும்

□

எழுச்சிதான் எமக்கு வேண்டும்,
இன்றைய நிலையில்
வீணாய்
மழுப்பலாற் பயனே இல்லை.
மக்களில் ஒரு சாராரைத்
தொழுச்சொல்லி முறைத்த காலம்
தொலைந்திடல் வேண்டும் அன்றோ?
உழுச்சொல்லி நுகத்திற் பூட்டின்
உதைப்பார் தானே!

நடப்பினால் முன்னர் போல
நசுக்கலாம் என்றே எண்ணின்,
படிப்பினால் நாங்கள் பெற்ற
பயன் என்ன?
யாதும் இல்லை.
உடைப்பிலே போடல் வேண்டும்—
ஒவ்வாத கொள்கை எல்லாம்.
சடப் பொருட் கூட்டம் அல்லர்;
தமிழர்கள்—மனிதர்—நாங்கள்.

சிரிக்கிறார் அயலார் எல்லாம்!
'திரு நின்ற செம்மை' என்றே

உரைத்திடப்பட்ட பண்டம்
 அது தானோ? எனக் கேட்கின்றார்
 வருத்தமும் பரிவும் கொண்டு
 வழக்கத்தை உடனே மாற்றிக்
 கருத்தினைப் புதுக்க வேண்டும்—
 காலத்துக்கெற்றவாறு.

வேதத்தை, ஆகமத்தை
 வேறெதன் பொருட்டென்றாலும்
 ஒதற்கு நாட்டம் இல்லா
 உத்தமப் பெரியார் எல்லாம்
 சாதிக்குச் சான்று தேடிச்
 சாத்திரம் புரட்டுகின்றார்—
 தீருக்காய் நெடுக வாழ்வோன்
 திருக்குறள் படித்தல் போலே!

பொது வாழ்விற் பேதம் இன்றிப்
 பழங்கிடும் நிலைமை தோன்றின்
 அது நீதி ஆகும்;
 அன்றேல்,
 அடிபிடி முடிவெய்தாது.
 கதைபேசிச் சடைந்து முடிக்
 காலத்தைப் போக்கலாமோ?
 மிதவாதம் மட்டுமல்ல;
 விழிப்புடன் துடிப்பும் வேண்டும்.

எந்த உலகிலே
இருக்கிறீர் ஜயரே?

□

சிற்றூர்க் கோயிலின் திருப்பெருந் திருவே,
குக்கிராமத்துக் கோயிலின் குருவே,
ஜயரே, மெய்யரே, ஆயிரம் வணக்கம்!
ஒரு சில கேள்விகள்—பதில் தரல் வேண்டும்.

பஞ்சமர் என்று நீர் பகுத்துக் காட்டுவோர்
நித்தியாசவுசிகள் என்றும்
அதனால்,
பிறப்புத் தொடங்கி இறப்பு வரைக்கும்
துடக்குப் பிடித்த தூர்ச்சனர் என்றும்
கோபுர வாசலைத் தாண்டி
அப்பாலே நுழைந்தால்,
புனிதம் தூர்ந்துபோம் என்றும்
ஆகமச் சான்றுகள் காட்டுவீர், ஜயரே!

சத்தியமாய் ஒரு சமுசயம் எமக்கு—
மனசார இதற்கு மறுமொழி சொல்லும்.
எத்தனை ஆகமம் எடுத்துப் படித்தீர்?
காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம்,
அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம்,
அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம் முதலிய

ஆகமம் இருபத்தெட்டெனக் கூறினீர்.
 இத்தனை நூல்களுள் எத்தனை ஒதினீர்?
 இவற்றின் நிறங்களை ஆயினும் அறிவிரோ?
 சங்கத எழுத்துகள் எல்லாம் தெரியுமோ?
 அருச்சனை மந்திரம் அறுபதோ எழுபதோ
 திவசம், மாளயம், சவண்டி, கிருத்தியம்,
 சுற்றுப்பலிக்கெனச் சொல்லும் மந்திரம்,
 யாக பூசைகள்—இவற்றைப் போன்ற
 கேவையின்பொருட்டு நீர் மூன்று கொப்பிகளில்
 எழுதி வைத்திருக்கும் பத்ததி தவிர
 எந்த ஆகமமும் முழுமையாய் ஒதி
 உணர்ந்து கொண்டாரோ?
 உண்மையைச் சொல்லும்
 சங்கத எழுத்துகள் எல்லாம் தெரியுமோ?
 ஆகமம், ஆகமம் என்று வெருட்டுவீர்—
 தில்லையில் இன்று சிவனே இல்லையோ?

எங்கள் சிற்றுரை இறையவன் கோயிலின்
 கதவுகள் திறந்தால், அரிசனர் புகுந்தால்,
 அங்கவன் சந்நிதி அசுசிப் படும் என
 எம்மவர் நம்ப எடுத்துச் சொல்கிறீர்.
 தில்லை எனப்படும் சிதம்பரம் தெரியுமா?
 கோயில் ‘எனப்படும் கோயிலின் கோயில்’
 கபாடம் திறந்தன; கவிழ்ந்ததா, உலகம்?
 சிதம்பரம் நடம் பயில் செழுங்கழுல் இறைஞ்சவோர்
 சாதி மறந்து சைவம் நாட்டினார்.
 அன்பே சிவம் எனும் அறநெறி காட்டினார்.
 செந்தூர் திறந்தது; மதுரையும் திறந்தது;
 திருப்பரங்குன்றமும் பழனியும் திறந்தன.
 பிறப்பினால் இழிவு பேசும் பேதைமை
 அறுப்பதே அறம் என ஆன்றோர் ஒப்பினார்.
 இது நடந்தேறியும் பல பத்தாண்டுகள்
 சென்று மறைந்தன.

சிவ சிவா, சிவ சிவா!
 எந்த உலகிலே இருக்கிறீர், ஐயரே?
 நீர் விதந்தோதும் ஆகமப்படியே
 அரிசனர் நுழைவதால் ஆலயம் கெடுமேல்,
 தில்லையில் இன்று சிவனே இல்லையோ?
 ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால், ஒழுக்கம்
 உயிரினும் ஓம்பப்படும் என உரைக்கும்
 பக்க பலமாய்க் கொள்ளும் உம் துணைவர்
 எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கம் உடையவர்?
 சைவாசாரம் சற்றும் இன்மையால்,
 அரிசனர் என்றே கருதி அணைப்பவர்
 எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கம் உடையவர்?
 நெத்தலிப் பொரியல் நித்தமும் மெல்வதில்
 மெத்த விருப்புடை மேலவர் எல்லாம்
 பல்லு நலிந்த பான்மையால்,
 பாக்குரல் தேடி,
 அதனுள் வெந்தலி இடித்துத்
 தூளாய் விழுங்குதல் சுத்த சைவமோ?

உமக்குத் துணையாய்: உள்ளவர் ஒருவரும்
 கள்ளுக் குடிப்பதே இல்லையோ?
 இருக்கலாம்.
 சமய தீட்சை பெற்று
 நித்தமும்
 சந்தியா வந்தனம் தவறாச் சீலரோ?
 இருக்கலாம்; எல்லாம் இருக்கலாம்.
 ஆயினும்,
 தன்னெஞ்சுறிவிது பொய்யா நடுநிலை
 என்ன என்பதை நீர் இம்மியும் அறிவீரோ?

 குக்கிராமத்துக் கோயிலின் குருவே,
 மறு மொழி என்ன?
 வணங்கி நாம் கேட்கிறோம்.

கோபுர வாசலைக் கடந்து
 உள் நுழைந்திட
 என்னுவோர் நாத்திகர் என்கிறீர், ஐயரே!
 சைவத் திருமுறைச் சான்றுகள் கண்டால்,
 நீரே நாத்திகர்
 நிறுவலாம் இதனை.

கோயிலின் கோயிலாம் கோயிலே தில்ளை.
 தில்லையில் இன்று சிவனே இல்லை
 என்ற பாங்கிலே என்னும் நீரே
 நாற்றுக்கு நூறு நாத்திகர் ஆவீர்.

ஆகையால், ஐயரே,
 அகந்தை எனப்படும்
 சைவ விரோதம் தவிர்த்தல் வேண்டுமே.
 சைவ விரோதம் தவிர்த்தியீர் ஆயின்,
 உம்
 சாதிபேதம் உட்பட,
 தகாத அநீதி அனைத்தும்
 அறந்தரும்
 பெரும்புயலிடையே துரும்பெனத் தொலையுமே.

1968

107

இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய சுமை எங்களுக்கு

□

இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய சுமை எங்களுக்கு
மூட்டை கட்டி அந்த முழுப்பாரம் பின் முதுகிற
போட்டுக் குனிந்து புறப்பட்டோம் நீள் பயணம்
தேட்டம் என்று நம்பி, சிறைந்த பழம் பொருளின்
ஓட்டை, உடைசல், உளுத்த இறவல்கள்,
பீத்தல், பிறுதல், பிசுகி உதிர்ந்தவைகள்
எந்த சந்தல், நன்றாக நாறிப் பழுதுபட்டுச்
சிந்தி இறைந்த சிறிய தனுக்கு வகை—
இப்படியான இவற்றையெல்லாம் சேகரித்து
மூட்டை கட்டி, அந்த முழுப்பாரம் கண் பிதுக்கக்
காட்டு வழியிற் பயணம் புறப்பட்டோம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய சுமை எங்களுக்கு
மூட்டை முடிச்சு முதலியன இல்லாதார்
ஆட்டி நடந்தார், இரண்டு வெறுங்கையும்
பாதை நடையின் பயணத் துயர் அறியா
மாதிரியில் அந்த மனிதர் நடந்தார்கள்.
ஆபிரிக்கப் பாங்கில் அவர்கள் நடந்தார்கள்
மற்றும் சிலரோ வலிமையுள்ள ஆயுதங்கள்
பற்றி, முயன்று, பகை களைந்து, மேலேறி

வின்வெளியை எட்டி வெளிச்செல்லும் முன்பாக,
மன்தரையில் வான் வனப்பைச் சமைப்பதற்கும்,
வாய்ப்பைச் சமனாய்ப் பகிர்ந்து சுகிப்பதற்கும்,
ஏய்ப்பை ஓழித்தே இணைந்து நடப்பதற்கும்
நெஞ்சம் இசைந்தார்.

நிகழ்த்தினார் நீள் பயணம்.

பின் முதுகிற் பாரப் பெருமை இலாதவர்கள்
இத்தனையும் செய்தார்
இனியும் பவா செய்ய
எத்தனிப்போம் என்றார்.

இவை கண்டும்,
நாமோ

இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய சுமை அத்தனையும்
சற்றே இறக்கிச் சலிப்பகற்றி, ஓய்வு பெற்றுப்
புத்தாக்கம் எய்திப் புறப்படவும் எண்ணுகிலோம்.

மேலிருக்கும் மூட்டை இறக்கி, அதை அவிழ்த்துக்
கொட்டி உதறிக் குவிகின்ற கூளத்துள்
வேண்டாத குப்பை விலக்கி, மணி பொறுக்கி
அப்பாலே செல்லும் அறிவு விழிப்பென்பதோ
சற்றேனும் இல்லோம்.

சலிப்பும் வலிப்பும் ஏழ்,
பின்முதுகைப் பாரம் பெரிதும் இடர்ப்படுத்த
ஊருகிறோம்; ஊருகிறோம்—ஓயாமல் ஊருகிறோம்.

பரந்த உலகோர் பலரும்
சுமையைச்
சுருங்கும்படியாய்க் குறைத்துச் சிறிதாக்கிக்
கைப்பைக்குள் வைத்துக் கருமங்கள் ஆற்றுகையில்,
வெற்றுக்கை கொண்டும் வியப்புகளை ஆக்குகையில்,
புத்தி நுட்பம், செய்கை நுட்பம், போக்கு நுட்பம்
என்பவற்றால்—

சித்தி பல ஸ்டடிச் செகத்தினையே ஆட்டுகையில்,
நாங்கள் எனிலோ நவிந்து மிக இரங்கி,
பின் முதுகைப் பாரம் பெரிதும் இடர்ப்படுத்த
ஊருகிறோம், ஊருகிறோம்—
ஓயவில்லை.
ஊருகிறோம்.

வேண்டாத குப்பை விலக்கி,
மணி பொறுக்கி
அப்பாலே செல்லும் அறிவோ குறைவு.

ஓ!

இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய சுமை எங்களுக்கு
பண்பாட்டின் பேராற் பல சோவி எங்களுக்கு.

1972

110

5

உலகியல்

१

वेमित्तोऽ

உலகியல்

□

உலகமே,

எம்மை உணர்த்தும் குரு நீ.

விலகி உனை ஒதுக்கி விட்டோமோ—
நாம் இல்லை.

ஏதும் அறியோம் — எது உண்மை, பொய் என்ற
பேதம் அறியோம்.

பிறவிப் பயன் அறியோம்.

உண்டி. பெறவும் உடை பெறவும், பல்கோடி
பண்டங்கள் செய்து பயன் பெறவும் நீ வேண்டும்.
ஆகையினால் உன்னை அறிந்துகொள்ள ஆசை

உற்றோம்.

தேகமும், தேகத்தின் உள் மலர்ந்த சித்தமுமே
ஆயுதங்கள் ஆக்கி எங்கள் ஆய்வைத் தொடங்கி

விட்டோம்.

போயொழிந்த பல்கோடி ஆண்டுகளின் போக்கிடையே
உன்னை அறிய, உணர, முயன்று வந்தோம்.

என்ன உன்றன் மாட்சிமை!

நாம் இன்றும் திகைக்கின்றோம்.

தேகமும் நீ

தெகத்தின் உள் மலர்ந்த சித்தமும் நீ.

ஆகையினால் எங்கள் அறிவின் குரு நீயே

எம் முன்னே தோன்றும் இயற்கை—இயவுள் நீ
‘நீ’ என்று, சொல்லல் நியாயமா?

ஏ, உலகே,

நீ என்ன முன்னிலையா?

நாமும் உன்னில் ஓர் கூறே

ஆகையினால், முன்னிலையும் தன்மையும் ‘நீ

அல்லையோ?

‘நீ’ என்று சொல்லுவதும் குற்றம்

‘நாம்’ என்பதுவும் போதாதே!

ஆகையினால் ‘நேம்’ என்று சொல்லுவமா?

நேம் என்ற நாமம் உயர்தினையோ அஃறினையோ?

ஆற்றிவு கொண்டே அறிவோமை உன்னுடைய
கூறாகக் கொண்டுள்ளாய்.

ஆதவிள் நேம் என்னல்

உயர்தினையே தானோ? — உயர்தினையே தானோ?

உலகே, உனை விளிக்க ஏற்ற இலக்கணமும்
மாந்தர் மொழியில் மலரவில்லை.

ஆகையினால்,

எம் வசதி நோக்கி, இனி உன்னை ‘நீ’ என்றே
சொல்லுவம்

குற்றம் பொறுத்தல் உனது கடன்.

பேருவகே, உன் பெரு மாண்பு—பரிமாணம்—

தேருவதோ மிச்சம் அருமை—

அறிவோம்.

தொலைகாட்டி, ரேடியோ ஏற்பு முறைகள்,

அவைவாங்கும் நுட்பங்கள். ஆய்வறிவு நுண்கணிதக்

கம்பியுட்டர்ச் செயல்கள் காட்டி வைத்த சான்று
களால்,
உன் பருமன் என்ன வரிசை என நாம் அறிவோம்.

ஆதவினால் நாம் உன் அனுவின் அனு எனினும்,
காதலிக்கு எங்கள் கருமம், இன விருத்தி,
ஞான முனைப்பின் எழுச்சி, செயல் முயல்வு
போல உள்ள பண்பு, புதுமைப் பிறப்பாக்கம்—
இன்னவற்றை ஈட்டி இருக்கும் எங்கள் சித்தங்கள்
சின்னவையா என்ன?
சிறப்பாக்க நற்பேற்றின்
கூர்மை விளைவுக் கொடுமுடிகள் அல்லவோ?

கூர்மை விளைவுக் கொடுமுடிகள் நாம் எனினும்
நீயோ முடிவிலி.
ஓர் எல்லை இல்லா நீட்சி கொண்டாய்,
ஓயாத ஒட்ட உழற்சியாம் காலத்தின்
நட்ட நடுவே நடுபட்டு, நாடுகளாய்,
கண்டங்கள் ஆகி, கடல் போர்த்த பூமியாய்,
வெட்டை வெளியாய், வெறு விண்ணாய், கோள்களாய்,
நடசத் திரக்குலையாய், நாசப் பெரும்பாழாய்,
அப்பால் விரையும் நெடுலப் புகைச்சுருளாய்
உண்மை பொய்ம்மை கூடி ஒருங்கே சூழம்புகிற
விண் குளத்தின் சேராய், விசிறலுள்ள வாயுவாய்,
சீறலாய், மாறலாய், சீர்ப்பாட்டுச் செவ்வளத்தின்
தேறலாய் எல்லாம் திகழ்கின்றாய்.

ஆதவினால்
கூர்மை விளைவுக் கொடுமுடியாம் எம்மைவிட
மேம்பட்ட சித்த மிளிர்வுச் சுட்ரொளிகள்—
மூளையிலும் மேலாம் முதன்மைக் கரணங்கள்—
உன்னிடத்தே எங்கேனும் உண்டாக்கி வைத்திருப்பாய்.
முன்னும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என மூன்றாகும்
கால விகற்பச் கரவுகளில், எம்மைவிட

மேம்பட்ட சித்த மிலிர்வுச் சுடரோளிகள்
 ஈன்றிருப்பாய்,
 ஈனுகிறாய்,
 இல்லையெனில் ஈனுவாய்.

இல்வாறு நாங்கள் எடுகோள்கள் வைத்தாலும்
 (ஆயிரமாய் நாறாய் அசம்ஷ்ண்கள் செய்தாலும்)
 உண்மை பொய்கள் சற்றும் உனர இயலோம் நாம்—
 ஏனென்றால் நீயோ அநந்தம்—
 முடிவிலி நீ
 எல்லையே இல்லாய்.
 எனவே, திடமாக
 யாதையுமே நிச்சயிக்க எம்மால் இயலவில்லை.

கூர்மை விளைவுக் கொடுமுடிகள் நாம் எனினும்
 யாதையுமே நிச்சயிக்க எம்மால் இயலவில்லை.

4

என்றாலும் நாங்களே இவ்விடத்து மன்னர்கள்
 குன்றியும், கூனிக் குன்றதும் நடக்கின்ற
 தாழ் விலங்கு போலன்றி,
 தாள் ஊன்றி மண்ணிடையே
 வாழ்விலெங்கும் பச்சை இலையை வளரவிட்டே
 ஊமையாய் நிற்கும் உயிரினத்தைப் போலன்றி,
 நாங்கள் வழிப்புடையோர்
 நாவின் அசைப்புடையோர்.
 தேங்கி நின்ற சித்தம் தெளிய, உயிர்ப்பெய்திச்
 குடு கொண்டு, சக்திச் சுறுசுறுப்பின வீறு கொண்டு
 கைக்குத் துணையாய்க் கருவி எடுத்தவர்கள்
 பேச்சாலே செய்தி பிறர்க்குணர்த்தும் வல்லமையும்

வீச்சாலே கத்திகொண்டு வெட்டித் திருத்துகிற
 ஆற்றலும் கொண்ட அறிவின் குழந்தைகள் நாம்.
 என்னத்தின் பாய்வை இழுத்துப் பிடித்துவைத்து,
 மெய்ம்மையுடன் மோதவிட்டு, மேற் பிறந்த போதத்
 தால்:

புத்தி மெருகுப் பொலிவை எய்தி,
 மின்னெறிக்கும்
 சித்தங்கள் கொண்டோம், சிறியோம்—
 எனில், வல்லோ ம்.

5

வல்லவர்கள் நாங்கள்
 அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திச்
 சில்லறையாய்த் தோன்றும் சிறிய பிரச்சினைகள்
 வேரோடு கல்லி விழுத்தி, வெறும் நீறாக்கப்
 போராடி வெல்வோம்.
 பொதுமை அறம் மலர
 எங்கள் அறிவின் எழுச்சி எனும் ஆயுதத்தை
 உள்மீது திட்டி, உனது சில பாகத்தை
 மாற்ற முயல்வோம்.
 மனம் உவந்து அம் மாற்றத்தை
 ஏற்பாய் நீ என்ற இயற்கைப் பெருவிதியும்
 நாம் உணர்ந்து கொண்டுள்ளோம்.

நல்லுலகே,
 நீ எமக்குத்
 தாயாகித் தந்தையாய்த் தக்கபெருங் காவலுமாய்
 நோயாகி, நோய்க்கு மருந்தாகி மேம்பட்டாய்.
 ஆண்டானாய் எம்மை எல்லாம் ஆட்டி வைக்கும்

நீயே.

பின்

தோண்டி உனை நாம் உழதால்,
பயன் பயக்கும்
தொண்டனாய்,
அற்பத் தொழும்பனாய்க் கீழ்ப்படுவாய்.

எங்கள் துணையே, இனிய உலகமே,
பங்கங்கள் பூண்டும் பரந்துபட்ட பூரணமே,
நீயன்றி வேறு நினைக்கத் தெரியோம் நாம்.
நீ விதிக்கும் எல்லைக்குள் நின்று சுழலுகிறோம்.
முன் அறியோம்; பின் அறியோம்: முற்றும்
தெரியோம் நாம்
மின்னலொத்த இன்றை நிகழ்வும் முழுதுணரோம்.

ஆயினுமே உன்பொருட்டாய் அஞ்சகிலோம்.
அஞ்சலியோம்.
தாயே என உருகித் தஞ்சம் அடையோம் நாம்,
நீ வணக்கம் கோரி எம் முன் நிற்கவில்லை—
ஆதனால்

6

தொட்டளைவோம்;
எய்தித் துளைப்போம்;
தழுவைவோம்;
கிட்ட நெருங்கிப் பொருந்திச் செயல் புரிவோம்.
துண்பம் எழுந்தால், துடைப்பதற்குச் சூழவோ ம்
நாம்—
இனபமே எங்கள் இலக்கு.

இன்பமே எங்கள் இலக்கெனினும்
 நாம்
 நீதிப்
 பண்புகளை நாடும் படைப்பு.

1976

கடுமீயம்

□

I

(மரஞ்செடி கொடிகளோ கட்டிடங்களோ இல்லாத பரந்த வெளி பல அளவுகளில் நாலைந்து பாறைகள் மட்டும் பின் மேடையில் உள்ளன. இரண்டு பெரிய பாறைகளுக்கு நடுவே பின் நடு மேடைக்குச் சற்று வலப்புறமாக ஒரு நடைபாதை செல்கிறது. சயந்தன் பாங்கன் என்னும் இருவர் இந்தப் பாதை வழியாற் பின் புறம் சென்று, தாம் கொண்டு செல்லும் கூடைகளில் எதனையோ இட்டு நிரப்பிச் சுமந்து கொண்டு வந்து, வலப்பக்க முன்மேடையில் உள்ள லொறியில் ஏற்று கிறார்கள். மேடையில் லொறியை அமைத்துக் காட்டு வது அவசியமில்லை. வேண்டுமானால், அதில் ஒரு பகுதி சபையோருக்குத் தெரிவதாகக் காட்டலாம். சயந்தன், பாங்கன் என்பொரின் உடைகள் எந்த நாட்டுக்கு உரியவை, எந்தக் காலத்துக்கு உரியவை என்று குறித்துச் சொல்ல இயலாத வகையில் இருத்தல் வேண்டும். அவர் களின் உடை பின்வருமாறு: தோல் போல ஆடை; தொடையில் ஒரு வார்ப்பூட்டு; கால் மேசு (ஸ்ர்ரோக் கிங்ஸ்); நெஞ்சு வரைக்கும் இறங்கிப் பளீர் விரிக்கும் பொற் பதக்கம் கோத்துப் புணைந்த மணிச் சங்கிலி. இந்தச் சங்கிலி முக்கியமானது. இதன் பின்புறத்தில், சயந்தனுக்கும் பாங்கனுக்கும் தெரியாமல் ஒரு தொடுப்பு

இருக்கிறது. அதிலிருந்து தொடங்கித் தொடர்ந்து செல்லும் சங்கிலி இவர்களைக் கட்டுவதற்கு உபயோகிக் கப்பட்டுள்ளது. தாங்கள் கட்டப்பட்டிருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

மேடையின் வலப்பக்க முன் மூஸையில் ஒரு மேடு உண்டு. அதிலே, கணக்கர் என்பவர்—மிக உதாசீனமாக உடை அணிந்த ஒரு தூங்கற் பேர்வழி—அமர்ந்திருக்கிறார். பக்கத்திலே ஒரு பிரப்பங்கூடையில் வெந்தீர்ப் போத்தில் (தேமோஸ் ஃபிளாஸ்க்), சிகறற்றுகள், வேறும் சில பொருள்கள் உள்ளன. சில போத்தில்கள் (I) கிளாசுகளும் அவர் வைத்திருக்கிறார். அவர் கழுத் தில் (b) பைணோக்குலர் ஒன்று வார்த்தடத்தில் மாட்டப்பட்டுள்ளது. நாடகத்தின் பெரும்பாலான நேரத்தில், கணக்கர் தூங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்.

திரை உயர்ந்ததும் சில நிமிடங்களுக்குச் சயந்தனும் பாங்கனும் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவ்வாறிருக்கும் ஒரு நிலையில் அவர்களை ‘உறை வித்து.’ பின்னணியில் ஒரு பாட்டு ஒலிக்கிறது.)

பாட்டு

தொழிலாள் தேவாதி தேவன்

அவன்

துணையாலே உருவாகும் பொருள் யாவும் இங்கே.

அழகான மணி ஆடை தருவான்

உண்ண

அழுதான உணவோடு குளிர்பானம் பொழிவான் எழுமாடி நிலை வீடு புரிவான்

இவன்

இழவான துயர் போக ஒரு போரில் முனைவான்.

தொழிலாள் தேவாதி தேவன்...

[அவர்கள் நன்றாகக் களைத்துவிட்டார்கள். உடைகள் கசங்கியும் தலை குழம்பியும் உள்ள அவர்களின் சோர்வு, அவர்களுடைய அங்க அசைவுகளிலே தெளிவாகப் புலப் படுகிறது. முதலில் ஒரு தடவை கூடையைத் தோளில் வைத்தபடி விரைவாகக் கொண்டு வந்து கொட்டு கிறார். பின்னர் ஆறுதலாக ஒரு தடவை (சோர்வுடன்) அதையே செய்கிறார்கள்.]

பாங்கன் — தண்ணீர் விடாய்க்குதா?

சயந்தன் — சாய்ச்...சாய்...

பாங்கன் — ஓமோம்,

தேவையானால் தராமல் விடார்களே!

சயந்தன் — சங்கிலி மிகவும் தரத்திலே சிறந்தது ஜையம் எனக்கதில் இம்மியும் இல்லை

பாங்கன் — பள பள என்று பளீரிடும் சங்கிலி பூணக் கிடைத்தது புண்ணியப் பேறு.

பொன்னில் நாம் புரள்கிறோம்.

பொன்னில் நாம் புரள்கிறோம் அட்டா! ஒவ்வொரு குண்டிலும் எத்தனை சுடர் ஒளிப் பளிச்சு!

தூண்டாச் சுடர் அது.

சுடர் ஒளி! சுடர் ஒளி!

தூண்டாச் சுடர் ஒளி!

(அவன் இளைத்துப் போய்விட்டான். பேசியதால் அவனுக்கு மூச்சு வாங்குகிறது.)

சயந்தன் — உனக்கு வேண்டுமா தண்ணீர்?

பாங்கன் — வேண்டாம்

தேவை என்றால், தராமல் விடார்களே!

சயந்தன் — ஏ! பார் அங்கே.

பாங்கன் — என்ன?

சயந்தன் — மழை முகில்!

(சயந்தன் முகிலைச்சுட்டிக்காட்டுகிறான். பாங்கனும் ஆவலுடன் வைத்த கண் வாங்காமற் பார்க்கிறான்.)

பாங்கன் — ஒரு துளி விழுந்தால் உள்ளம் மகிழ்வேன்
சயந்தன் — தொண்டை வரட்சியும் சுகப்படும் அல்லவா?

(முகில்மேல் வைத்த கண்களை அகற்றி, இருவரும் ஏமாற்றத்துடன் தலை குனிகிறார்கள்.)

பாங்கன் — என்ன நேரம்?

சயந்தன் — எட்டாய் இருக்குமோ?

பாங்கன் — இருக்காது என்றுதான் எனக்குப் படுகுது.

சயந்தன் — எட்டாய் இருந்தால் எங்கள் தண்ணீர் தரப்பட்டிருக்கும்.

தராதபடியால்,

இன்னும் நேரம் இருக்கிறது என்றே
நம்புகிறேன் நான்.

நாக்கு...

(சயந்தனின் நாக்கு வெளியே துவண்டு தொங்குகிறது.)

பாங்கன் — பொறு, பொறு.

ஏ, ஏ ... என்ன?

ஏன் அது வெளியே
துவண்டு தொங்குது?

சயந்தன் — சும்மா ... பொய், பொய்!

[டக் டக் கென்ற சப்பாத்து (b) பூற்ஸ்] ஒவிகேட் கிறது]

பாங்கன் — உஸ்ஸ்... உஸ்ஸ்...

சயந்தன் — ஓ, ஓ!

பாங்கன் — உழைப்பு மேலாளர்.

(மேலாளரும் ஏவலாள்களும் வருகிறார்கள். சயந்த
னும் பாங்கனும் பரபரவென்று வேலை செய்கிறார்
கள். மேலாளர் அவர்களை மறித்து, அவர்களு
டைய உடம்பைப் பரிசீலனை பண்ணுகிறார்.]

மேலாளர் — ஏதடா, இன்னும் வேர்வையே காணோம்?
இத்தனை நேரம் ஆகியும்
வேர்வை சற்றுமே இல்லையே!

பாங்கன் — தன்னீர்.....

மேலாளர் — ஏ, ஏ!
தேவையே ஆனால், தராமலும் விடுவமோ?
தரப்படவில்லை என்றபடியால்,
உரிய நேரம் வரவில்லை.
இதை நீர்
உணர்ந்து கொள்ளாமல் உளறுவீரானால்,
கடமையை மறந்த காதகர் ஆகிறீர்.
ஐம்பது கூடை ஆயினும்
இன்னும் சுமந்த பிறகுதான்
துளியளவாயினும் தன்னீர் தரப்படும்.
(சயந்தனைப் பார்த்து) உமக்கும் தான்...
சயந்தன் — ஐயனே!

மேலாளர் — அடிக்கடி நீர் உம் மார்பையே பார்க்கிறீர்.
சயந்தன் — சங்கிலி...

மேலாளர் — அது சரி.

பாங்கன் — எங்களின் பாக்கியம்.
போக போக்கியப் புண்ணிய வாழ்க்கையின்
சின்னமாய் — எமது சித்தியாய் — உள்ளது
சுதந்திரப் பரிசாய்த் துலங்கி மிளிர்வது.
சங்கிலி பற்றி நான் பெருமைப்படுகிறேன்.
அதனாலே தான்...

மேலாளர் — அதை நாம் உணர்கிறோம்.
உங்கள் பெருமிதம் நியாயமானது தான்.

ஆயினும், கடமையை அலட்சியம் செய்வது
சுதந்திரத்துக்கே துரோகமாய் முடியும்.
பாங்கன் — இனிமேல், இப்படிச் செய்யவே

மாட்டோம்..

மேலாளர் — சரி, சரி, போங்கள்; மீன் சுமவுங்கள்.

ஐம்பது கூடை ஆயினும்
லொறியில் ஏற்றிய பிறகுதான்
இனிமேல் ஆறுதல்.

(ஒடி ஆடி முழுமுச்சாய் வேலை செய்கிறார்கள்.
இடையிடையே டக் டக் டக் என்று மேலாளரின்
சப்பாத்து ஓலி கேட்கிறது. மேலாளர் போய்
லொறியிலே சாமான் ஏற்றப்படுவதைப் பார்வையிடு
கிறார். சற்று நேரத்தில் அவர் வெளியேறுகிறார்.
அவர் வெளியேறிய கையோடு வேலை வேகம் சோர்
வடைகிறது. சயந்தனும் பாங்கனும் கூடைகளைக்
கீழே போட்டு விட்டு உட்காருகிறார்கள்.)

பாங்கன் — அண்ணே!

சயந்தன் — என்னடா?

பாங்கன் — முச்சு வாங்குது.

சயந்தன் — சோர்வு கூடாது, சுதந்திரப் பணியிலே!

பாங்கன் — காப்பை ஒரு தரம் மீண்டும் பாடுவோம்

சயந்தன் — வேலை தொடங்கும் சமயமும் முடிவிலும்
மாத்திரம் தானாம் காப்புப் பாடுவார்

முன்னைய மனிசர் — முதாதையர்கள்!

பாங்கன் — பாவம், அவர்கள் பழைய சனங்கள்.

சயந்தன் — காப்புப் பாடவும் காலமா பார்ப்பார்?

முச்சு விடவும் முகூர்த்தமா பார்ப்பார்?

நெஞ்சுச்கு நீதியும் நிமிர்ச்சியும் எழுச்சியும்

நிறைவும் தருவது காப்புப் பாடலே.

ஆகையால், அதனை எந்த நேரமும்—

எந்த வேளையும் பாடலாம், பாடலாம்.

பாடுதல் வேண்டும், பாடுதல் வேண்டும்
மீண்டும் மீண்டும் பாடுதல் வேண்டும்.
வேண்டும் வேண்டும் மீண்டும் மீண்டும்
வேண்டும் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டும்.

பாங்கன்—(செருமி, கை கூப்பி)

திருப்பொற்சங்கிலி—

பொன்னினால் மனியாற் பண்ணிப்
புனைந்த சங்கிலியே போற்றி.
முன்னை நாள் வினைகள் யாவும்
முடிவுற அருள்வாய் போற்றி
என்னை ஆனுடையார் தொண்டில்
இடையறா ஊக்கம் நல்கி
மின்னுவாய் போற்றி.

வாழ்வின்

மெய்ப்பொருட்டுணையே போற்றி.

— திருப்பொற்சங்கிலி.

(முகங்களில் மலர்ச்சி தோன்றுகிறது. சயந்தன்
பாங்கனின் முதுகிலே தட்டிக் கொடுக்கிறான்.
அவர்கள் மீண்டும் சுறுசுறுப்பாக வேலையில் ஈடுபடு
கிறார்கள். ஆனால், இரண்டாம் தடவை சுமை
கொண்டு போகும் போது வேகம் குறைகிறது.)

பாங்கன் — அண்ணே! அதோ, பார்.

சயந்தன் — ஆரவன்?

பாங்கன் — அவர்தான்—

வீரவாகு தேவர் வருகிறார்.

வீரவாகு நம் நன்பரா, விரோதியா?

சயந்தன் — நன்பனா? அவனா? நான் அதை ஒப்பேன்.
நம்பத் தகாதவன்; நஞ்சுப் பயல் அவன்.

பாங்கன் — ஆயினும் இனிமையாய் அடிக்கடி பேசுவார்.
பாட்டும் பாடுவார், பண்ணிசை நிபுணர்.

சயந்தன் — பண்ணிசை நிபுணனே ஆயினும் பாதகன்
புன்னெறி அதனிற் செல்லும் போக்கினை
ஊக்குவான்

எங்களுக்கு உணர்ச்சி ஊட்டுவான்
அடிக்கடி அவன் நம் முயற்சிக்கிடையிலே
வந்து நுழைவது வருந்தத் தக்கது.

பாங்கன் — உழைப்பு மேலாளரும் அறிந்தால் அதட்டு
வார்.

சயந்தன் — இன்றைக்காயினும்
உண்மையைச் சொல்லுவோம்.

பாங்கன் — முகத்தை முறிக்கவும் விருப்பம் இல்லை.
பழகும் முறையிலும் பதமை ஆனவர், வீரவாகு தீவர்.
ஆகையால்...

சயந்தன் — என்ன செய்வது?
கொஞ்சம் பொறுப்போம்.

பாங்கன் — முதுகிலே மூட்டை !

சயந்தன் — என்னவாய் இருக்குமோ?

பாங்கன் — இங்கே தானே வருகிறார்?
வந்ததும்
கேட்டுப் பார்ப்பமே!

சயந்தன் — (I) கேற்றைத் திறக்கிறான்.

(வீரவாகுதேவர் என்பவர் வருகிறார். படலையைத்
திறப்பதும் முடுவதும் பேசாப்பாவனையில் (மயிம்)
நடைபெறுகின்றன. நெடிய வெள்ளாச் சட்டை, கை
யிலே சில பைகள் உள்ளவர், அவர்.)

பாங்கன்—வீரவாகுவா? வாரும், வாரும்.

நிருமா களைத்து நிலைகுலைந் திருக்கிறீர்?

வீரவாகு—அப்படி ஒன்றும் ஆபத்தில்லை.

பழங்கள் ஒரு சில, பையிலே உண்டு.

மலையிலே ஏறிய சிரமமே தவிர

வேறு யாதும் விக்கினம் இல்லை.

(வீரவாகுதேவர் பழங்களைக் கொடுக்க, சயந்தலும் பாங்கனும் அவற்றை உண்கிறார்கள்.)

சயந்தன் — தோலை வெளியிலே விடாதே! அபாயம்-

வீரவாகு — இதோ... (பழத்தோலைப் பையினுள் மறைத்துவிடுகிறார்.) எனக்கெல்லாம் தெரியும், ஐ சே!

விளங்கப்படுத்த வேண்டியதில்லை.

ஆனால், இப்படி அஞ்சி, அஞ்சி நீர்

அடங்கிப் போவதும் நல்லாயில்லை.

சயந்தன்—தொடங்கிவிட்டமரோ,
தொண்டொண்டப்பதற்கு?

வீரவாகு—இல்லை, நீங்கள் இளைஞர்—சிறுவர். முந்திய சரித்திரம் முழுவதும் — சகலதும் மறந்தே இருக்கும்... மறந்தே இருக்கும்.

சயந்தன்— (ஒரு மூலைக்குப் போய்)

இந்த மனிசன் இனிமேல் எங்கள் பழங்கதை என்று பல பல கூறும்.

கேட்க வேண்டிய தலைவிதி நமக்கும்! என்ன செய்யலாம்?

பாங்கன்—இரு, இரு கேட்போம்.

வீரவாகு—பழங்கதை என்று நீர் பகிடி பண்ணுவீர். உண்மையை நினைக்க உள்ளமோ வேகும்.

அன்றைய வாழ்க்கையின் அருமையும் பெருமையும் மறந்து நீர் இன்று மண்ணிலே புரள்கிநீர்.

கற்பகப் பூஞ்சோலை கமகமக்கும் சூழவிலே

அற்புத சங்கீதம் அமர்ந்து நுகர்ந்தபடி

பொற்புடைய ரம்பை திலோத்தமைகள் ஆடியதன் விற்பனத்தைக் கண்டு விளையாடும் வேளையிலே

கைப்புறத்தில் மின்னும் கண்யாழி வில் ஏறிக்கத்
தட்டிய செங்கைள் இவை—
சாளை இட்ட செங்கை இவை.

சியந்தன் — ஜயோ, இவரோ அழவும் தொடங்கிவிட்டார்.
குய்யோ முறையோ குரங்கோ என இரங்கி
ஒப்பாரி வைப்பார்
இது மிகவும் ஆபத்து.

பாங்கன் — மேலாளர் கண்டால்
விலா ஒடியும் எங்களுக்கு.
தோல் போல ஆடை,
தொடையில் ஒரு வார்ப்பூட்டு,
கால் மேசு,
வேர்வை களைந்துவிட மேலாளர்,
நெஞ்சு வரைக்கும் இறங்கிப் பளீர் விரிக்கும்
பொற்பதக்கம் கோத்துப் புணைந்த மணிச் சங்கிலி,
நாம்
செய்யும் வினைக்குத் தகுந்த பயனாகக்
கையில் வழங்கிக் கழிக்கப்படும் கூவி
இத்தனையும் உள்ளோம்.
எதற்கும் நாம் சோர்வடைந்து
குந்தியிருக்கோம்.
குறைவறியோம்.
ஆகையினால்,
உங்கள் முனுமுனுப்பை
உள்ளபடி முற்றாய் வெறுக்கிறோம், ஜயா
வேண்டாம், போம்.
மேலாளர்
இங்கு வருவதற்குரிய சமயம் இதே
ஆகையினாற் போங்கள்.
அதோ, அதுதான் பாதையும்.
கும்பிட்டு வேண்டுகிறோம்.

கோபம் அடையாதீர்
 இம்மட்டும் இங்கே இருந்ததற்கு நன்றி.
 உங்கள்
 மாபபழத்துக்காக மனமார வாழ்த்துகிறோம்
 தேம்பி அழுதிருக்கத் தேவையில்லை — நீர்
 ஆனால்,
 எங்கள் பொருட்டாய் இதனைப் புரிந்துள்ளீர்.
 அன்பீர்! அதனால், அதற்கு,
 எம் மனமார்ந்த நன்றி ஒரு கூடை நவின்று
 உம்மை வேண்டுகிறோம்—
 போங்கள் ஐயா, போங்கள் இவி
 போய்ப் பிறகு வாருங்கள்.

வீரவாகு — நீங்கள் எனை ஏன் வெறுத்து விலக்குகிறீர்?
 உங்கள் உழைப்பை உறிஞ்சும் அசுரர்களின்
 வெங்கொடுமை சற்றும் உணராமல்
 வீணாக

ஏமாந்து போனீர்.
 இவர்கள் சதி தொலைத்தால்,
 செய்யும் வினைக்குத் தகுந்த பலன் கிடைக்கும்.
 நொய்வும் ஒழியும்.
 அந்த நுட்பத்தைப் பின் ஒரு நாள்
 நீரே உணர்வீர்.

சயந்தன் — நிறுத்துமையா. போய் வாரும்.

[வீரவாகுதேவர் அவர்களின் நாடியைப் பிடித்து
 அன்பைத் தெரிவித்துக் கை குலுக்குகிறார். தமது
 பொருள்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொள்ளு
 கிறார். பாங்கன் அவருக்கு உதவி செய்கிறான்.
 சயந்தன் அவர்களைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறான்.
 வீரவாகுதேவர் வெளியேறுகிறார். மூலையில் இருந்த
 கணக்கர் (b) பைணோக்குலரைக் கழுத்திலே மாட்டிய
 படி முன் மேடைக்கு வந்து சயந்தனையும் பாங்கனையும்

உற்றுப்பார்க்கிறார். அவர்கள் இவரைக் கண்டும், பொருட்படுத்தவில்லை. தம் பாட்டிலே தமது மீன் சுமப்பு வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். கணக்கார் போய் மறுபடியும் மேட்டில் அமர்கிறார். (b) பைனோக் குலரைக் கண்ணிலே வைத்து, வேலையாளரை அவதானித்து, தம் குறிப்பேட்டில் எழுதிக் கொள்கிறார். திருப்தியோடு தலை ஆட்டுகிறார். டாண்டாண் என்று மணி அடிக்கிறது. சயந்தனும் பாங்கனும் வேலையை நிறுத்துகின்றனர். இருவரும் பயபக்தியுடன் கைகூப்பி நிற்கின்றனர். சயந்தன் பாடுகிறான்.]

சயந்தன் - திருப்பொற்சங்கிலி
 பொன்னினால் மணியாற் பண்ணிப்
 புணந்த சங்கிலியே போற்றி.
 முன்ன நாள் வினைகள் யாவும்
 முடிவுற அருள்வாய் போற்றி.
 என்னை ஆளுடையார் தொண்டில்
 இடையறா ஊக்கம் நல்கி
 மின்னுவாய் போற்றி.
 வாழ்வின்
 மெய்ப்பொருட் ஞீவே போற்றி.
 —திருப்பொற் சங்கிலி.

(சயந்தனும் பாங்கனும் மூன்று தடவை விரைவாக வேலை செய்கிறார்கள். நாலாவது தடவை சோர்வுடன் ஆறுதலாக அசைகிறார்கள். இப்புறமிருந்து மேலாளர் வருகிறார். திடீரென்று நின்று ஊதுகுழல் ஒன்றை எடுத்து ஊதுகிறார். கணக்கர் திடுக்குற்றுக் கண் விழித்து, திகைப்படைந்து சல்யூட் கொடுக்கு: நிலையில் நிற்கிறார். பின்னர் இடப்புறமிருந்து ஏவலாளனும் இராசாக்கள் இருவரும் வருகிறார்கள். ஆடம்பரமாக உடை உடுத்த இவர்களின் நடையிலே செயற்கையான கம்பீரமும், விறைப்பான தலை நிமிர்வும் காணப்படு

கின்றன. ஏவலாளனின் கையில் ஒரு தட்டமும் அதில்
 மதுச்சாடியும் கிண்ணங்களும் காணப்படுகின்றன. சயந்
 தனும் பாங்களும் வெறுங் கூடையுடன் வந்து குனிந்த
 படி நிற்க, மேலாளர் ஒரு துணியினால் அவர்களின்
 மேனியில் உள்ள வேர்வையை ஓற்றி எடுத்து, துணியை
 முறுக்கிப் பிழிந்து மதுச்சாடியை நிரப்புகிறார்.
 ஏவலாளன் சாடியிலுள்ள மதுவைக் கிண்ணங்களில்
 ஊற்றி, இராசாக்கள் இருவருக்கும் கொடுக்கிறான்.
 அவர்கள் குடித்துவிட்டு ஆடுகிறார்கள். ஆடியவாறே
 அவர்கள் வலப்புறமாக வெளியேற, சயந்தனும்
 பாங்களும் மறுபடியும் வேலையைத் தொடங்
 குகிறார்கள். இவையெல்லாம் பேசாப் பாவ
 ளையாக நடக்கின்றன. கணக்கர் தூக்கத்தில்
 ஆழ்கிறார் — தமது வழக்கம்போல. இப்பொழுது மின்
 மணி ஒலி கேட்கிறது. முன்மேடையில் இருக்கும் கப்பி
 யிலிருந்து இரண்டு பெட்டிகள் இறங்குகின்றன.
 சயந்தனும் பாங்களும், மகிழ்ச்சிக்குறி முகத்திலே புலப்
 பட, ஆசையோடு பெட்டிகளைப் பார்க்கிறார்கள்.
 பெட்டிகள் எட்டும் உயரத்துக்கு வந்ததும், தொடையில்
 லுள்ள வார் ப் பூட்டுகளிற் செருகப்பட்டிருக்கும்
 ஒவ்வொரு சாவியை எடுக்கிறார்கள். எடுத்துப் பெட்டிகளைத் திறக்கிறார்கள். அதற்குள் இரண்டு போத்தில்
 கள் இருக்கின்றன. போத்தில்களை எடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். அடியிலே சிறிது தண்ணீர் மட்டும் காணப்படுகிறது.]

சயந்தன் — என்ன தம்பி, ரொம்ப கம்மி?

பாங்கன் — தண்ணீர் ரொம்ப கம்மி—

ஆனதால்,

முதலிலே உணவை முடித்துக் கொள்ளுவோம்.

பின்னீர் பார்க்கலாம் தண்ணீர்ப் பிரச்சினை.

(பெட்டியிலிருந்து ஒரு சாப்பாட்டுச் சிமிமை எடுத்து,
 சிறுசாலி ஒன்றைப் போட்டுப் பூட்டைத்திறக்கிறார்கள்.

உள்ளே இருந்த ஒரு பாண் (b) பிநெட்) துண்டை எடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். பின்னர் மற்றுமோர் அரைத் துண்டை எடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். பிறகு முழுத்துண்டைச் சிமிமுக்குள் வைத்துவிட்டு, குறைத் துண்டை அங்கலாய்ப்போடு கடித்துக்கொண்டு பேசுகிறார்கள்.)

சுயங்தன் — இருக்குமே வழக்கமாய்ப் போதிய தண்ணீரை இன்று மட்டும் ஏன் கம்மி?

பாங்கன் — (திரும்பி உற்றுப் பார்க்கிறான். தரிப்பு. பாணைப் பழையபடி கடித்துக்கொண்டு)

ஓ, தண்ணியா?

போதாது என்றா நினைக்கிறாய்?

சுயங்தன் — (ஏதோ அபசாரம் செய்துவிட்டது போலப் பதைத்து) போதும்.

தேவை ஆனால், தராமல் விடார்களே!

காற்போத்தில் தான் இன்றைய பங்கு

‘பங்கீட்டளவுப்படியே கிடைப்பது

போதும்’ என்பதே பொது விதி ஆகும்.

சர்வ சுதந்திர தயாள உரிமை சேர்

நல்ல நம் ஆட்சி நடுங்காதிருக்க

இந்தப் பொது விதி ஏற்றிருக்கின்றோம்.

திருப்பொற் சங்கிலிச் செல்வம்

எம் உரிமையாய்

அமைந்திட அருளிய ஆட்சியைப் போற்றுவோம்.

ஆட்சியின் பெருமையோ அளவிட அரியதாம்.

ஆயினும், தலையீடு அனுவும் இல்லையே!

சர்வ சுதந்திர தயாள உரிமை சேர்

நல்ல நம் ஆட்சி நடுங்காதிருக்க,

‘பங்கீட்டளவுப் படியே கிடைப்பது

போதும்’ என்ற பொது விதி போற்றுவோம்.

வேலையைச் செய்கிறோம்.

கூவியை

நமது கண்ணிலே காட்டி
 எம் கடனையும் கழிக்கிறார்.
 பங்கிட்டுணவையும் பரிவுடன் தருகிறார்.
 ஆயினும், தலையீடு அனுவும் இல்லையே!
 ‘பங்கிட்டளவுப் படியே கிடைப்பது
 போதும்’ என்ற பொது விதி போற்றுவோம்.

(சயந்தனுக்கு விக்கல் எடுக்கிறது. போத்திலில்
 உள்ள தண்ணீரில் ஒரு துளியைச் சயந்தனின்
 மிடற்றினுள்ளே பாங்கன் விடுகிறான்.)

சயந்தன் — போற்... பொது விதி போற்றுவோம்.
 முழுதையும் விடாதே.
 பிறகும் தேவை தான்.

பாங்கன் — திருப்பொற் சங்கிலிச் செல்வப் பெருமையை
 அடிக்கடி சொல்லி நீ அதனைப் புகழ்வதை
 நிச்சயமாக நான் மெச்சுகிறேன் அடா!
 அத்துடன், அன்பனே, நமது
 சாவி இரண்டின் தகுதியும் பாட்டா.

சயந்தன் — (தோத்திரம் சொல்லும் தொனியில்)
 உணவுப் பெட்டியின் சாவியே,
 உன்னைப்
 பத்திரமாக நாம் பாதுகாத்திடுவமே!
 எங்கள் உணவெல்லாம் எங்களின் உடைமையாம்.
 எங்கள் தண்ணீர் எங்களுக்குரியதே.
 நீரும் பானும் நிறைக்கப்படும்
 இவ்வுணவுப் பெட்டியைத்
 திறக்கவும் பூட்டவும்
 உரிமை உடையோம்.
 உடையவர் நாம் எலாம்.
 உடையார் என்பதன் அடையாளம்போல்
 விளங்குவாய் சாவியே,

மேன்மை சேர் திறப்பே,
 திறவுகோல் எனவும் செப்பப்படும்
 உன்
 திறமையும் முறைமையும் இறைமையும் பெரியதே!
 உணவுப் பெட்டியின் சாவியே!
 பத்திரமாய் உணப் பாதுகாத்திடுவமே!

(சாவியை மேலே உயர்த்திப் பிடித்து, பின்னர் மூன்று தடவை முத்தமிட்டுவிட்டு, தன்னீரையும் குடித்த பிறகு, பெட்டியைப் பூட்டுகிறார்கள். இதற்குள் மின்மணி கேட்கிறது. பூட்டல் வேலையைக் குழப்பிக் கொண்டு பெட்டி கிளம்புகிறது. அவர்கள் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, சாவியைப் பழையபடி தொடையிலுள்ள வார்ப்பூட்டுக்குட் செருகுகிறார்கள்; தூரத்திலே டக்டக்டக் என்ற சப்பாத்தொலி கேட்கிறது. அவர்கள் வேலைக்குத் தயாராகிறார்கள். பாங்கன் கண் மூடிக்கைகூப்பி நிற்க, சயந்தன் காப்புச் சொல்கிறான்.)

சயந்தன் — திருப்பொற் சங்கிலி
 பொன்னினால் மணியாற் பண்ணிப்
 புனைந்த சங்கிலியே போற்றி.
 முன்னை நாள் வினைகள் யாவும்
 முடிவுற அருள்வாய்...

(சட்டென்று மேலாளர் தோன்றுகிறார். ஏதோ செய்யத் தகாததைச் செய்து விட்டவன் போல, சயந்தன் திக்குமுக்காடித் தளம்புகிறான். மேலாளர் பரவாய் இல்லை என்பதுபோலச் சைகை காட்டுகிறார். சயந்தன் காப்பைப் பாடி முடிக்கிறான்.)

சயந்தன் — பொன்னினால் மணியாற் பண்ணிப்
 புனைந்த சங்கிலியே போற்றி
 முன்னை நாள் வினைகள் யாவும்
 முடிவுற அருள்வாய் போற்றி

என்னை ஆருட்டயார் தொண்டில்
 இடையறா ஊக்கம் நல்கி
 மின்னுவாய் போற்றி
 வாழ்வின்
 மெய்ப்பொருட் உணையே போற்றி
 —திருப்பொற் சங்கிலி

(காப்பு முடிந்ததும் இருவரும் தம் தியானத்திலிருந்து
 மீண்டு மேலாளரைப் பார்க்கிறார்கள். அவர் மிடுக்
 கோடு பேசுகிறார்.)

மேலாளர் — கடமையில் மிகவும் கண்ணாய் இருக்கிறீர்.
 இதனால், நாம் மிக இதயம் மகிழ்கிறோம்.
 பரந்த பொதுநல் விருத்தியின் பொருட்டாய்
 உங்கள் நலன்களை ஒறுத்து வருகிறீர்.
 மிகவும் உயர்ந்த விழுமிய செயல் இது.
 ஆயினும் ஒன்றை நாம் ஞாபகப்படுத்துவோம்.
 இவ்வாறுமைப்பது தூய உம் கடமையே.
 திருப்பொற் சங்கிலிச் சேவையின் பெயரால்,
 புனிதக் கடமையாய்ப் போற்றத்தக்கது.
 பூர்வ புன்னியப் பேறாய்க் கிடைத்தது.
 அந்தக் கடமையிற் சோர்வது பாதகம்.

இசைக்குழு — (பாடலோசையில்)

“இவ்வாறுமைப்பது.....சோர்வது பாதகம்”

சயந்தன் —இ ல்லை, நாம் சோரவே இல்லை.

மேலாளர் — இடையிடை
 காப்பை இசைப்பதால், கடமையில் ஊக்கம்
 மிகுதிப் படுதல் வெளிப்படை ஆதலால்,
 காப்புப் பாடுதல் கடமையின் பகுதியே.
 தயக்கமோ வெட்கமோ சற்றும் வேண்டாம்.

பாங்கன் — வாழ்க சங்கிலி!

மேலாளர் — வளர்க நும் தொண்டு.

பாங்கன் — சாவி உரிமைத் தனித்துவம் வாழிய.

சயந்தன் — (மிதப்பாக)

சாவி உரிமைத் தனித்துவம் வாழிய.

(மேலாளர், சயந்தனும் பாங்கனும் வேலை செய்வதைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார். பின்னர் போகிறார். சயந்தனும் பாங்கனும் வேலையைத் தொடர்கிறார்கள். கணக்கர் (b) பைணோக்குலரால் நோக்கித் தமது புத்தகத்திலே பதிந்துகொள்கிறார். ஏவ்வாளன் ஒருவன் இரண்டு பத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து சயந்தனிடமும் பாங்கனிடமும் கொடுக்க, அவர்கள் அவற்றில் எதையோ எழுதிவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்கிறார்கள்.

இசைக்குழு — (பாடலோசையில்)

“இவ்வாறுழைப்பது..... சொர்வது பாதகம்”

(சிறிது நேரம் வேலையை நிறுத்திவிட்டுப் பாங்கன்தலையைச் சொற்கிறான்.)

பாங்கன் — அன்னே!

சயந்தன் — என்ன சங்கதி, பாங்கன்?

பாங்கன் — (தயங்கி)

இல்லை...எனக்குச் சின்னதோர் ஆயம்.

சயந்தன் — திடீரென ஏது?

பாங்கன் — திடீரென இல்லை.

சில நாளாய் இதே சிந்தனை எனக்கு.

உன் பெயர் சயந்தன் — உண்மை தானே?

சயந்தன் — நிச்சயமாக.

பாங்கன் — ஆனால்...

உன்று

தந்தையார் இந்திரன் என்றுதான் சொன்னார்—
வீரவாகு தேவர் — முந்தநாள்
ஒருகால் அதுவும் உண்மையாய் இருக்குமோ?

சயந்தன் — நேற்றைய நிகழ்ச்சியை நினைவில் வைப்பதே
எனக்கு மிகவும் சிரமம்.

முந்தநாள்

நடந்ததா, எனக்கு ஞாபகம் இருக்கும்?

பாங்கன் — ஒன்று செய்வமா?

சயந்தன் — என்னது?

பாங்கன் — நாங்கள்

மேலாளரிடம் கேட்டுப்பார்ப்போம்.

வரவு இடாப்பிளே முழுப்பெயர் இருக்கும்.

அதிலே பார்த்தால் அறிந்து கொள்ளலாம்—
இந்திரன் தானா, இல்லையா என்பதை.

சயந்தன் — இந்திரன், சந்திரன்—இதில் ஒரு பெருமையா?
எனக்கதில் எல்லாம் அக்கறை இல்லை.

மேலும் இதெல்லாம் வீண் செயல், வீண் தொழில்.

இன்றைய எமது தேவையோ உழைப்பு—
கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு
கட்டுப்பாட்டைக் குலைக்க முயல்வதே
முட்டாள் வீரவாகுவின் முயற்சி.

அடிக்கடி வந்து கலைக்கிறான் மனத்தை.

கலகம் விரும்புவோன்— கபடம் நிறைந்தவன்.

பாங்கன் — நீயோ அவரை முழுமையாய் வெறுக்கிறாய்.
எனக்கோ அவரில் ஒர் கவர்ச்சி உண்டாகுது.

சயந்தன் — வெள்ளைச் சட்டையை விரும்பினாய்
போலும்

பாங்கன் — வெள்ளைச் சட்டை மட்டுமா?

சுயந்தன்— ஆளிடம்
புத்தியும் கொஞ்சம்—

பாங்கன்— பொறு. பொறு.

சற்றே

உண்மையைத் திறந்து சொல்லப் போனால்,
அவரைப் போல் ஓர் அறிஞரை இது வரை
கண்டதே இல்லை — நான்.

கண்டதே இல்லை!

சுயந்தன்— என்னடா தம்பி சொல்கிறாய்?

பாங்கன்— வீரவாகு ஓர் மேதை

சுயந்தன்— இத்தனை தூரமா இவ்வரை நீ மதிக்கிறாய்?

பாங்கன்— ஆமாம், அண்ணே!

அதில் தவறு ஏதும்

இருக்குமேயானால், பொறுத்துக் கொள்வாய்.

சுயந்தன்— இல்லை, இல்லை.

உன் இச்சைப்படியே

எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

இது தான் தம்பி,

எண்ணச் சுதந்திரம் எனப்படும் சலாக்கியம்.

பாங்கன்— அது சரி, அண்ணே!

உன் கருத்து என்ன?

சுயந்தன்— எதனைப்பற்றி?

பாங்கன்— இந்த மனிதரின் போக்குகள்பற்றி.

சுயந்தன்— போக்குகள் என்றால்.....

(அண்ணாந்து, தூரப் பார்த்து யோசிக்க முயல்
கிறான். தலையைச் சுரண்டிக் கொண்டு, பிறகு எதுவும்,
ஒடாத பாவனையில் மிகவும் சிரமப்பட்டு ஏதோ சொல்
வதற்காக, சொற்களை மனத்துள்ளே கூட்டி உதடு

களால் முனு முனுக்கப் பார்க்கிறான், இயலவில்லை.
ஆற்றாமையோடு அபிப்பிராயம் சொல்லும் முயற்சி
யைக் கைவிடுகிறான்.)

சுயந்தன் — மிகவும் களைத்து நான் போனேன்.
சிந்தனை செய்வதே சிரமமாய் உள்ளது.
வயோதிப காலம் வந்தது போலும்.

பாங்கன் — வயோதிப காலமா? உனக்கா?
சி, சி!

வாய் கொளாப் பேச்சு! வாய் கொளாப் பேச்சு.
இந்திரன் மைந்தன் சயந்தனா
இப்படித்

துர்ச்சகுணம் போற்
சொற்களைச் சொல்வது?
விடுதலை கிடைக்கும் நமக்கும் ஒர்நாள்
வீரவாகுத் தூதுவர் கூட
அந்த நன்னம்பிக்கையை அழுத்திக் கூறினார்.

சுயந்தன் — விடுதலை என அவர் எதனைக் கருதினார்?

பாங்கன் — முழுவதும் எனது மூளையில்,
தெளிவாய் ஏறவும் இல்லை...
எனினும்,

இன்றைய நிலைமையைக் காட்டிலும்
சிரிய நிலைமை உதய மாகுமாம்.

உண்மையோ பொய்யோ?

(சயிக்கிள் மணி அடிக்கிறது. தபாற்காரன் வருகிறான்.)

சுயந்தன்—ஏது தபால்கள்?

(சயந்தன் இரு கடிதங்களை வாங்குகிறான். ஒன்றைப்
பாங்கனிடம் கொடுக்கிறான். இதற்கிடையில்,
பாங்கன் சயந்தனுக்கு வந்த தபாலின் உறையிலுள்ள
முகவரியை எட்டி வாசிக்கிறான்.)

பாங்கள் — இந்திரன் சயந்தன்.

ஏ, ஏ! தூதுவர் எமக்குச் சொன்னதும்
உண்மைபோல் தானே உள்ளது, சயந்தா?

சயந்தன் — என்ன குதிக்கிறாய்?

பாங்கள் — இந்திரன் மெந்தன் நீ.

பெண்ணம் பெரிய மரபிலே பிறந்தவன்.

போக போக்கியப் பூரண வாழ்க்கையை
ஆளும் உரிமை அமைந்தவன் நீ தான்.

சயந்தன் — என் வலப்பிதிலே எழுதிய பெயரைக்
கண்டா, இத்தனை கரணம் அடிக்கிறாய்?

பாங்கள் — ஜூயா, சயந்தரே! (இரு கைகளாலும்
சயந்தனின் தோள்களைப் பற்றி, அன்பையும் மதிப்
பையும் தெரிவித்து) ஆயிரம் வணக்கம்.

இலேகப்பட்டவர் இல்லையே—தாங்கள்!

இந்திரன் மெந்தர் நீர்—

இனிப் பயம் இல்லை.

போக போக்கியப் பூரண வாழ்க்கையை
ஆளும் உரிமை அமைந்தவர், தாங்கள்.

சயந்தன் — ஆளும் உரிமையா?

அதை ஏன் எனக்கு?

பாங்கள் — பெரிய துறவிபோற் பேசுகிறாயே!

சயந்தன் — நாங்கள் செய்யும் பணிக்குப் பரிசாய்ச்
சம்பளம் தருகிறார்.

தன்னீர், பாண் வகை—

சகல வசதியும் தகுதி உணர்ந்தே

திருப்திகரமாய்ச் செய்து தருகிறார்.

சங்கிலி கூடத் தந்துள்ளார்கள்.

உணவுப் பெட்டியின் உரிமைச் சாவியும்

எங்களிடமே இருக்கிறதல்லவோ?

இத்தனை சலாக்கியம் எமக்குண்டல்லவா?

இதற்கு மேல் உரிமை ஏன்?
 எமக்கிது போதும்.
 ஆனால் உரிமையா?
 அதை ஏன் எமக்கு?
 (பாங்கன் தன் கடிதத்தை உடைத்துப் பார்க்கிறான்.)

பாங்கன் — (கத்துகிறான்.)
 வங்கிக் கணக்கா வந்திருக்கிறது?
 மாதக் கணக்கில் மருமாய்க் கிடந்தது.
 விடாப்பியியாய் நாம் வேண்டிக் கொண்டதால்
 இந்தக் கிழமை வந்திருக்கிறது.

(கணக்கை உற்றுப் பார்க்கிறான். முகம் சுருங்கி விடுகிறது.)

பாங்கன் — சிவப்பிலக்கங்கள் ஏன் கணக்கிலே வருவான்?

[சயந்தனும் இதைக் கேட்டுத் துணுக்குறுகிறான்.
 முந்திய அசமந்தப் போக்குச் சற்றுக் குறைய, கோபக் குறி சிறிதே தோன்றுகிறது.)

சயந்தன் — இந்த என் கணக்கிலும் சிவப்பிலக்கங்கள்!
 சிவப்பிலக்கங்கள் ஏன் கணக்கிலே வருவான்?
 இதற்கு நாம் விளக்கம் பெறவே வேண்டும்.
 சில மணி நேரச் சிறிய ஒய்வுகள்
 தவிர்ந்த மற்றைய சகல வேளையும்
 உழைக்கிறோம் உழைக்கிறோம்—
 உடம்பால் உழைக்கிறோம்.

பாங்கன் — இப்படி உழைத்தும், ஏன் நயம் இல்லை?
 இதில் ஒரு கொடிய சூழ்ச்சி இருக்குமோ?

சயந்தன் — (சற்று முன் வந்த ஆவேசம் தணிந்து விடு
 கிறது, குளிர்ந்து போகிறான்.)
 இல்லை, பாங்கா.
 இரு நீ பொறுமையாய்.

தக்க காரணம் இருக்கவே செய்யும்.
சங்கிலி உடைமையும் சாவி உரிமையும்
தந்த நம் செவ்விய தயாள மூர்த்திகள்
குழ்ச்சிகள் அறியார்.
துயவர் அவர்கள்.

பாங்கன் — அப்படியானால், வங்கிக் கணக்கிலே
போமதி அதிகம் ஏன்?
வருமதி குறைவு ஏன்?

சுயந்தன் — பழைய கடன்களின் பாரமாய் இருக்கும்—
பாங்கன் — பழைய கடன் எனில், பாவிகள்
எங்கள்
கூவியை எங்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறார்?
இத்தனை கடுமையாய் உழைத்துங் கூட,
கடன் சிறிதேனும் குறைவதாய்க் காணோம்.
வரவரப் பெருகி வளர்வதே அன்றி
எமக்கொரு நன்மை இம்மியும் இல்லையே!

சுயந்தன் — தம்பி, பாங்கன்!
தயவு செய்து, நாம்
ஆத்திரப்படாமல் ஆறுதலாக
எதையும் தீர எடுத்து நோக்குவோம்.
வங்கிக் கணக்கு வந்தது தொடக்கம்
என் மன அமைதியும் இழுபறிப்படுவது
மெய் தான்—
ஆயினும்,
விசால பரநலக்
கோட்பாடு உடைய குலநலம் வாய்ந்தவர்
ஆட்சிப் பொறுப்பினர்.
ஆதலால்...
பிழைகள்—
பாரிய பழுதுகள்—
இடம் பெற

அனுமதியார்கள்
ஐயமே வேண்டாம்.

பாங்கன் — முப்பத்து முக்கோடி ரூபாய்!

(திகைத்துச் சிலையாகிறான்.)

சயந்தன் — முழி பிதுங்கி
இப்படி ஏன் தம்பி, இனியும் நீ சோருகிறாய்?

பாங்கன் — அப்பப்பா, அந்த அளவா பழைய கடன்?
எப்படித்தான் இந்த அளவு கடன் பெருகி
மிக்கு வளர்ந்திருக்கும்?
விந்தை, மிக விந்தை!

சயந்தன் — முப்பத்து முக்கோடி ரூபாய்!

(திகைத்துச் சிலை ஆகிறான்.)

இசைக்குழு — (பாடலாக)

“அப்பப்பா, அந்த அளவா, பழைய கடன்?
எப்படித்தான் இந்த அளவு கடன் பெருகி
மிக்கு வளர்ந்திருக்கும்?

சயந்தன் — முழுத்தொகைக்கும்
என்ன விவரம் என நாம் விசாரிப்போம்.
எங்கே என் பேனா?

பாங்கன்—எழுது.

(சயந்தன் சேமக்கலமொன்றை எடுத்து ஒரு தாளத்
துக்கு அடிக்கிறான். ஏவ்வாளன் ஒருவன் வர, கடதாசி
கொண்டு வருமாறு அவனுக்குச் சௌகாக காட்டுகிறான்.
கடதாசி வருகிறது. வாங்கி, பாங்கனைக் குனியும்படி
செய்து, அவன் முதுகிலே கடதாசியை வைத்து, வத
வத என்று கடிதம் எழுதுகிறான். “அப்பப்பா, அந்த
அளவா பழைய கடன்?” என்ற பாடலை இசைக்குழு
ஒலிக்கிறது. ஒளி மங்குகிறது. பிறகு திரை விழுகிறது.)

II

பாங்கன் — (கை கொட்டி, மகிழ்ச்சி கொண்டு)
வீரவாகு தேவர் வருகிறார்
வீரவாகு தேவர் வருகிறார்.

சயந்தன் — வீரவாகுவா?
வரட்டும், வரட்டும்.

பாங்கன் — முன்பு நீ அவரை நம்பவே இல்லை.

சயந்தன் — பின்புதான் எல்லா உண்மையும் வெளித்தது.

பாங்கன் — அன்பிலா மூர்க்கர் அவர்கள்—
நேற்று,
தின்பதன் பொருட்டு, திறந்த பெட்டியுள்
கரைப்பான் நொறுக்கலும் காணவில்லையே!

சயந்தன் — இப்படிப் போனால்—
இந்த மேற்றிலே
ஒட்டறை பிடிக்கும் தண்ணீர்ப் போத்திலில்!

(மின்மணி ஒலிக்கிறது. உணவுப் பெட்டி இறங்குகிறது.)

பாங்கன்—(பழக்கத்தின் பீடிப்பால், வழமைபோலக் காப்புச் சொல்லத் தொடங்குகிறான்)

திருப்பொற் சங்கிலி—
பொன்னினால் மணியாற் பண்ணிப்
புனைந்த சங்கிலியே போற்றி.
முன்னை நாள் வினைகள் யாவும்
முடிவற அருள்வாய் போற்றி
என்னை ஆளுடையார் தொண்டில்.....

க—10

(சயந்தன் இப்பொழுது வழமைபோலக் கைகளைக் கூப்பவில்லை. பாங்கனை வெறுப்புடன் பார்க்கிறான். காப்புப் பாட்டு முடிவை நெருங்க நெருங்க அவன் ஆத்திரம் கூடுகிறது; கட்டு மீறுகிறது. இப்பொழுது வீரவாகு தேவர், ஒரு சூற்கேஸ், ஒரு தூக்குச் செம்பு என்பவற்றுடன் வருகிறார். பாங்கனின் காப்புப் பாடலை இடைமறித்து, அவனுடைய கூப்பிய கைகளை இழுத்துக் குழப்பி நிற்பாட்டி விடுகிறான்—சயந்தன்.)

சயந்தன் — இனியும் ஓர் காப்பு ஏன், தமிழி?

பாங்கன் — (அச்சமும் திருப்தியும் கலக்க) சின்ன நான் பிழைகள் செய்தால்...

சயந்தன் — சிவ சிவா, இரங்க வேண்டாம்.

வீரவாகு — சாப்பாட்டு வேளை.

சமயம் சரி இல்லை.

போய்ப்பிறகு, பின்னால் வரவா?

சயந்தன்—பொறுங்கள் ஜயா,
எங்கள் உணவு, வசதி, சவுகரியம்,
இங்குள்ள சூழல்—
இவை நீங்கள் காண்பதுவும்
மிக்க அவசியம்தான்.

பாங்கன் — வேடிக்கை என்ன என்றால்...

(தங்கள் உணவுப் பெட்டியைத் திறந்து, சிமிழ்களை எடுத்துக் கவிழ்க்கிறார்கள். பழைய கரைப்பான் நொருங்கல்கள் சில கொட்டுப்படுகின்றன. சாப்பாட்டுச் சிமிழைக் கவிழ்த்தபடி தடவி, அங்கு ஒன்றும் இல்லாமையை வீரவாகு தேவருக்குக் காட்டுகிறார்கள். பின்னர் தண்ணீர்ப் போத்தில்களை எடுக்கிறார்கள். அவற்றுள்ளே தண்ணீர் இல்லை. போத்திலின் வெளிப் பக்கத்திற் படிந்த தூசியைத் தன் கைக்குட்டையாலே

துடைத்து உதறுகிறான், சயந்தன். தூசிப் படலமொன்று
கிளம்பிப் பறக்கிறது.

சயந்தன் — நாலு நாளாகவே நாங்கள் முழுப்பசிதான்.
வீரவாகு — பட்டினியா, என்ன?

பாங்கன் — (பல்லை நெறுமியவாறு) பதகர்ஸ!

சயந்தன் — குடிப்பதற்குத்
தண்ணீர் தரதும் தயங்கி மறுக்கின்றார்.

வீரவாகு — தாகத்தை நீக்கத் தடையா?

சயந்தன் — தருக்கு மிக்கார்.

பாங்கன் — நோகத்துயர்கள் பல நாறு எமக்குமூட்டு
கிறார் (மின்மணி ஒலிக்கிறது. பெட்டிகள் ஏறத்
தொடங்குகின்றன.)

பாங்கன் — சீ, கெடுவாய்!

(பெட்டிகள் இரண்டையும் கூட்டிப் பிடித்து மேலே
போக விடாமல் இழுக்கிறான். அவற்றை அறுத்து எறிய
முயலுகிறான்.) பெட்டி வெறும் பெட்டி!

பெர்தீய திரவியம்போல்,
கட்டி இழுத்தே உயர்த்தி இறக்குகிறாய்.
முட்டாட பயல் நீ.

(ஆளாலும் பெட்டியில் மாட்டிய கயிறு இலைசில்
அறவில்லை. அது பாங்கனையும் இழுத்துக் கொண்டு
மேலே போக முயல்கிறது. பாங்கன் சிறிது நேரம்
போராடிவிட்டுத் தொப்பென்று விழுகிறான். பெட்டியை
நிறுத்துவதற்குச் சயந்தனும் முயல்கிறான். இயலவில்லை.
இருவரும் பின் வாங்குகின்றனர். வீரவாகு தேவர்
இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார். பின்னர்
உணவுப் பெட்டியுள்வைக்கப்படாது கீழே கிடக்கும் சாப்
பாட்டுச் சிமிழையும் தண்ணீர்ப் போத்திலையும்
எடுத்துச் சினத்துடன் வீசி நொறுக்கி நாசன் செய்

கிறார்கள். மேலாளர் வருகிறார். வீரவாகுதேவர்
பாறைக்குப் பின்னால் மறைகிறார்.)

மேலாளர் — முரட்டுத்தனம் என்ன?

ஏது குழப்பம்?

எகிறிக் கிளாம்பி இங்கு

மோதி உடைத்து முறக்கி அடித்தது யார்?

தீது புகட்டித் திரிபு படுத்திவிட்டார்—
ஆரோ, உமது பழைய இதயத்தை.

பாங்கள் — பாண் துண்டு கூட.....

மேலாளர் — பழைய முறைமைகளைத்

தாண்டி விடுவதுதான் தக்கதென

உங்களை

யார் தாண்டிவிட்டார்?

பாங்கள் — தன்னீர் துளியும் கிடையாமல்.....

மேலாளர்—ஆண்டவனின் பேரால் அமைந்த குடியாட்சி—
மண்டியிட்டுப் போற்றி மதித்து நடக்காமற
கோளாறு செய்து குழப்பம் விளைவித்தால்,
தாளாது சர்க்கார்.

சடுதி நடவடிக்கை

மேற்கொள்ளும்.

உண்மை!

மிகவும் வெளிப்படையாய்

நாட்டுடைமை போட்டுடைக்க நாணமின்றி முற்பட்டுச்

சேட்டை புரிவோர் சிதைக்கப் படுவார்கள்.

காப்பை இனிச் சொல்லுங்கள்.

பாங்கள் — (சயந்தனைப் பார்த்து) காப்பாம்.

சயந்தன் — கடும்பசியால்,

செய்யத் தகாத் செயல் புரிய முற்பட்டோம்.

மன்னிக்க வேண்டும்.

மேலாளர் — மறுபடியும் முன்போல
 மீன் சுமப்பில் ஈடுபட்டு மேன்மை பல ஈட்டுங்கள்,
 தின் சுவைப்பில் மட்டும் செலுத்தாதீர்—ஜம்புலனை.
 ஜம்புலனை வென்றோர் அறவோர் எனப்படுவார்.
 துங்ப வெயில் தாக்காத தூயோர் எனப்படுவார்.
 அந்த வழியில் அறவோராய் வாழுங்கள்.
 ஜம்புலனின் போக்கில் அவற்றுடனே ஒன்றாகி
 அள்ளுப் படுவோர் அறவோர் எனப்படார்.
 தள்ளப் படுவார்.
 தகாதோர் எனப்படுவார்.

ஆதவினால், நீங்கள் அறவழியில் வாழுகிற
 நீதியாய் அந்நெறியில் நிற்கக் கடவீர்கள்.
 போங்கள் இனி மீன் சுமக்க...
 பொறுங்கள்.

(கைதட்டிக் கணக்கரைக் கூப்பிட்டு)

ஓய்!

இங்கு நடந்த கலக விபரங்கள்
 யாவும் பதிவு புரிந்து கணக்கெடுப்பீர்.
 கண்ணாடிச் சுக்கல், கயிற்றுச் சிலும்பல்கள்,
 கிண்ணத் தின் கைப்பிடிகள், கி (b) பஞ்ச, வளை கம்பி,
 யாவும் கணிப்பீடு செய்தே எழுதி வையும்.

(சயந்தனையும் பாங்கனையும் பார்த்து)

மீன் சுமக்கப் போங்கள்
 வியர்வை ஒரு துளியும்
 காணோம் உமதுடலில்.
 காலை தொடக்கம் இங்கே
 வீணே பொழுதை விழவிற் செலவிட்டார்.
 மேலும் இது நீடித்தல் வேண்டாம்.
 சயந்தன் — சரி, துரையே!

(சயந்தன் பாங்கனுக்குக் கண் காட்டுகிறான். அவன்
 மனமில்லாதவனாக, வேண்டா வெறுப்புடன் காப்பைச்

சொல்லத் தொடங்க, மேலாளர் போய்விடுகிறார். மேலாளர் மறைந்ததும் காப்பை முடிக்காமல், அதே இராகத்தில் முனுமுனுத்துவிட்டு, மீன் சுமப்பைத் தொடங்குகிறான். சயந்தனும் வேலையில் ஈடுபடுகி ரான். கணக்கர் கை வில்லை (லென்ஸ்) ஒன்றை எடுத்துப்பிடித்து, அதனாடே பார்த்துப் பார்த்து, நிலத் திலே சிதறிக்கிடக்கும் உடைசல்களை எண்ணிக் கணக்கிட்டுப் பதிவு செய்கிறார். வேலை செய்யும் சயந்த ணையும் பாங்கணையும் இடையிடையே (b) பைணோக் குலராற் பார்த்து, தம் தாள்களிலே எதையோ குறித்துக் கொள்கிறார். ஏவ்வாளர் இருவர் சில பத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து சயந்தனிடமும் பாங்கணிடமும்கொடுத்து நிரப்புவித்துக் கையொப்பம் வாங்கிச் செல்கிறார்கள். இராசாக்கள் இருவரும் ஏவ்வாளன் ஒருவனும் மேலாளரும் வருகிறார்கள். அங்கே உடைந்து சிதறிக்கிடக்கும் துண்டங்களைப் பார்த்து, தமக்குட் பேசிக்கொள்கிறார்கள். மேலாளர் வேர்வையை ஒற்றிப் பிழிந்து மதுச்சாடிக்குள் விடுகிறார். சாடி நிரம்பவில்லை. இராசாக்கள் கிண்ணங்களை எடுத்துக் குடிக்க முயலும் போது அவற்றுட் போதிய மது இல்லை. அங்கு அற்றென்னின் நிலையில் நிற்கும் மேலாளரைக் கூப்பிட்டு விளக்கம் கேட்கிறார்கள். மேலாளர் சயந்தனையும் பாங்கணையும் சுட்டிக்காட்டி சாட்டி வீடுகிறார். அவர்கள் இவ்விருவரையும் விசாரணை செய்கிறார்கள். இவ்வளவும் பேசாப்பாவணையில் நடக்கிறது. இராசாக்கள் வெளியேறுகிறார்கள். மேலாளர் வேலை செய்யும்படி சயந்தனுக்கும் பாங்கனுக்கும் சைகை காட்டி விட்டு வெளியேறுகிறார். கணக்கர் தமது மூலையிலே பழையபடி தூக்கத்தில் ஆழ்கிறார். வீரவாகுதேவர் பாறை மறைவிலிருந்து வெளிப்படுகிறார்.).

வீரவாகு — அந்தோ, குழந்தைகளே!

ஆசைச் சிறுவர்களே,

இந்த நிலைக்கா இறங்கிவிட்டார்?

சயங்தன் — மேலவரே.

இன்னால் மிகுந்த இழிந்த நிலைமையிலும்
ஓர் ஆறுதலேதான் உள்ளதையா, எங்களுக்கு.

வீரவாகு — வேர்வை களைந்து விடுகின்ற
செய்கை முறை
இன்னும் இருப்பதையா சொல்லுகிறீர்?

சயங்தன் — ஏன், அய்யா!

அந்த ஒன்று மட்டும்
அரசின் தயாள குணம்
காட்டும் ஒரு சுட்டி— கருணை நிதி காட்டி.
இல்லையா?

வீரவாகு — ஏ, ஏ! இதையும் புரிந்துகொள்ளும்
சக்தி கெட்டுப் போன்றோ, தம்பியரே, தம்பியரே,
இங்கிவர்கள் வந்து வியர்வை தீரட்டுவதும்
உங்கள் நலம் கருதி என்றா நினைத்திருந்தீர்?
இல்லை, இல்லைத் தம்பி!
இவர்கள் வெறி ஏறிக்
கூத்தாடும் நோக்கமே கொண்டவர்கள்—
அல்லாமல்,
காத்தானும் நோக்கம் கடுகளவும் இல்லாதார்.

சயங்தன் — சீ சீ! எதிலுமே தீதும் உண்டு.

நன்றும் உண்டு.

ஏசி எதிலும் இழிவுகளே காணுகிற
வஞ்செநஞ்சம் கொண்ட மனிசர் அய்யா, நீர்.
நாங்கள்
உண்பதற்குத் தக்க உணவும் குடிநீரும்
இல்லாது உழன்று வருந்துகிறோம்.
உண்மைதான்.

அந்நிய நாணயம் அற்றதனால் வந்துள்ள
சந்தை நெருக்கடியாற் சார்ந்த நிலைமை இது.

பஞ்சம் இன்று வந்தபடியால்,
 அதற்காக,
 ஆட்சி நலத்தை அவமதித்துப் பேசுவதா?
 பஞ்சம் வரும்;
 போகும்.

பண்டைப் பழங்கீசல்வம்
 மிஞ்ச வளம்கூட மீண்டும் திரும்பி வரும்.
 அல்லும் பகலும்—
 அதிலே வியப்பில்லை.
 கோடை முடிந்த பிறகு நல்ல மாரி வரும்.
 ஆனபடியால்...

வீரவாகு — அடங்கி ஒடுங்கிப்போய்க்
 கொத்தடிமை வேலை செய்து கொண்டு
 சுழல்வதற்கே,
 மெத்த விருப்பம் படைத்திரோ—
 தம்பியரே?

(கண் கலங்கி)

இந்திரனின் மைந்தன் டீஇவனா?

கடூழியத்தால்—

நெந்த துயர நலிவால்?—

மதி கலங்கிப் போனானா?

இந்தப் பொடியன்?

கடவுளே!

சொந்த நலனும் சுறட்டிற் பெருவிருப்பும்
 எந்த அறமும் இலாத மறத்தருக்கும்
 பேராசை கப்பிப் பிடித்த சதிச் சூழ்வும்
 மிக்கோரின் ஆட்சி விருதாக் கொடுமையினால்,
 இந்திரனின் மைந்தன் — இனிய உயிர்க்கொழுந்து—
 வாடித் துவன்டு வரண்டு மடிவதா?

பாங்கன் — ஜயா, பெரியவரே!
 ஆத்திரத்தில் ஏதேதோ... ...

சயந்தன்—ஆத்திரமே அல்ல.

அறியாமை!

மன்னிப்பீர்.

வீரவாகு—வேண்டாமே சோர்வு.

தம்பீ...

(சயந்தன் குழைந்து கொண்டு வருகிறான் .)

வீரவாகு—வீரியம்தான் மூலதனம்.

(வீரவாகுதேவர் ஒரு குப்பியைத் தம் கூடையிலிருந்து எடுக்கிறார். குப்பியிலிருந்து சில குளிகைகளை எடுத்துப் பாங்கனுக்குக் கொடுக்கிறார்.)

சத்துணவுச் சாரம்! (சயந்தனுக்கும் குளிகை கொடுத்த பிறகு குப்பியை மூடிச் கூடையுள் வைக்கிறார்.)
தயிரியத்தை மேன்மேலும்

ஊட்டுவதே நன்மை உதவும்.

மறவாதீர்.

நீதி குலைக்கின்ற நீசர்களைப்
போர் முனையில் மோதி விழுத்த
முறையான சாதனங்கள்
வேண்டும்.

துணிவும் மிகவும் அவசியமே.

எத்தர் சதியை எடுத்துப் புறம் களைந்து
மத்துத் தயிராய் மமதை தனைக் கடைந்து
வெல்வோம் சமரில்
விழுத்துவோம் வெம்பகையை.

இசைக்குழு — (பாடலோசையில்)

“நீதி குலைக்கின்ற.....வெம்பகையை”

சயந்தன் — உங்களது போக்கே உகந்ததென என்னும் கிறேன்.

என்றாலும், இன்னும் எனக்குள்
சமுச்சயங்கள்

தோன்றி மறைந்து தொடர்வனவே!
என்ன செய்வேன்?

வீரவாகு — நாள் போகப் போக எல்லாம் நல்லாய்
விளங்கிவிடும்.

அம்பலவி மாம்பழங்கள் ஆறேழை உங்களுக்காய்க்
கொண்டுவந்துள்ளேன்.

குழந்தைகளே, சாப்பிடுங்கள்.

(பழங்களையும் பாலையும் கொடுக்கிறார். ஒரு சிறு
நூலை எடுத்துச் சயந்தனிடம் கொடுக்கிறார்.)

கட்ட பசுப்பால்—

தொழிற் கொள்கை பற்றி ஒரு

கட்டுரை நூல் — சின்னன்— கடின நடை இல்லை.

சயந்தன் — மேலாளர் இல்லாத வேளை.....

இடையிடை, நாம்

நூலைப் படிப்போம்.

வீரவாகு — நுனுக்கக் கருத்துகளில்
ஏதும் ஜைம் உண்டென்றால்.....

என்னிடத்திற் கேளுங்கள்.

திது — நன்மை பாருபடுத்துகிற நோக்குகளின்
வேதம் என்று சொல்ல மிகவும் தகுதி உள்ள
ஆராய்ச்சி — அந்த அரிய சிறு புத்தகம்.

(மேலாளர் வருவது சப்பாத்தொலி மூலம் தெரி
கிறது.வீரவாகுதேவர் தம் பொருள்களை அவசர அவசர
மாக அள்ளிக் கொண்டு வெளியேறுகிறார். சயந்தன்
தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நூலைப் பயந்து பயந்து
பதுங்கி ஒரு பாறை மறைவிலே பத்திரப்படுத்துகிறான்.
சயந்தனும் பாங்களும் கூடைகளை எடுத்துக் கொண்டு
மேடைப் பின்புறமாகச் சென்று இரண்டு சுமை மீனுடன்
வருகிறார்கள். இதற்குள் மேலாளர் வந்துவிடுகிறார்.)

மேலாளர் — ஏய!

வேலைச் சுறுசுறுப்பு மேலும் அதிகரிக்க
வேணும்.

அதற்குத் தடையாக ஏதேனும்
உண்டென்றாற் சொல்வீர்.

உமக்குச் சகல வித
செளாகரியம் செய்து தருமாறு

மேலிடத்தார்
உத்தரவு போட்டுள்ளார்.

ஓன்றும் ஒளிக்காமற்
சொல்லலாம் — நீங்கள்.

தொழிற் சிறப்பால் உம்முடைய
அல்லல் போம்.

வாழ்வில் அனைத்தும் நலமாகும்.

(மேலாளர் கணக்கரிடம் சென்று அவர் வசம் இருக்கும் பத்திரங்கள் சிலவற்றைப் பார்வையிடுகிறார். இதற்கிடையில், சயந்தனும் பாங்கனும் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.)

பாங்கள் — உண்மையினை இன்றே உடைத்து விடுவோமா?

சயந்தன் — வேண்டாம் அவதி.
மிகவும் அவதானம்.

(மேலாளர் திரும்பி வருகிறார் — முன் மேடைக்கு.)

சயந்தன் — ஐயா, உணவுச் சிமிழில்...

மேலாளர் — அது தெரியும்.

போதிய பாண் இல்லை.

புறபுறுக்க வேண்டாம்.

உலகத்துச் சந்தை நிலைமை படுமோசம்.

ஆகையினால், இந்த அவஸம்.

சில நாளில்

இந்த நெருக்கடியும் எப்படியோ தீர்ந்துவிடும்.

உங்கள் உழைப்பின் உதவி

எமக்கு மிக

வேண்டும் இந்த வேளை.

விரும்பித் தொழில் புரிந்து

வீர மகேந்திரத்தின் மேன்மையினைக் காத்திடுங்கள்.

பொற் சங்கிலியைப் புணையும் உரிமை தந்து

வைத்திருக்கும் இந்த மகத்தான் ஆட்சியினைப்

பேணி வைத்தல் உங்கள் பெரிய கடனாகும்.

சாவி உடைமை உரிமைத் தனித்துவத்தால்

ஆளும் சிறந்த அரசை மதித்துழைக்கும்

உங்கள் ஒழுக்கம்,

உணர்ச்சி விழுப்பம் எல்லாம்

பாராட்டத் தக்கவையே, பாராட்டத் தக்கவையே.....

பாங்கன்— போத்திலிலே தண்ணீரும.....

மேலாளர்— போதாதா?

பாங்கன்— காலையிலே

பார்த்த பொழுது துளி நீரும் இல்லை ஜயா,

பாங்கன்— என்ன கொடுமை!

இனிமேல், இதுபோலச்

சம்பவிக்க மாட்டாது.

தக்க நடவடிக்கை

மேற்கொள்வோம்—நாங்கள்.

பாங்கன்— மிகவும் இடைஞ்சல் ஜயா!

மேலாளர்— என்னய்யா, பாங்கன்?

(உறுக்கி)

இதோ வாரும் முன்னாலே!

(பாங்கன் மேலாளரின் முன்னிலையில் வந்து நிற் கிறான். முதலிலே கைகளைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றவன், பிறகு மேலாளரின் முறைப்பைத் தாங்கமாட்டாதவனாக, மெல்ல மெல்லக் கைகளைத் தூக்குகிறான். இறுதியில் பணிவு தோன்ற முறைப்படிக் கைகட்டி நிற்கிறான்.

மேலாளர் — கொஞ்ச இடம் தந்தால்.....

குதித்துக் கிளம்புகிறீர்!

பஞ்சம் எங்கே?

நிரோ பதக்கம் அணிந்துள்ளீர்.

தட்டுப்பாடுண்டிங்கு சற்றே—

அது தவிரப்

பட்டினியாய்த் தானா இருக்கிறீர்?

இல்லையே!

சாப்பாடில்லாது தவிக்கிறது மெய் என்றால்,

இன்னும் உயிரோடிருக்கிறீர் — எவ்வாறு?

சின்னக் குறையைப் பெரிதுபடுத்துகிறீர்.

நன்மை பண்போல் இருக்க,

அதை மறந்து

தீமை தினைபோலத் தேடி அதைப்பாராட்டி

மாண்பில் உயர்ந்த மகேந்திரத்தைத் தூற்றுகிறீர்.

(சயந்தனை நோக்கி) ஐயா, சயந்தன்!

அறியாத்தனத்தாலே

தாறுமாறாகத் தகாத வழி செல்ல

என்னும் இவரைத் திருத்தி நடத்துங்கள்.

(சம்மதம் என்பதுபோல அரை மனத்துடன் இருவரும் தலையசைக்கிறார்கள்.)

மேலாளர் — ஏதும் ஜயம் உண்டா?

இருந்தால்...பதில் தருவோம்.

சயந்தன் — வங்கிக் கணக்கு விபரம் விசாரித்துக் காகிதங்கள் போட்டிருந்தோம்.

காணவில்லை ஓர் பதிலும்.

ஏழு கிழமை இருக்கும் தபால் எழுதி.

மேலாளர் — வங்கிக் கணக்கு விபரத்தை ஏன் உமக்கு?

சயந்தன் — மோசடி ஏதேனும் இருந்தால்.....

மேலாளர் — இருக்காதே!

சயந்தன் — ஆண்டாண்டு தோறும் உழைத்துழைத் து
மாய்ந்தாலும்

சேர்ந்த பழைய கடன் ஒழிய மார்க்கமில்லை.

மேலும் புதிய கடனும் வளருகிறது.

எவ்வாறோ என்றால் எமக்கு விளங்கவில்லை.

மேலாளர் — கூடைக் கணக்காற் கொடுக்கப்படவுள்ள
வாடகைக் காசும்

வளர்ந்திருக்கும் வட்டிகளும்

சம்பளத்தைத் தின்று குறைத்து விடுகிறது.

பாங்கன் — கூடைக்கு வாடகையா?

மேலாளர் — வாடகை, ஆம் — கூடைக்கு.

மீன் சுமக்கும் கூடை.....

பாங்கன் — அதற்கும் ஒரு வாடகையா?

மேலாளர் — ஏன் திகைக்க வேண்டும்?

சயந்தன் — இது பெரிய வேடிக்கை.

பாங்கன் — மீனைச் சுமப்பதற்குக் கூடை அவசியந்தான்.

மேலாளர் — கூடை உங்கள் சொத்தில்லை.

ஆதவினாற் சூலி அறவிட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

சயந்தன் — எங்கள் பணியால் இராசாங்கம்
நன்மை பெற்றால்,

அந்த நன்மைக்காக

அவர்கள்

இவ்வசமாய்க்

கூடை தந்தால் என்ன?

மேலாளர் — சீ, கூடாத பேச்சிதெல்லாம்.

சும்மா கிடைக்கும் பொருளால்,

கெடுதி அல்லால்

இம்மி அளவும் நலமே கிடையாது.

எந்த நலமும் இவ்வசமாய் எய்தும் என்றால்,

வந்த பலனின் மதிப்பும் உணரோம் நாம்.

சோம்பல் பெருகும்.

சுகவீனம் மிஞ்சிவிடும்.

தேம்பல் வளரும்.

திரேகம் சதை பிடிக்கும்.

சயந்தன் — ஐயா!

மேலாளர் — சயந்தன்!

சயந்தன் — அடுக்கித் தொடருகிறீர்.

கூடைக்கு வாடகையா?

பாங்கன் — கொள்ளை இலாபம் இது.

மேலாளர் — கொள்ளை என்ன கொள்ளை?

பாங்கன் — கொடுமை!

மேலாளர் — மடைமை — உங்கள்

உன்மத்துப் போக்கும் உதவாக்கரை நோக்கும்.

மூலதனம் போட்ட முதலோர்

அதன் பேறாய்

ஏலும் வகையில் இலாபம் எடுப்பதுதான்

காலங்கள் கண்டு கடந்த பழைய நெறி.

வட்டிக் கடையின் வரும்படியும்

மேல்மாடி

கட்டிலிட்ட பேர்க்குக் கிடைக்கின்ற வாடகையும்

கம்பெனிகள் தோறும் எங்கும் காசு பெருகுவதும்

சாதாரணமான சம்பவங்கள்.

இசைக்குழு — (பேச்சோசையில்)

“வட்டிக் கடையின்.....சம்பவங்கள்”

சயந்தன் — மீன் கூடை...

பாங்கன் — அதை உமக்கேன்?

ஆர் சொத்தே ஆனாலும்

அன்னாரைப் போயடையும்—

வாடகைக் காசு, வருடம் தவறாமல்.

சயந்தன் — கூடைக் கணக்காற் கொடுக்கப்படவுள்ள
வாடகைக் காசு, நிலுவை,
கடுவட்டி...

முன்னைப் பழைய கடன்கள்...

பாங்கன் — அதன் வட்டி...

உன் தந்தை பட்ட ஒழியாப் பழைய கடன்,
பாண் காசு,
தன்னீர்...

மேலாளர் — பகிர்வு,

பராமரிப்பு...

கப்பி எண்ணெய்க் காசு,
கயிற்றுக்குக் கட்டணங்கள்,

வேலை அறிக்கை விகிதம் சமர்ப்பிக்கும்

ஆகுறுதிப் பத்திரங்கள் அச்சடிக்கும் கட்டணங்கள்
வேர்வை ஒற்றிப் போக்கும் விணைக்குரிய வேதனங்கள்.
தீர்வை வரிகள், திரள் சுங்கச் சேர்மதிகள்,
அந்நிய மாற்றின் அளிப்புரிமைச் சான்றிதழ்கள்,
இவ்வாறாய் எல்லாம் எடுக்கப்படுகின்ற
வாழ்வுச் செலவினங்கள் போக.....

பாங்கன் — மனிதர்களைச்

சுக்கை பிழிந்தெடுத்த சம்பளத்தில் மிஞ்சியது
முப்பத்து முக்கோடி ரூபா கடன் நிலுவை.

மேலாளர் — அப்பத்தை நாளும் அடைகின் றீர்
வாய்க்குள்ளே.

பாங்கன் — அப்பம் என்ன, அப்பம்?

அருகுக் கருகல் — தூள்.

தூசி தும்பு சேர்ந்த துனுக்குப் பழம்பாண்கள்.

மேலாளர் — ஏசி இவ்வாறெல்லாம் எடுத்தெறிந்து
பேசினால்,
தூசி தும்பு கூடத் தொடவும் கிடையாது.

சயந்தன் — ஏது? மிரட்டவுமா எண்ணுகிறாய்?

(இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே சயந்தன் மேலாளரை நெருங்கி அவரது கொல்லரைப் பிடித்து இழுக் கிறான். மேலாளர் அவன்து பிடியை விலக்கி அப்பாலே தள்ளுகிறார். சயந்தன் தளர்ந்து பின்வாங்க, மேலாளர் இரண்டடி பின் சென்று துப்பாக்கியைச் சுடும் நிலையிற் பிடித்தவாறு ஊது குழலை எடுத்து ஊதுகிறார். பாங்கன் திகைப்படைகிறான். போர் வீரர்கள் துப்பாக்கிகளுடன் வந்து சண்டையை அடக்குகிறார்கள். எல்லாரும் சிலை ஆகிறார்கள். வெடிப்பிரயோக ஓலிகள் தொடர்ந்து கேட்கின்றன. ஓலிகள் தணிந்து மறைய, சயந்தனும் பாங்கனும் வேலைக்குத் திரும்புகிறார்கள். இரண்டு தடவை மெதுவாக, விருப்பமின்றி மீண் சுமந்து செல்கின்றனர். வெடியொலி முற்றாக மறைந்ததும், தம்மைக் கட்டியுள்ள சங்கிலியைக் காணுகிறார்கள். தாம் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளமையை இப்பொழுதுதான் முதன் முதலாக அவர்கள் உணருகிறார்கள்.)

மேலாளர் — என்ன சயந்தரே! பாங்கரே! ஓகோ!
தாக்கவா நினைத்தீர்?

சயந்தன் — சங்கிலி.....

மேலாளர் — உங்களை
அலங்கரிப்பதற்காய் அமைக்கப்பட்டது.

சயந்தன் — என் றுதான் இதுவரை எண்ணி இருந்தோம்.

பாங்கன் — பொன், பொருள், செல்வ போக்கியம்

எனவும்

போற்றி மதித்துப் புகழ்ந்து பாடினோம்.

ஆனால், உண்மை அப்படி இல்லையே!

மேலாளர் — ஆமாம். நன்பரே! அது நகை அல்ல.

சயந்தன் — சொத்துச் சுதந்திரம் சுயமதிப்புடையோம்
என்று நம்பி நாம் ஏமாந்திடும்படி.

பொன் முலாம் பூசிய மாயப் பொறி அது.

இசைக்குழு — (பேச்சோசையில்)

“சொத்துச் சுதந்திரம்..... மாயப் பொறி அது.”

(மேலாளர் சயந்தனின் கழுத்தில் இருக்கும் பொற் சங்கிலியின் பின்புறத்தே மறைவாக உள்ள ஒரு பூட்டை யும், அதிலிருந்து செல்லும் ஓர் இரும்புச் சங்கிலியையும் எடுத்து அவர்களுக்குக் காட்டுகிறார்).

மேலாளர் — ஆமாம். உண்மை அதுதான், நன்பரே!

பாங்கன் — இரும்பு விலங்கால் எங்களைக் கட்டினீர்!

மேலாளர் — (சிரித்து) ஓடாதிருக்க உதவும் அல்லவா?

சயந்தன் — ஓடாதிருக்க?

மேலாளர் — உழைத்த சலிப்பிலே

வெறுப்பு மேலிட்டு வெளிக்கிட நினைத்தால்,
தடுத்து நிறுத்தவே சங்கிலி இட்டோம்.

சயந்தன் — மகேந்திரம் என்றீர், மகோன்றுதம் என்றீர்.
சமரசம் என்றீர், சகோதரம் என்றீர்.

இரத்தமும் சதையும் என்று கூறினீர்.

சுதந்திரம் என்றீர், சுகநலம் என்றீர்.

மக்கள் ஆட்சியின் மகத்துவம் என்றீர்.

உடைமைகள் என்றீர், உரிமைகள் என்றீர்.

கடமைகள் என்றீர், கண்ணியம் என்றீர்.
 சங்கிலி என்றீர், சம்பத்தென்றீர்.
 சாவி உரிமைத் தனித்துவம் என்றீர்.
 இன்னவை எல்லாம்
 எங்களைப் பிடித்து,
 கட்டி வைத்து,
 கடேழிய வேலை வாங்கும் பொருட்டாய்
 வகுத்த திட்டமா?
 அடிமைப்படுத்தவா, அழகிய சங்கிலி?

பாங்கன் — பொன் மூலாம் பூசிய இரும்புச் சங்கிலி!
 மேலாளர் — தப்பி ஓடாது தடுப்பதற்காகவே.
 [ஆணவச் சிரிப்பு]

சயந்தன் — இனியும் நாங்கள் இவைகளைச் சுகியோம்.
 மனிசரை மனிசராய் மதிக்க அறியா
 உலுத்தரை உதைப்போம்.
 ஒழிப்போம், விரைவிலே!
 வருந்தி உழைக்கும் எம் திருந்திடா வாழ்க்கையை
 உறிஞ்சிக் குடிக்கும் உணர்விலா மூர்க்கரின்
 கெடுபிடி பொடிப்படக் கிளர்ந்து பொங்குவோம்.
 ஏன் சுமக்கின்றோம் என்பதை அறியோம்.
 மீன் சுமப்பதனால் விளையும் பலன்களும்
 நயங்களும் இலாபமும் நாங்கள் அறியோம்.
 வேலையின் பலாபலன்—விளைவுகள்—கணக்குகள்
 எவ்வ என அறியோம்.
 யாவுமே மரும்.

ஒழிப்பு மறைப்புகள் ஒன்றா, இரண்டா?
 சுழிப்புகள், நெளிப்புகள், வளைப்புகள் அநந்தம்.

பாங்கன் — சாவி உரிமை, சங்கிலி, தனித்துவம்...
 சயந்தன் — இப்படிச் சில சில சொற்களைப் பேசியே
 கண்ணிலே இதுவரை மன்னையே தூவினீர்.
 இனியும் நாங்கள் இவைகளைச் சுகியோம்.

மேலாளர் — என்னதான் செய்விரோ?

சயந்தன் — எதிர்ப்பகை தொலைப்போம்.

மேலாளர் — பார்ப்போம், பார்ப்போம்.

சயந்தன் — பகிடியா செய்கிறாய்?

அடக்கு முறைகளை உடைத்து நாம் வீசவோம்.

ஒடுக்கும் விதிகளை ஒடித்து நாம் ஊதுவோம்.

கெடுக்க நினைப்பவர் கொடுக்குகள் நறுக.....

(மேலாளர் தம் கைக்கொலை விசுக்கிச் சயந்தனை அடக்குகிறார்.)

மேலாளர்—வெடுக்கென நாலு வெறுமொழி பேசினாய்—

(பெரியதொரு மணி ஆறு தடவை அடிக்கிறது.

மேடை இருள்கிறது; மேலாளர் குழலை ஊதுகிறார்.

போர் வீரர்கள் வருகிறார்கள். சயந்தனும் பாங்கனும் பாறை மறைவில் இருக்கும் ஓர் அரிக்கன் லாம்பை எடுக்கிறார்கள்.)

மேலாளர் — நிலைமை கொஞ்சம் கடுமை.

அவர்கள்

உன்மை முழுவதும் உணர்ந்து விட்டனர்.

ஆனபடியால், இரவு முழுவதும்

காவல் அவசியம்.

கவனம்.

தெரிந்ததா?

(சரி என்ற பாவணையில், போர் வீரர்கள் தலை ஆட்டுகிறார்கள். மேலாளர் போய்விடுகிறார். சயந்தனும் பாங்கனும் லாம்பைக் கொண்டதி ஒரு பாறையில் வைத்துவிட்டு, வீரவாகு தேவர் கொடுத்த புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். போர் வீரர்கள் தமக்குள் எதையோ பேசிக்கொள்கிறார்கள். இடையிடையே சயந்தனையும் பாங்களையும் பார்க்கிறார்கள். பின்னர், போர் வீரரில் ஒருவன் சயந்தனுக்கும் பாங்கனுக்கும் வீரவாகுதேவர் கொடுத்தது போன்ற

சிரு புத்தகத்தை எடுக்கிறான். அவர்கள் அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கத் தொடங்குகிறார்கள்.)

சயந்தன் — வீரவாகு தேவர் ஓர் மேதை.

(பாங்கன் தன் சங்கிலியிலுள்ள பதக்கத்தைப் பிடுங்கி எறிகிறான். சங்கிலியையும் அறுக்க முயலுகிறான். அது அறுபட மறுக்கிறது.)

பாங்கன் — அண்ணே! ஏதோ சொன்னியா, என்ன?

சயந்தன் — வீரவாகு ஓர் மேதைதான் என்றேன்.

பாங்கன் — ஓவ்வொன்றாக உண்மைகள் வெளிப்பட, பொய்ம்மைகள் எல்லாம் பொடிப்பொடி ஆகும்.

சயந்தன் — புகையினை விலக்கிப் புறத்தே ஒதுக்கினால், சுடர் விடும் நெருப்பின் துலக்கமே நிலைக்கும்.

சுடர் விடும் துலக்கம் தூய மெய் காட்டும்.

தூய மெய்க்காட்சி தொழிற்பட வைக்கும்.

இசைக்குழு — (பாடலோசையில்)

‘புகையினை விலக்கி தொழிற்பட வைக்கும்.

பாங்கன் — புத்தகம் படிக்கத் தொடங்கிவிட்டாயா— வீரவாகு தேவர் தந்தது?

சயந்தன் — இல்லை, இல்லை. இனித்தான் படிப்போம். கூடிப் படிப்போம்.

கொள்கை விளக்கமாய்த்

தெள்ளத் தெளிந்த சிறிய நூல் என்றார்.

ஆகையால், அதை நாம் அனு அனுவாக விளங்கிப் படிப்பது மிக மிக அவசியம்.

பாங்கன் — சங்கிலிச் சதியைச் சாடுவது எப்படி?

சயந்தன் — வீரவாகு தேவரைக் கேட்போம்.

எதும் உபாயம் எடுத்துக் கூறுவார்.

பாங்கன் — உண்மையில் அவர் மகா உத்தமர்-சத்தியர்.

சயந்தன் — நான்தான் முதலிலே பிழைபட விளங்கினேன்.

பாங்கன் — பொறாமையே இல்லாப் புண்ணிய சீலர்.

சயந்தன் — பொதுநலம் விரும்பும் பூரணர் — காரியர்

பாங்கன் — அவரது புத்தகம் அருமையாய் இருக்கும்.

சயந்தன் — ஆமாம் படிப்போம்.

பாங்கன் — அவர்சனும்...?

(சயந்தனும் பாங்கனும் புத்தகம் படிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். இப்பொழுது போர் வீரர்களும் பேசாப் பாவணையில் புத்தகம் படிக்கிறார்கள். சயந்தனும் பாங்கனும் திகைப்புடன் பார்த்துச் சிலையாகிறார்கள். “புகையினை விலக்கி.....தொழிற்பட வைக்கும்” என்ற பாடலை இசைக்குமுடி ஒலிக்க, திரை விழுகிறது.)

III

(சயந்தனும் பாங்கனும் சூடைகளைக் கவிழ்த்து விட்டு, அவற்றின்மேல் உட்கார்ந்து முழங்கால்களைக் கைகளாற் கட்டியபடி இருக்கிறார்கள். எந்த நேரம் குலைந்து குழம்புமோ எனத்தக்க உறுதிப்பாடற்ற அமைதி நிலவுகிறது. இடையிடையே துப்பாக்கி வெடிச் சத்தங்கள் தூரத்திலே கேட்கின்றன. பெருஞ் சனத்திர ஸின் ஆரவார இரைச்சல்களும் முழுக்கங்களும் இடையிடையே கேட்கின்றன.)

மேலாளர் — (ஓரு பெரிய காகிதச் சுருளை விரித்து வாசிக்கிறார்.)

ஆபத்துக் கால நிலைமை பிரகடனம்—
சட்டத்தை அவமதித்துச்

சில பேர்
 நாட்டிற்
 சதி புரிந்த காரணத்தை ஒட்டி,
 இன்று
 நட்ட நடு நிசிப்பொழுதில்
 மகேந்திரத்தார்
 நடவடிக்கை அவசியத்தை உணர்ந்துகொண்டார்.
 திட்டமிட்டுக் கலகங்கள் விளைத்தல்,
 கூட்டம்,
 தீயிடுதல்,
 உழையாமை,
 சூழ்ச்சி,
 சூது
 மட்டுமன்றி,
 சங்கிலியின் மான் யியத்தை
 மறுத்துரைத்தல்—
 இவை அனைத்தும் குற்றம் ஆகும்.
 சாலி நலம் அவமதிப்போர்
 மகேந்திரத்தின்
 தனித்துவத்தை அவமதிப்போர் ஆவார்.
 மேலும்.....

பாங்கன் — (ஏனாமாக) போ, விசரா!

சயந்தன் — மேலாளர் இவராம்—
 இங்கே
 புதிதாக விதி உரைக்க வந்துவிட்டார்.

மேலாளர் — காவலர்கள் வாருங்கள்;
 உடனே இந்தக்
 கயவர்களைக் கைது செய்வீர்.
 கைது செய்வீர். (மேலாளர் விறுக்கென்று வெளி
 யேறுகிறார்.)

சயங்தன் — மேதை இவர் — மகா மேதை!
மகேந்திரத்தின் மேலாளர்.

பாங்கன் — கத்தரிக்காய்ச் சாம்பார்ச் சட்டி.

சயங்தன் — தூதுவளங்காய்க் குழம்பு முட்டி என்றும்
சொல்லாம் அவருடைய மண்ணை ஓட்டை.

ஆதி தொட்டே சங்கிலியாற் பினிக்கப்பட்டோம்.
அதன் பினைப்பில் உழலுகிறோம்.

அதற்கு மேலும்

இதுகிறார், கைது செய்யும்படியாய்.

என்ன

உயர்வான புத்தி, ஐயா?

நியூற்றன் தோற்றான்.

போன் பூசிச் சங்கிலியாற் கட்டி வைத்துப்
புறத்திருந்த இரகசிய விலங்குப் பூட்டை
எங்கேயோ மறைவிடத்தில் ஒளித்து வைத்த
இவர்களினால் என்றென்றும் சிறைப்பட்டோம், நாம்.
பின்பு ஏதோ புதிதாக,

கைது செய்யப்

பெரிதாய் ஓர் கட்டளையை விடுக்கின்றாரே!

அன்பேதும் இல்லார்க்குப்

புத்தி கூட

அறுபட்டுப் போம்போலும் — காலப்போக்கில்!

சங்கிலியை அறுப்பதுதான் இனி நமக்குச்
சரியான ஒரு மார்க்கம்.

பாங்கன் — இரும்பு — பாரம்.

எங்களினால்டுஇயலுமா?

சயங்தன் — இயலாதென்றால்,
இப்படியே இருப்பதா?
நல்ல கூத்து!

பாங்கன் — பின், கழன்று தானாக விழுமா, என்ன?

சயந்தன் — பேசி என்ன பயன் கண்டோம்?

செயல்தான் வேண்டும்.

[கழுத்தின் பின்புறமாகச் செல்லும் இரும்புச் சங்கிலி யைப் பிடித்து இமுக்கிறான். அந்தச் சங்கிலியை வலித்து வலித்து இமுக்க, அது நீண்டு செல்கிறது— முடிவே இல்லாத ஒன்று போல. விரைவாகவும் ஆறுதலாகவும் மாறி மாறிச் சங்கிலியை இமுக்கிறார்கள். இது பேசாப்பாவனையாக (மரிம் ஆச) நடக்கிறது.]

பாங்கன் — தங்க மூலாம்பூசியதன் இணைப்பாய்,

இந்தச்

சனி இரும்புச் சங்கிலி — சீ!

சயந்தன் — இதனைப்பற்றி
முன்பு அறிந்தோம் அல்லவே!

பாங்கன் — நீண்டு நீண்டு
முடிவின்றித் தொடர்கிறதே!

சயந்தன் — முனையில் ஏதும்
பூட்டிருக்கும்.

அதைத் திறந்து போட்டோம் என்றால்.....

புனை சுருட்டின் முடிவு எமக்குக் கிடைக்கும், தம்பி.

(வெளியே போயிருந்த காவலாளர்கள் இருவர் திரும்பி வருகிறார்கள். சயந்தனும் பாங்கனும் சங்கிலியை அப்பாற் போட்டுவிட்டு வேறு ஏதோ செய்வதுபோலப் பாவனை பண்ணுகிறார்கள். இரண்டு புறமிருந்தும் வந்த காவலாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் எதிர்ப்புறமாகப் போய் மறைகிறார்கள்.)

சயந்தன் — கேட்டிருக்குமோ, எங்கள் பேச்சு?

பாங்கன் — சீ சீ சீ.

சயந்தன் — கேட்டாலும் அவர்கள் என்ன செய்யக்கூடும்?

பாங்கன் — தோட்டாக்கள் உள்ளவர்கள்—
துவக்குக்காரர்.

சயந்தன் — துணிந்துவிட்டோம்.

இனி என்ன?

ஆனால், நாங்கள்

தக்க படைக்கலம் இல்லாத் தனித்த பேர்கள்.

தனிந்து சென்று தந்திரத்தால் வெல்ல வேண்டும்.

சிக்கல் இது பெரியதுதான்.

இதை அவிழ்க்கச்

சிறந்த துணை நம் தோழர்.

நாலு நாளாய்

இப்புறமே வர மறந்து போனார்.

இங்கே

இருக்கின்ற நிலைமைகளைப் பார்க்கும் போதில்.....

பாங்கள் — வராமல் அவர் இருக்கிறதும் நன்மைதானே!

வழி மறித்து விடுவார்கள் காவற்காரர்.

பாராமுகமாய்ப் போய் விட்டார் என்று சொல்லல்

பாவம், அவர் தகுதிக்கே இழிவு.

சயந்தன் — தம்பி,

தராதரங்கள் அறியாது

நாக்கின் போக்கிற

சடாரென்று பழி நினைத்துப் பேசிவிட்டேன்.

(சயந்தன் சங்கிலியை மீண்டும் வலித்துப்

பார்க்கிறான். நுனி தென்படவில்லை.)

சயந்தன் — மறுநுனியைக் கண்டுவிட்டால்,

மகேந்திரத்தின்

மருமத்தைக் கண்டிடலாம்.

எம்மை ஆட்டும்

தறுதலைகள் யார்?

அவர்கள் தகுதி என்ன?

சரிதம் என்ன?

நடத்தை என்ன?
தன்மை என்ன?
முறை திறம்பிச் செயல் புரியும் நோக்கம் என்ன?
முழுவதையும் அறிந்திடலாம்.
(சங்கிலி வலிப்பதைத் திடீரென்று நிறுத்துகிறான்.)
ஏ, ஏ, தம்பி!

பாங்கன் — பொறு, பொறு—
ஏன்?
என்ன அண்ணே, புதுக்குழப்பம்?
சயந்தன் — போய் முடியும் இடத்தைப் பார்—
பாங்கன் — சுருங்கை வாசல்.

சயந்தன் — ஆனாலும் சங்கிலியின் இறுதி அந்த ம்-
அந்த ஒரு வாசலிலும் அமையவில்லை.
போனாலும் போகும் இது நெடிய தூரம்.
போய் அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பும் இல்லை.

பாங்கன் — சீ, இவர்கள் நிற்பதனால் வந்த கேடு-
சினிச் சனங்கள் —

சயந்தன் — சுருங்கை வழி இருட்டுப் பாதை
ஆபத்து நிறைந்திருக்கும்.
அதற்குட் போனால்.....
அகப்படவும் நேருமடா.
அவது வேண்டாம்.
நீளம் இந்தச் சங்கிலி.
ஓ!
வளையம் ஏதும்
தெளிந்திருந்தால்.....
உடைந்து பலம் இழந்திருந்தால்... ...

பாங்கன் — எங்களது பாக்கியந்தான்.

(சங்கிலி முழு நீளத்தையும் சயந்தனும் பாங்கனும் மறுபடியும் பரிசீலனை செய்து பார்க்கிறார்கள். இது பேசாப்பாவனையாக நடக்கிறது. இது வரை தமது மூலையிலே தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்த கணக்கர், துணுக்குற்று விழிக்கிறார். (b) பைணோக்குவர் ஊடே சயந்தன், பாங்கன் ஆகியோரின் நடவடிக்கைகளை உற்றுப் பார்க்கிறார். பின்னர் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு கடுமையாக ஏதோ யோசிக்கிறார். தம்முடைய பைக்குள் இருக்கும் ஒரு தட்டுச் சாவியை எடுத்து, கடகட என்று தந்தி அடிக்கிறார். தந்திச் செய்தி ஒரு சில நிமிடங்களுக்குத் தொடர்கிறது. சயந்தனும் பாங்கனும் இப்பொழுதுதான் கணக்கரைப் பொருட்படுத்திக் கவனிக்கிறார்கள்.)

சயந்தன் — என்ன, என்ன?

ஏதிவன் ஏதோ புதிதாய்ச் செய்கிறான்?

பாங்கன் — கடதாசியிலே கணக்குகள் எழுதுவோன்.

சயந்தன் — மீன் சுமைக் கணக்கன்.

பாங்கன் — வெகு சோம்பேறி—

தூங்குமுஞ்சி.

சயந்தன் — தூக்குக் கூடையுள்,

பல வித பொருள்களைப் பதுக்கி வைப்பவன்.

ஆபத்தில்லாத அசட்டுப் பயல் என

இதுவரை என்னி இருந்தோம்.

இவனோ,

கடகட என்று ஏன் தந்தி அடிக்கிறான்?

படபட என்று பரபரப்படைகிறான்.

புதியதே அல்லவோ, இவ்வித போக்கு?

பாங்கன் — சதியில் ஓர் அம்சமாய் இருக்குமோ,
இதுவும்?

சயந்தன் — (சிறிது யோசித்துவிட்டு)

விடுதலை கிடைத்த பிறகுதான் நிம்மதி.

(மேலாளர் வருகிறார். ஊதுகுழலை ஊதுகிறார். சயந்தனும் பாங்கனும் குழப்பம் அடையவில்லை. மேலாளர் பாங்கனை அனுகி அவனைக் குனியுமாறு பலவந்தம் செய்கிறார். சயந்தன் மேலாளரைத் தாக்குவதற்குச் செல்கிறான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் முறைத்துப் பார்க்கிறார்கள். இராசாக்கள் இருவரும் ஏவலாளர்களுடன் வருகிறார்கள். நடப்பவற்றைக் கண்ட அவர்கள் சிறிது தயங்குகிறார்கள். மேலாளர் வேர்வை ஓற்றும் துண்டையும் கொண்டு பாங்கனிடம் போகிறார். அவன் உடலில் வேர்வை இல்லாமையைக் கண்டு கோபங்கொண்டு அவன் மண்டையிலே குண்டாந்தடியினால் அடிக்கிறார். பாங்கன் விழுகிறான். விழும் போது மேலாளரின் காலைப் பிடித்து இழுக்கிறான். அவர் விழுகிறார். சிலையாகிறார்கள். மேலாளர் மேடையிற் கிடக்கிறார். பாங்கன் அவரைத் தாக்கும் நிலையில் உள்ளான். சயந்தன் முதலாவது இராசாவை அனுகி அவரைத் தாக்குவது போன்ற பாவனை— முதலாம் இராசா பின்வாங்கும் பாவனை, அவர்கள் சிலையாகிறார்கள். இரண்டாம் இராசா காவலாளர் களைக் கூப்பிடுகிறார். சிலையாகிறார்கள். போர் வீரன் ஒருவன் முன்னோக்கிச் சென்று சயந்தனைத் துவக்குச் சனியனாலே தாக்கும் பாவனை — போர்வீரன் பாங்கனைத் தாக்கச் செல்லல். சிலையாகிறார்கள்.

இதற்கிடையில் ஏவலாளன் செய்ய வேண்டியவை— சயந்தன் முதலாம் இராசாவைத் தாக்கச் செல்லும் போது கையிலுள்ள தட்டம் முதலியவற்றைப் போட்டு விட்டுப் பயத்துடன் பின் வாங்குதல் — பின்னர் துப்பாக்கிக் குண்டு பட்டவனைப் போலப் பதைத்து விழுந்து மேடையிற் கிடத்தல்.

போர்க்கள் ஒவிகள் சில நொடிகளுக்குக் கேட்கின்றன. முதலாம் இராசா சிலை நிலையைக் குலைத்து, நொண்டி நொண்டி இடப்புறஞ் சென்று வெளியேறுகிறார்.

இரண்டாம் இராசா அவரைத் தொடர்கிறார். மேலாளர் எழுந்து நொண்டி நொண்டி இடப்புறஞ் சென்று வெளியேறுகிறார். முதலாம் போர் வீரனும் இரண்டாம் போர் வீரனும் சிலை நிலையைக் குலைத்து, இப்பொழுதும் சுடுவது போன்ற பாவனையுடன் ஏவ லாளனை அனுகுகிறார்கள். அவனைத் தூக்கி ஸ்ர் ரெச்சரில் வைத்துக் கொண்டு வெளியேறுகிறார்கள். சயந்தனும் பாங்கனும் சிலை நிலையைக் குலைத்து உடல் நோ புலப்படுமாறு அசைகிறார்கள்.)

பாங்கள் — அண்ணே, அதோ பார்.

சயந்தன் — ஆமடா, புதுமை!

(மெய்க்காப்பாளர் வெள்ளைக்கொடி ஏந்தி வர, மேலாளர் ஒரு பத்திர மடலைப் பக்குவமாக ஏந்தியபடி வருகிறார்.)

சயந்தன் — வெள்ளைக்கொடி!

—இது விந்தையாய் உள்ளது.

(மேலாளர் நேரே சென்று சயந்தனுடனும் பாங்க னுடனும் கை குலுக்குகிறார். பிறகு பத்திரத்தை அவர்களிடம் கொடுக்கிறார்.)

மேலாளர் — நெருக்கடி தீர் ஓர் நியாயமான

சமரச முடிவு.

சச்சரவெல்லாம்

சாந்தமாகத் தீர்க்கத்தக்க ஓர்

புதிய ஏற்பாடு.

சயந்தன் — புதிய ஏற்பாடு?

மேலாளர் — மகேந்திரபுரியின் சார்பிலே

ஆனுவோர்

நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் நேசக்கரம் இது.

பழையவை எல்லாம் மறக்கலாம் — இனி நாம்.

தொழில்வர் உரிமையின் தூய்மையை
இனிமேல்
வீரமகேந்திரம் மிகவும் மதிக்கும்.

பாங்கன் — அடக்குமுறை.....

மேலாளர் — இனி அனுகவும் விடோம் நாம்

பாங்கன் — கண்ணீர்ப்புகை.....

மேலாளர் — இனி என்னியும் பாரோம்.

முன்னென தவறுகள் முழுவதும் பொறுத்தே
மன்னிக்கும்படி மகேந்திரம் விடுத்த
வேண்டுகோள்—

இதோ, நம் விநய சமர்ப்பணம்.

பாங்கன் — சி, சி...உங்கள் சிறு சலுகைகள்...

(சயந்தன் கண்ணைக் காட்டுகிறான். பாங்கன் அதன்
உட்குறிப்பை விளங்கிக்கொண்டு தன் பேச்சை நிறுத்து
கிறான்.)

மேலாளர் — சமாதான உடன்படிக்கை—

முதலாம் பாகம்—

சமரசமே

பிரச்சினைகள் தீர்ந்து

மேலாம்

அமைதியினை நிலைநாட்டத்தக்க

நல்ல

அரிய முறை என்பதனை ஒப்புகின்றோம்.

சமயத்துக்கிசைந்தபடி கூடிப் பேசிச்

சகலதையும் நாம் தீர்ப்போம்.

இரண்டாம் பாகம்--

சுமை சுமக்கும் தொழில்வர்க்கு

மூன்று நேரம்

சுவையான உணவளிக்க ஒப்புகின்றோம்.

பகற்பொழுதில் நாலு தரம் பானம் தந்து
பண்பாட்டின் வழி நடப்போம்.

முன்றாம் பாகம்—

துப்பாக்கி, சுத்தியல்கள், வெட்டிரும்பு
தோட்டாக்கள், அம்பு வில்லு, பொறித்துவக்கு,
சப்பாத்துக் கால், துவக்குச் சனியன், குண்டு,
தடிக்கம்பு முதலான ஆயுதங்கள்
இப்பாரில் உள்ளவைகள் எவையும்
ஆள்வோர்

இனித் தொடவே மாட்டார்கள்.

உறுதி செய்வோம்.

அப்படியே தொழிலவரும் அமைந்து
திய

ஆயுதத்தை முற்றாக விலக்கல் வேண்டும்.

(சயந்தனும் பாங்கனும் கண்களாற் பேசி ஏதோ ஒரு
முடிவுக்கு வருகிறார்கள். கைச்சாத்திடுவதற்காக
மேலாளரை நோக்கி முன்னேறுகிறார்கள்.)

மேலாளர் — இனியும் உண்டே ஒரு பாகம்.

நாலாம் பாகம்—

இவைகளுக்குக் கைம்மாறாய்,
சுமப்போர் எல்லாம்

பணி வெயில் நாள் புறநீங்கலாக

நாறு

பறி நிரம்பும் மீனேனும்

நாளொன்றுக்கு

வினை புரிந்து லொறியேற்றி விடுதல் வேண்டும்.

மேலும், இனி இலாபத்தில் முன்று வீதம்
தனியாக ஒதுக்கி

அதைத் தொழிலாளர்க்குத்

தருவதற்குச் சம்மதித்தோம்.

—ஆட்சியாளர்.

சயந்தன் — ஓரளவு திருப்திகரமாக
 இந்த உடன்படிக்கை உள்ளமையால்
 வேண்டும்போதில்
 மீள இதை ஆய்வதற்கும் இடம் உண்டென்றால்
 விரும்பி இதிற் கைச்சாத்தை இடுவோம் நாங்கள்.
 மேலாளர் — ஆனுவோர் சார்பில் இதைவிளம்புகின்றேன்.
 அந்த உங்கள் உரிமையையும் தருவோம் நாங்கள்.

சயந்தன் — பேனாவைக் கொடும், ஜயா!

(இவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பேனாவைக் கையளிக்
 கிறார். பத்திரத்தையும் கொடுக்கிறார்.)

சயந்தன் — நன்றி.

பாங்கன் — நன்றி.

(கைச்சாத்திட்ட பத்திரத்தை மேலாளரிடம்
 திருப்பிக் கொடுக்கிறார்கள்.)

மேலாளர் — பெரிய உபகாரம், ஜயா.

(மேலாளர் கைக்குட்டையை எடுத்து முகம் துடைக்
 கிறார். சயந்தன், பாங்கன் ஆகியோருடன் கை குலுக்கு
 கிறார்.)

மேலாளர் — நன்றி, நன்றி.

பாங்கன் — ஆபத்துக்கால நிலைமைப் பிரகடனம்?

மேலாளர் — இப்போதே நீக்கம் புரிகின்றேன், இத்தாலே
 காவல் இளிமேல் அவசியமே இல்லை, இங்கே.

நோமல் நிலைமை வழக்கம்போல் வந்ததன்றோ?

(காவலாளர்களுக்கு மேலாளர் சைகை காட்டுகிறார்.
 அவர்கள் வெளியேறுகிறார்கள்.)

சயந்தன் — (கணக்கரைக் காட்டி)

அங்கே இருப்பவர் ஆர்?

மேலாளர்— அவர் கணக்கர்.
எப்போதும் போல் இருக்கிறார்.

சயந்தன்— இல்லை. கட கட என்று ஏன் தந்தி அடிக்கிறான்?
அவனை உடனே அகற்றுதல் வேண்டும்.

மேலாளர்— தீங்கில்லாதவர்— தூங்கற் பேர்வழி.
மீன் சுமைக் கணக்கை விடாமற் பதிகிறார்.
கடமையைச் செய்கிறார்.
அவரை ஏன் வெறுக்கிறீர்?

சயந்தன்— அவன் செயல் மருமம் நிறைந்ததாய்
உள்ளது.
நாம் அவன் நேர்மையை நம்பவே இல்லை.
அவனை உடனே அகற்றுதல் வேண்டும்.

மேலாளர்— அமைதியின் பொருட்டாய் அதை நாம்
செய்கிறோம்.
உண்மையைச் சொன்னால்,
உங்கள் வேண்டுகோள்
அந்தியானதே ஆயினும்
ஆட்சியின்
அமைதியின் பொருட்டாய் அதை நாம் ஏற்கிறோம்.
கணக்கரை அப்புறப்படுத்துவோம்.
கணக்கர்!

(கணக்கரை வெளியேறும்படி மேலாளர் சைகை
காட்ட அவர்தம் கருவிகளுடன் வெளியேறுகிறார்.
சயந்தனும் பாங்கனும் சோப்பல் முறிக்கிறார்கள்.
மேலாளர் ஒரு சில நொடிகள் இருவரையும் உற்றுப்
பார்க்கிறார். அவர்கள் எதையோ யோசித்தபடி நிற்கி
றார்கள். மேலாளர் கைகளை விரித்து, தம் தோள்
களைக் குலுக்கி, ‘என்ன நடக்குமோ’ என்ற பாவனை

யிற் சைகை காட்டிவிட்டுப் போகிறார். வெளியிலிருந்து
பெருஞ் சன இரைச்சலின் அலை ஒன்று கேட்டு மங்கு
கிறது.)

பாங்கன் — உடன்படிக்கையில், ஏன் அண்ணே,
ஒப்பத்தைப் போடச் சொன்னாய்?
கடும்பிடி பிடித்திருந்தால்.....

சயந்தன் — கயவர்கள், முரடர்—தங்கள்
திடம்பட்ட திமிரால்
எம்மைத்
திக்குமுக்காடச் செய்வார்.
ஒடுங்கி நாம் இறங்கிப் போனோம்.
ஒரு சிறு விரகு—
உபாயம்!

பகைவரின் பலத் தை ஒட்டி,
படைகளின் தொகையை ஒட்டி,
தகும் ஒரு வேளை மட்டும்
தரிப்பதே புத்தி ஆகும்.
குகைவழிச் சுருங்கைப் பாதைக்
குன்றுள்ள கோட்டை ஆக்கம்
மிக மிக நுட்பமான வினைத்திறன்.

பாங்கன்—ஆமாம், அண்ணே!

சயந்தன்—ஆதலால், எதிரி சூழ்சிச்
அறிவதும்,
அசுரர் வீம்பை
மோதியே தகர்த்து வீழ்த்தி
முடிப்பதும்—
இவற்றுக்கெல்லாம்
தோதுள்ள—தக்கதான்—
தொழிற்பட உரியதான்

போதொன்றும் உள்ளதன்றோ?

புரிந்ததா?

பாங்கன்—உண்மை, உண்மை.

பொருத்தமாம் அந்த நல்ல

பொழுதினெனக் காத்து நாங்கள்

இருப்பதே புத்தி ஆகும்.

இதனாலா கைச்சாத்திட்டோம்?

சயந்தன் — பருப்பமாம் பாறைச் சூன்றன்

படுகுழி வழியே போகும்

துருப்பட்ட விலங்குப் பூட்டுத்

தொடரை நாம் ஆய்தல் வேண்டும்.

பாங்கன் — அதன் மறு நுனி வரைக்கும்

ஆர் போகக்கூடும், அன்னே!

சுருங்கையின் தூர நீளம்

சொற்பமாய் இருக்காதன்றோ?

சயந்தன் — வதங்கி நீ சோரவேண்டாம்.

வலியதோர் கருவி வேண்டும்.

புதன் கிழமைக்கு முன்னால்,

தோழரும் அதைத்தான் சொன்னார்.

இரும்பையும் வெட்டத்தக்க

ஏதும் ஓர் கருவி வேண்டும்.

பாங்கன்—விரும்பிடத் தக்க அந்த

விற்பனைக் கருவி இங்கே

வரும்படி செய்தல் வேண்டும்.

சயந்தன் — வாய்ப்புடன் உபாயம் வேண்டும்.

துரும்படா இரும்பும்

நல்ல

துடிப்புள்ள இளைஞர்க்கெல்லாம்

சங்கிலி அறுக்க வேண்டும்.

சஞ்சலம் தவிர்க்க வேண்டும்

எங்களின் பிணிப்பை எல்லாம்

எதிர்த்து நாம் துணிக்க வேண்டும்
 மங்கலம் பிறக்கும்
 பின்னர்
 வையகம் சிறக்கும்
 நன்மை
 எங்கனும் தலை நிமிர்த்தும்,
 ஆன்பமே புவி நிறைக்கும்,
 வஞ்சலை இல்லாராக
 மக்கள் தம் தொழிலால் வாழ்வர்.
 கொஞ்சமும் கொள்ளள லாபக்
 குறுமதி இல்லாதாகும்.
 பஞ்சமும் பிணியும் போகும்
 பசியுடன் கபடம் சாகும்
 எஞ்சிய சபிட்சம் எல்லாம்
 எம்மையே அணையும், தம்பி.

வறுமையால் எவரும் சாகார்
 மாடியின் அருகே எல்லாம்
 சிறு சிறு குடில்கள்
 உக்கிச்
 சிதம்பிடும் நிலைமை மாறும்.
 அறிவொளி பரவும்
 எங்கும்
 அமைதியும் அறமும் தங்கும்
 குறுகிய மதியோர் செய்யும்
 குழப்பங்கள் ஒழிந்து போகும்.

(மின்மணி அடிக்கத் தொடங்கித் திஹர் என்று நின்று
 விடுகிறது. பின்னும் இரு நொடிகளுக்கு அடித்துவிட்டுச்
 சடுதியாக நிற்கிறது. இது வழமைக்கு மாறான நடை
 முறை. இரண்டு உணவுப் பெட்டிகளுக்குப் பதிலாக ஒரே
 ஒரு பெட்டி மட்டும் இறங்குகிறது. இதுவும் வழமைக்கு
 மாறான நடைமுறைதான்.

சயந்தன் — என்னடா, தம்பி?

பாங்கன் — (வியந்து) பெட்டி!
இது மிகப்புதுமை.

சயந்தன் — ஆமாம்.

வேளையோ ஆகவில்லை.

உணவொன்று வருவதேனோ?

(பெட்டியை இறக்கி உணவுச் சியிமை எடுத்துப் பார்க்
கிறார்கள். அதற்குள்ளே பாண் இல்லை; ஒரு
வெட்டிரும்பும் சுத்தியலும் உள்ளன. அவற்றை
எடுத்துச் சயந்தன் பாங்கனுக்குக் காட்டுகிறான். இரு
வருக்கும் தலை கால் புரியாத ஆனந்தம் உண்டாகிறது.)

சயந்தன் — வெட்டிரும்பும் சுத்தியலும்!

பாங்கன் — வெற்றியடா, வெற்றியடா!
திட்டம் வகுத்துச் செயலை நிறைவேற்றியுள்ளார்
தோழர்—

அவருடைய தூய மதித்திறத்தால்
வாழ்வு பெற்றுவிட்டோம்—
வளிமை பெற்றுவிட்டோம் நாம்.

(இப்பொழுது பெட்டி விரைவாக மேலே ஏறுகிறது.
இருவரும் அதை அண்ணாந்து பார்க்கிறார்கள்.)

சயந்தன் — ஆழ உழுது பயிரை விளைப்பதுபோல்
ஆர்வம் விளைத்தெம்மை ஆளாக்கி விட்ட அவர்
தீரர்,

அவருடை சிந்தனைகள்
உண்மையிலே கூரியவை.

அன்றோரு நாட் கொண்டு வந்து தந்த அந்த
நாலில் இருந்த நுணுக்கக் கருத்துகளால்
அல்லவோ எங்கள் அறிவு விழிப்படைந்து

மெல்ல மெல்ல இன்றிந்த வெற்றி விளிம்புவரை
முன்னேறி வந்துளது.

(வெட்டிரும்பையும் சுத்தியலையும் கண்களோடு
ஒற்றி ஆசையுடன் வருடி மகிழுகிறான்)

என் மூடத்தனத்தைப் பார்!
பொன் தம்பி நேரம்.

(சங்கிலியில் வெட்டிரும்பை வைத்துச் சுத்தியலை
ஒங்குகிறான்.)

பாங்கன் — பொடிப்பொடியாய்ப் போகட்டும்.

(சுத்தியலால் இரண்டு அடி அடித்துவிட்டான். மூன்றாவது அடியை அடிக்க ஒங்கும்போது போர் வீரன் ஒருவன் ஒடி வருகிறான். அபாயச் சங்குகளும் ஊது குழல் ஓலங்களும் ஒலிக்கின்றன. ஒடி வந்த போர் வீரன் சயந்தனுக்குப் பின் புறமாக வந்து சுத்தியலை ஒங்கி வைத்திருக்கும் கையைப் பிடிக்கிறான். கணக்கரும் ஒடோடி வந்து நின்று நடப்பவற்றை அவதானிக்கிறார்.)

சயந்தன் — விட்டு விடு.

பாங்கன் — போ.

(பாங்கன் போர் வீரனைச் சுத்தியலால் அடிக்க அவன் அலறி விழுந்து அரக்கி அரக்கி வெளியேறுகிறான். நாலு பேரும் சண்டை பிடிக்கிறார்கள். இடையிடையே சயந்தனும் பாங்கனும் சங்கிலியை வெட்டும் வேலை யைத் தொடர்கிறார்கள். இறுதியிலே சயந்தனுடைய சங்கிலி அறுகிறது. அறும்போது, பெருங் கட்டிடங்கள் தகர்ந்து விழுவது போன்ற பேரோலி உண்டாகிறது. சன இரைச்சல் கேட்கிறது. மேடையில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் சிலையாக நிற்கிறார்கள். சில நொடிகளுக்கு, சயந்தன் அறுந்த சங்கிலியை எடுத்துக் கையிலே

வைத்துக்கொண்டு அதைப் பார்த்தவாறு நிற்கிறான்—
கண்டாமணி ஒன்று ஆறுதலாக — மங்களகரமாக ஒலிக்-
கிறது.)

வீரவாகு — (வந்து கொண்டே)

வெட்டி விட்டாயா விலங்கை?

அட, தம்பி!

தொட்டுவிட்டாயா சுதந்திரச் செந்தாரகையை?

முற்று முழுதாய் — முறையாக வென்றுவிட்டார்.

இத்தனை காலம் இருந்தீர்.

தகும் சமயம்

பார்த்துப் பொறுத்தீர்.

பழைய நிலைமைகளை

மாற்ற உரிய வளமான வேளை வந்து

தோற்றும் வரைக்கும் தொடர்ந்து பொறுத்திருந்தீர்—
காலம் கனிந்து வந்த காரணத்தால்,
எங்கெங்கும்

மேலும் எழுச்சி விருத்தி அடைந்து வந்து
மூலை முடுக்கெல்லாம் முற்போக்கு வேட்கை என்ற
தீ பற்றிவிட்ட சிறப்பான சூழ்நிலையில்,

சங்கிலியை நீங்கள் தகர்த்துப் பொடி செய்தீர்.

பங்கம் அடைந்த பழைய அதிகாரம்

மண்ணோடு மண்ணாக மட்கி மடிந்தத்தா.

தம்பி, சயந்தன்!

சயந்தன்—தலைவணங்கி உங்களுக்கு

நன்றி தெரிவித்தோம்.

(சயந்தன் பாங்கனைப் பார்க்கிறான். அவன் இன்னும்
கட்டுப்பட்ட நிலையில் இருப்பது சயந்தனுடைய கவனத்
தில் உறைக்கிறது. பாங்கனின் கையிலுள்ள சுத்தியலை
வாங்குகிறான். பாங்கன் வெட்டிரும்பைச் சங்கிலியில்
வைக்க, சயந்தன் சுத்தியலால் ஓங்கி அடிக்கிறான்.
வீரவாகுதேவர் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார். பாங்கன்—

சங்கிலியை அறுப்பதற்காக இமுக்கும்போது மேலாளர் ஒடிவந்து துப்பாக்கியை நீட்டுகிறார்.)

மேலாளர் — நகராதீர்!

(மேலாளர் ஊதுகுழலை ஊதுகிறார். இரண்டு போர் வீரர்கள் துப்பாக்கியைச் சயந்தன், பாங்கன் பக்கம் நீட்டிப்படி வருகிறார்கள். இவர்களைக் கைது செய்யும் படி மேலாளர் கட்டளையிடுகிறார்—சைகைமூலம். ஆனால் அவர்கள் மேலாளரைப் பிடித்துக்கொண்டு இடப்புறமாக வெளியேறுகிறார்கள். பின்னர் பாங்கன் சங்கிலியைக் கழற்றி விடுவித்துக் கொள்கிறான். வீரவாகுதேவர் சயந்தனின் முதுகிலே தட்டிக் கொடுக்கிறார். முதலாம் இராசாவும் இரண்டாம் இராசாவும் மேலாளரும் இரண்டு போர்வீரர்களின் மேற்பார்வையின் கீழ் இடப்புறத்திலிருந்து பிரவேசிக்கிறார்கள். சயந்தனும் பாங்கனும் வீரவாகுதேவரும் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.)

வீரவாகு — ஓ, நீரா? (ஏனாச் சிறப்பு)

(இராசாக்களும் மேலாளரும் காவலாளர்களும் வலப்புறஞ் சென்று வெளியேறுகிறார்கள்)

வீரவாகு — உங்கள் பகைவர் ஒழிந்தார்.

சயந்தன் — விடுபட்டோம்.

எம்மை ஒடுக்கி, இது நாள்வரை நமது

பொன்போல் உழைப்பைப் புகுந்து திருடிப்போய் உல்லாச வாழ்வில் உறங்கிக் கிடந்தவர்கள்...

வீரவாகு — வீழ்ந்தார்கள்.

(சயந்தன் தன்கைகளை விரித்துப் பார்க்கிறான். அவை இரத்தத்தால் நணைந்திருக்கின்றன.)

பாங்கன் — ஜயோ, இரத்தம்!

வீரவாகு — அவர் அசரர்

பாங்கன் — மெய்தான்!

இருந்தாலும்....

மேலவரே, யாருக்கும்

இன்னா புரிதல் இழுக்கென்று கூறிடுவார்

முன்னெப் பழைய முனிவர் வழி வந்தோர்

அன்பு வழியே அதிகம் சிறந்த வழி

வன்பு வழியோ வருத்தம் தரும் வழியாம்.

ஆகையினால்,

குத்தல்,

அடித்தல்,

வெடி வைத்தல்,

நோகும்படியாக நுள்ளல்,

உடல் அரிதல்

போல உள்ள எல்லாமே பொல்லாங்காம்,

(சயந்தனை நோக்கி) உன் கையிற்

செங்குருதி தோய்ந்து சிவந்து கிடக்கிறதே!

வெங்கொடுமை, வெங்கொடுமை!

வீரவாகு — வேண்டாத வேளையிலே

இன் கருணை நோக்கு ஏன்?

பாங்கன் — எழுச்சித் துடிப்பு எமது

கண்ணை மறைத்துவிட,

கையின் மிருகபலம்

பாவித்து விட்டோம்

பரிவை மறந்துவிட்டோம்

புண்ணிய பாவப் பொறுப்பை மறந்துவிட்டோம்.

சயந்தன் — கையில் இரத்தக் கறை — ஆனால்...

வீரவாகு — தண்ணீரால்,

சோப்பிட்டு அலம்பித் துவாயால் துடைத்துவிடு.

(வீரவாகுதேவர் தமது கைப்பைக்குள் இருந்து சோப்பும் துவாயும் (ற்றவலும்) தூக்குச் செம்பிலே தண்ணீரும் எடுத்துப் பாங்களிடம் கொடுக்கிறார். பாங்கன் தயங்கி நிற்கிறான். வீரவாகுதேவரின் கண்சாடையை விளங்கிக் கொண்டு செம்பு நீரை ஊற்ற, சயந்தன் சோப்பைப் போட்டுக் கழுவுகிறான். பின்னர் துவாயினாலே கை களைத் துடைக்கிறான்.)

**பாங்கன் — செம்பொன்று கொண்டே சிறிதளவு
தண்ணீரால்**

அந்த இரத்தக் கறை அகன்று போயிற்றா?
உண்மையிலே எல்லா உலகப் பெருங்கடலின்
தண்ணீரும் சேர்ந்தாலும், சண்டாள பாதகத்தைப்
போக்கி விடுவதற்குப் போதா என்னென்றேன்.
—நம்பினேன் அவ்வாறு.

**வீரவாகு — நல்ல தருமங்கள்
பற்றிப் படித்துள்ளாய், பாலர் வகுப்புகளில்!**
அத்தருமம் எல்லாம் அநுபவத்தில் எவ்வாறாய்
வைத்து இவ்வுலகில் வழங்கப்படும் என்ற
சத்தியத்தை மட்டும் சரியாய் உணரவில்லை.
செய்யும் செயல்களது தீமை நன்மைப் பண்பெல்லாம்
உள்நின்றியக்கும் உணர்வுகளின் தன்மைகளால்
நிரணயிக்க வேண்டியவை.

நீதி அநீதிகளின்
வண்ணம் உணர்ந்தால்,
வரையறைகள் கண்கூடாய் —
தெள்ளத் தெளிவாய்த் — தெரியும்
அநியாயம்

வேரோடு ஒழிக்க விழையும் சமயத்தில்
ஆரோ சில பேர் அழிக்கப்படுவார்கள்.
கூராயுதத்தாலே கொல்லப்படுவார்கள்.
வேலாயுதம் என்றால்
வெட்டித் துளைத்துத்தான்

நீதியினை நாட்டும்—
 நிலைத்த அருள் வழங்கும்
 போரே இதுதான்—
 புதுமை இதில் ஒன்றில்லை.
 ஆராய்ந்து பார்த்தால்
 அசரர் அழிவுக்காய்
 நெஞ்சம் இரங்குவது நீதி விரோதமடா.

பாங்கள் — கொஞ்சம் இளகிக் குலைந்துவிட்டேன்.

வீரவாகு — சி, அதுவோ
 போவி இரக்கம்.

(சயந்தன் சோப்பையும் துவாயையும் தண்ணீர்ச்
 செம்பையும் வீரவாகு தேவரிடம் கொடுக்கிறான்.
 இரண்டு போர் வீரர்கள் வந்து சயந்தன், பாங்கள்
 ஆகியோரின் முதுகிலே தட்டுகிறார்கள். கணக்கரும்
 வந்து தயங்கித் தயங்கி நின்ற பிறகு, கடைசியாகக்
 கையை நீட்டுகிறார். சயந்தனும், பாங்கனும், கணக்
 கரும் கை குலுக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்.)

சயந்தன் — புரட்டர் தொலைந்து விட்டார்
 நாங்கள் உலகை நடத்துவோம்
 எங்களுக்கு
 வெண்டும் பொருளை விளைவித்துப் பங்கிடுவோம்
 தொண்டித் திருடி நலத்தைச் சுருட்டும் நிலை
 சற்றும் இனிமேல் தலைகாட்டச் சம்மதியோம்
 வெற்றிக்கு இனிமேல் விழா எடுப்போம்
 வாருங்கள்.
 வாருங்கள் எல்லாரும்
 தாருங்கள் நும் பணியை
 எங்கள் உலகம் — இதில் நாமே மேலாளர்.
 எங்கள் உலகம் — இனி நாமே மேலாளர்.

(ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு புதிய கூடை கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் சுயாதீனமாக— ஆட்டமும் பாட்டமும் வேடிக்கையும் விளையாட்டும் வேலையும் உண்டாட்டும் களியாட்டுமாகக் காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். இவற்றைப் புலப்படுத்தும் நடன அசைவுகள் நடந்து கொண்டிருக்க, பின்வரும் இறுதிப்பாடலை இசைக்கும் பாடுகிறது.)

இசைக்குமு— (பாடலாக)

உலகொன்று குலமொன்று தம்பி

இனி

உழையுங்கள், களையுங்கள், பழகுங்கள் நம்பி

பலனுண்டு பலனுண்டு தம்பி

நம்மைப்

பலிகொண்ட சதி இன்று பல துண்டு தம்பி

கலைகொண்டு களியுங்கள் தம்பி

குதர்

கபடங்கள் தொலையுங்கள் சுகியுங்கள் தம்பி

இனி

உழையுங்கள், களையுங்கள் பழகுங்கள் நம்பி

உலகொன்று குலமொன்று தம்பி.

(திரை)

கடுழியம் முற்றும்.

6

ஒன்றல்

8

வெள்ளுக்காலி

நாட்டை எண்ண... □

நாட்டை எண்ண இதயம் நடுங்குமே!
நரகலான கிடங்கில் அழுகிடும்
ஓட்டை வாழ்க்கை உலகிற் கிடக்கிறோம்
ஒடிந்து நொந்து சிதறிப் பதைக்கிறோம்
காட்டிலே, புதர்ப் பற்றை மறைவிலே
காயப்பட்டுப் பதுங்கித் துடிக்கிறோம்
மாட்டி முள்ளுகள் கீறிக் கிழிக்கவும்
வழி நடந்தும் தவழ்ந்தும் இளைக்கிறோம்.

வீடிழந்து தெருவிலே நிற்கிறோம்.
வெட்டப் பட்டும் அடிப்பட்டும் சாய்கிறோம்
தேடி வைத்த சில பண்டம், சல்லிசன்
திருடப்பட்ட அகதிகள் ஆகிறோம்
ஓ ஓட விரட்டப் படுகிறோம்
ஒங்கி மோதி உதைக்கப் படுகிறோம்
வாட வாட வதைக்கப் படுகிறோம்
வயிற்றில் ஏறி மிதிக்கப்படுகிறோம்.

வழியில் வைத்து மறிக்கப்படுகிறோம்
வயலில் விட்டுப் பொசுக்கப்படுகிறோம்
சிறையில் இட்டுச் சிதைக்கப்படுகிறோம்
செக்கில் இட்டுத் துவைக்கப்படுகிறோம்

குழியில் இட்டு மசிக்கப்படுகிறோம்
 குடல் பிதுங்கச் சுடப்பட்டொழிகிறோம்
 அறிவு கெட்டு விழுமட்டும்
 புல்லரின்
 ஆசை தீர நொருக்கப் படுகிறோம்.

வயது போன கிழவர்கள் ஆயினும்
 மழலை பேசும் சிறுவர்கள் ஆயினும்
 இளமையான மணமகள் ஆயினும்
 இளிமையான மணமகள் ஆயினும்
 கயிறு போடும் இயமனின் தூதராய்க்
 கயமை ஆகிய பேரினவாதமே
 தனது கோர வடிவில் வருவதாம்—
 தமிழர் வாழ்வின் இறுதியை நாடியே.

இந்தவாறு மனிசர் சிதம்புதல்
 இன்னும் எத்தனை எத்தனை காலமோ?
 சண்டமாருதம் வீசுட்டு—நெடியதாய்!
 தாங்க வேண்டுமே!
 எத்தனை காலமோ?
 எந்தவாறு நாம் தீத்தனைல் ஏற்றுவோம்?
 இந்த ஏங்கல் மறைந்துபோய் நீங்குக.

சண்டை வென்று
 தமிழினம் ஒங்குகு—
 சமத்துவத்தின் குளிர்மை நிலவிலே.

1987

194

அதெல்லாம் வேண்டாம்

□

‘உயிரியல் முறைப்படி உண்மையைச் சொன்னால்
மனிதர் யாவரும் விலங்குகள் ஆவார்
தாவரம், விலங்கென இருவகைப்பட்டவை—
உயிர்கள் அனைத்தும்.
மனிதனும் விலங்கே.

உண்ணல், உயிர்த்தல், உடலியற் புணர்ச்சி,
உறங்கல், உலைதல், இறந்து படுதல்,
ஆகிய வினைகளை ஆய்வு செய்தாலும்
மனிதன் விலங்கே என்பது பெறப்படும்—
உயிரியல் அறிஞர் உரத்துக் கூவினார் .

கலைஞரும் அதை ஒரு கதையிற் காட்டினான்.
மணிமுடி இழந்த மன்னவன் ஒருவன்
காட்டிலும் மேட்டிலும் கடுமழைப் புயலிலும்
வெற்று மேனியனாய் விழுந்து கிடந்து
தட்டுத் தடுமாறிக் கொட்டுக் குலைந்ததும்
‘இரு கவர் மிருகம் நான்’
என்று சொல்வதாய்
நடிகன் ஒருவன் நடித்துக் காட்டினான்.

இமய வெற்பிலே, இருட்குகை ஒன்றன்
நிட்டை கூடிய நித்தியானந்தரோ
‘மனிதன் தெய்வமே’ என்று கூறினார்.
‘பிரம்மமே அகிலமும்
பிற பொருள் இல்லை
எங்கும் பரந்த ஏகப்பரம் போருள்
ஒவ்வொருவருக்கும் உள் ஒளி ஆகும்.
ஆகையால், மனிதன் ஆன்மா!
அதுவோ
ஒன்றே ஆகும்.
அன்றி, வேறொன்றுமே
இல்லை ஓம்! இல்லை, ஓம்’
என்ற வாசகம்
திருவாய் மலர்கிறார்.
தெய்வமாம் மனிதனும்!

ஆனால்,
நாங்களோ எமக்குள் நினைக்கிறோம் —
விலங்கென விரட்டி வெட்டவும் வேண்டாம்
தெய்வமாய் வைத்து,
சிறப்புடன் போற்றி,
திருப்புகழ் பாடவும் வேண்டாம்.
மனிசரை மனிசராய் வாழ விடுங்களேன்!

1983

196

வேறென்ன செய்யலாம்?

□

அறியாப் படைகள் இரவில் மோதும்
இருண்ட களத்தில் இருக்கிறோம் நாமே
—மதியு ஆணல்டு-

நாங்கள் ஆர் என நீங்கள் அறிகிலீர்.
நீங்கள் ஆர் என நாமும் அறிகிலோம்.

ஒங்கி வீச்டா,
ஒடும் குருதியின்
காங்கையே குளிர் காய உகந்ததாம்.

அடி பிடி பிடி; கடி, முடி, உதை.
அனல் இடு
வெடி பல பல வெடி.
முடி கெட ஒடி.
முனை முறி.
முயல்
மொழி சில குரை
கொலை புரி.

‘என் இத்தனை ப்பகை?
ஏதுக்கு அழித் தொழில்?’

யார் அப்படி வினவுதல் ஆனார்?
 ஈனச் செயல் இவை;
 நேசச் செயல் இவை,
 ஈசச் செயல் இவை என எல்லாம்
 நாம். இப்போது, அவை வேறுபடுத்திடும்
 நாட்டம் என்பது சற்றும் அமைந்திலோம்.
 சாம வேளை இது
 ஆகையால்,
 ஒய்வில்லாச்
 சந்தடிகளே செய்தல் தகுந்ததாம்.

சண்டை விட்டிடலாம்.
 அதற்கு ஒன்றுமே
 தடையும் இல்லை, கடுமையாய்.
 ஆயினும்,
 கண்டு கொள்ள இடைஞ்சலாய் ஆன
 இக் கசை இருட்டில்
 நாம் வேறென்ன செய்யலாம்.

செய்வது ஏது என்று அறிகிலோம்.
 ஆதலால்,
 தீர்வும் இன்றித் தொடர்க் பிரச்சினை.
 உய்ய மார்க்கம் உழைப்பினில் உண்டென
 உரைப்பராயினும்,
 போரிலும் இல்லையா?

1964

புல்லு நாம் ஆனாலும்...

□

புல்லு நாம் ஆனாலும்
புலி சிங்கம் அல்லவே
புசிப்பதோ காற்றும் மழையும்
புதையுண்டு மண்ணிடைப்
பொடியான் குப்பையைப்
பொன் மஞ்சட் பச்சை ஆக்கும்
நல்லதொரு வித்தையும்
நாமே அறிகுவோம்
நன்நத நிலம் எமது தோழன்
நாள் தோறும் கீழ்வானில்
தன் தலை நிமிர்த்துகிற
ஞாயிறும் எம் நன்பன் என்போம்
கல்வியோ சற்றேறனும்
கடுகளவும் இல்லை.

அது
கவலையும் தருவதில்லை.
கபடங்கள் பல கொண்டு
பிறர் சொந்த உடல் தின்று
கருமங்கள் புரிவதில்லை.
கொல்ல நாம் எண்ணவும்
தேவையே கிடையாது.
குளிர் பக்கம் ழண்டு நின்று
கூடத்தாடல் புரிகிறோம்—
காற்றாடும் காணியில்
கொண்டாட்டம் எமது வாழ்நாள்

சுன்றல்

உலக வான் வெளி முற்றும்
 உறைகின்ற காற்றவைகள்
 ஒன்றித் திரண்டு கூடி
 ஊடவென் றிரைந்ததடி
 ஊழிப் பெருங்கூத்தின்
 ஒத்திகையை ஆற்றும் வேளை
 பலி கொண்டு மக்களைப்
 பல கோடி கோடியாய்ப்
 பதைக்க உயிர் வாங்கல் காண்போம்;
 பட்டினிகள், நோய் பஞ்சம்
 தொட்டிடும் படியான
 பாழ்ச்செயல் கண்டு நைவோார்.
 மெலிதாகி அக்காற்றே
 சாந்த நிலை சேர்ந்திடின்
 வேய்ந்குழலின் ஊடே ஊர்ந்து
 மெய்ஞ்ஞான போதத்தின்
 பின்னான தெய்வ இசை
 மீட்டி அவைச் சுருள்கள் ஆகி
 நலமான ஆனந்த
 நாதாந்த போதமாய்
 ஞாலத்தை அமைதி செய்து
 நலிவுகளை விருவிக்கும்
 நனி இனிமை கொண்டு
 நாம்
 நாமாகி
 ஒன்றி விடுவோம்.

1979

பொற்காலம்

□

கல் தோன்றி மண் தோன்றா காலம் சென்று
கடல் தாண்டிப் போவதற்குக் கப்பல் தோன்றி,
மில் தோன்றித் தைப்பதற்கு மிசினும் தோன்றி,
விண் கடந்து வெளிச்செல்ல ரோக்கெற் தோன்றி
‘எல்லாரும் சமமாக வாழ்தல் வேண்டும்’
என்று சொல்லும் பொதுமை என்னம் எழுந்த
பின்னும்
பல் தோன்றாப் பாலகர்போல்—சிலபேர்
இன்னும்
‘பழங்காலும் பொற்காலம்’ என்று சொல்வார்.

சங்கத்தின் உன்னத்தை வருணிப்பார்கள்;
சாவகத்தை வென்றமையை விவரிப்பார்கள்;
எங்கும் உயர் புலிக்கொடியை எழுப்பி ஆண்ட
எங்களாவன் மாட்சிமையை எடுத்துச் சொல்வார்.
கங்கை கொண்டோம் என்பார்கள்.
படை திரட்டிக்
கலிங்கம் ஏறிந்தோம் என்றும் காட்டுவார்கள்.
இங்கினிமேல் நாம் முயன்றால்,
எய்தலாகும்—
இனியும் ஒரு பொற்காலம் என்பது
ஓரார்.

‘கலி முற்றிப் போயிற்று’ என்று அழுவார்
ஆயின்,

கல் வீடு, மின் விசிறி, உறைவுப் பெட்டி,
ஒலிபெருக்கும் இசைக்கருவி, தொலைவுப் பேசி,
ஒளி அசைவுப் படங்காட்டல்
முதலாயுள்ள

பல நலங்கள் தோன்றுதற்குக் காலாய் நின்ற
பண்பாட்டைப் பண்பாடாய் ஒத்துக் கொள்ளார்.

தலைமை பெறின்—சரி நீதி,
முன் இல்லாத

தன்மை

இனிக் கனியும் என உணரமாட்டார்.

ஓய்வு, இனிமேல், தாராளமாய்க் கிடைத்தால்,
உண்மை—பொய்கள் ஆராய் நேரம் வாய்க்கும்.
வாய்மை நெறி வென்றிடுதல் மட்டும் அன்றி
மானிதமும் உயிர்ப்படைந்து வாழல் கூடும்.

தீமைகளைத் தயங்காமற் செய்வதற்கும்
திருடுதற்கும் இடங்கொடுக்கா நிலைமை வந்தால்,
பூமியிலே முன்னிருந்த எதையும் மிஞ்சும்
பொற்காலம் புதிதாகப் பூக்கும் அன்றோ!

பொற்காலம் முன்னர் பல நிகழ்ந்ததுண்டோ!
புலவர்களின் கனவாயும் போனதுண்டு.

கற்காமல், இருந்தபடி இருப்பதாலும்,
கை கட்டி வாய் பொத்தி நிற்பதாலும்
தற்காலம் தேங்கி நிற்கும்.

தேக்கம் நீக்கி,

தடை கடந்தால்,

பொற்காலம் சமைதல் கூடும்—

நிற்காமல் ஓடுகிற காலத்தேரை

நிறுத்திவிட நினைப்பவர்கள் வெட்கிப்போக.

விழிப்பு வேண்டும்

□

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்
 யார்க்கும் அஞ்சோம்
 நமக்கெனவே சிந்திக்கும் பழக்கம் உள்ளோம்
 ஏமாற்றி எம்மீது சயாரி செய்ய
 எவர்களையும் விட மாட்டோம்
 இழிந்தோர்க்கெல்லாம்
 டு மாலை புனைந்தேத்தோம்
 போற்றிப் பாடோம்.
 புனைக்கதையைப் புனைக்கதையாய்ச் சுவைப்போமன்றி
 ஆமாம் என்று அனைத்துக்கும் தலையை ஆட்டோம்
 அறிவறிந்தோம்.
 அறியாமை அறிந்து தேர்ந்தோம்.

‘முன் நடப்போர் நாம்;
 முதலோர்—மேலோர்’ என்று
 மொழிந்தபடி தம்பட்டம் அடிக்கும் பேர்கள்
 தன்னலத்தை மறைப்பதற்குச் சொற்கள் தேடிச்
 சலசலப்புக் காட்டுவதைச் சுகிக்க மாட்டோம்
 என்ன எவர் சொன்னாலும் ஆய்ந்து பார்ப்போம்
 எழுத்தறிந்தோம்
 எழுச்சி கொண்டோம்.
 இதயம் வாய்ந்தோம்
 கன்னமிட்டுக் களவுடுத்தும் தப்ப எண்ணும்
 கருத்துடனே செயற்படுவோர் விழிக்க வேண்டும்.

தருமம்

□

வைய மாந்தர்காள், வாருங்கள் இங்கே.
மன் வளம்படும் 'செய்கைகள்' செய்வோம்
கை அசைந்து கலப்பை நுழைந்து
காளை ஓடிய சால்வழி தோறும்
உய்யவென்று விடைகளை வீசி
ஒங்கு பச்சைப் பக்ஞசெடி காண்போம்.
நெவு தீரப் பழங்கள் பிழிந்தே
நாங்கள் ஆர்குவம் நெசஞ்சும் அழிந்தே.

மன் குடைந்து, பொன், வெள்ளி, இரும்பு
மணி பெருந்தொகை வாரி எடுப்போம்
'விண் விண்' என்று சுழன்றும் அவைந்தும்
'விறவிரென்று' அனல் சீறி இரைந்தும்
என்னிறந்த தொழில் வகை ஆற்ற
ஏற்ற யந்திர சாதிகள் செய்வோம்
கண் படைத்த பலன் எனத்தக்க
கவின்கொள் பண்டங்கள் ஆயிரம் செய்வோம்-

பழமும் பண்டமும் பண்ணிய நாமே
பகிர்ந்து கொண்டொரு தர்மம் விரிப்போம்
அழவும்
நோவில் அனுங்கவும்

இங்கே

ஆட்களே இலை என்று விதிப்போம்
தொழுவும் ஏவவும் யாரும் இங்கில்லை
தொய்ந்து நெயவும் ஊழ் இனி இல்லை
எழுக மெய் உணர் வையகம் இங்கே
இனப நேர் நெறி எய்துக இன்னே.

1975

205

புதிய நாள்

புதிய நாள் மலர் பூத்து விரிந்திடும்
பொலிவினோடது காற்றில் அசைந்திடும்
இதமதாய் ஒரு சூக்கும் நன்மணம்
இசைய ஓர் மன ஊக்கம் எழுந்திடும்
உதயமான இந் நாட்கென வந்துள
உயர்வு தோதென ஆட்கள் நினைந்திட
எதுவும் நாம் ஒரு முச்சில் முயன்றிடில்
இயல்வதாம் எனும் நோக்கு மிளிர்ந்திடும்.

பிறரை நோவுற வாட்டுதல் என்பது
பெருமை யாவையும் ஒட்டிடு புன்செயல்
அறமிலாதது;
தீக்கெடு வன்முறை
அதனை வேரொடு நீக்குதல் நன்னெறி,
குறைவிலா நிலை கூட்டுவும் என்பவர்
கொடுமை யாவையும் வீட்டுவர்—
மொய்ம்பினர்
திறமையாளர்கள் மாட்சிமை கொண்டிட,
செழுமையானதொர் வாழ்க்கை தெளிந்திடும்.

உலகெலாம் அதி கூர்ச்சிறு நுண்ணிய
உணர்வு தீவிரமாய்ச் செயல் பண்ணிட
வறுமை, காய்வுகள், காழ்ப்புகள், சஞ்சலம்
வளிமையோடொரு போர்ப்படை வென்றிடும்
விலகி ஓடிட மேட்டிமை மின்சட,
மெலிவு, நோய்நொடி, வேற்றிமை துஞ்சிட
பொலிவினோடொரு பூர்த்திமை வந்திடும்
புதிய நாள் மஸர் பூத்து விரிந்திடும்.

1967

207

பின்னினைப்பு

கவிஞர் பற்றி கலாநிதி. க. கைலாசபதி

1981-ல் வெளிவந்த ‘சமூகத் தொண்டன்’ இதழில் கவிஞர் முருகையனைப் பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி எழுதிய கட்டுரையை பின்னினைப்பாக வெளியிடுகிறோம்.

நமது நாட்டுக் கவிஞர்களைப் பற்றிய கட்டுரைத் தொடரில் முருகையனைப் பற்றி எழுதுமாறு என்னைக் கேட்ட சமூகத் தொண்டன் ஆசிரியர், நெருங்கிய நண்பன் ஒருவனைப் பற்றி எழுதும் சிரமமான பணிக்கு என்னை ஆளாக்கி விட்டார். என்னுடைய நினைவு முப்பத்து மூன்று வருடங்கள் பின்னோக்கிச் சென்று யாழ்ப்பானம் இந்துக் கல்லூரி விடுதியில் நிலைக்கிறது. விடுதி மாணவராக நாமிரு வரும் வாழ்ந்த நாட்களில், மாணவர் கையெழுத்துப் பத்திரி கையிலே கவிதைகளும், நடைச்சித்திரங்களும், கட்டுரை களும், எழுதி ஆரம்ப நிலையில் இளம் எழுத்தாளர் பெறும் இன்ப எழுச்சியை நாம் அனுபவித்துமை பக்ஷமை பெறுகிறது. நாம் அறிந்தவரையில் முருகையன் எழுதிய முதற் கவிதையின் முதலிரு அடிகள் இப்பொழுதும் எனக்கு ஞாபகமாய் இருக்கின்றன.

வள்ளுவனின் வழுவற்ற கொள்கையில்லை
வள முடை நல்லகிம்சையுடன் ஒழுக்கமில்லை
சஞ்சிகை ஓன்றுக்கு அனுப்புமுன் கவிதையை எனக்குக் காட்டினா அவருடைய முதல் விமர்சகனாக நான் அமைந்தேன்.

209

க—14

தேன் என்று எண்ணுகிறேன். வயதில் எனக்கு ஈராண்டுகள் இளையவரான முருகையன் 1947ம் ஆண்டு முதல் இன்று வரை அத்தியந்த நண்பனாக இருந்து வந்துள்ளார்.

முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் இயற்றிய முதலாவது கவிதையைச் சுவைத்த நான் சில காலத்துக்குமுன் அவர்எழுதிய ஆதிபகவன் (1978) என்னும் நெடும்பாட்டைச் சுவைத்தது மட்டுமன்றி அதனையே பா நாடகமாக்கும்படி ஆலோசனையும் கூறினேன். இதனை நான் விதந்துரைப்பதற்குக் காரணம் மூன்று தலாப்தங் களுக்கு மேலாக அவரது வளர்ச்சிப் படிகளை அவதானித்து வந்த நான், அப்படிகளிலே ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் பரிஞாமத்தையும் தூலவடிவிற் கண்டிருக்கிறேன். அந்த வகையில் காலத்தோடொடாட்டிக் கவிபாடி, காலத்தின் கோலத்தைக் காட்டுவதோடும்யாது, காலத்தில் தனது சுவடுகளையும் பதித்தவராக நான் முருகையனைக் கான் கின்றேன்.

கனக-செந்திநாதன் தொகுத்து வெளியிட்ட ஈழத்துக் கவிமலர்கள் (1962) என்னும் நாலிலே முருகையனைப் பற்றி மேல்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. “இலங்கைச் சர்வகலா சாலையில் விஞ்ஞானப் பட்டம் பெற்ற முருகையனோடு ஈழத்தின் கவிதைப்பாதை ஒரு புதிய திருப்பத்தை அடைந் தது.” மிக முக்கியமான ஒரு செய்தியின் இலகுபடுத்தப்பட்ட வடிவமே இக்கூற்று என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. “விஞ்ஞானத்தையும், மேற்குலக இலக்கியங்களையும் உள்வாங்கி ஆற்றல்மிக்க தமிழ்க் கவிதைகளைப் படைத்திருப்பவர் இலங்கைக் கவிஞர் முருகையன்” என்று திரு. சி. வி. இராஜசுந்தரம் கட்டுரையொன்றிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். முருகையனை அறிந்து கொள்வதென்பது நலீன தமிழ்க்கவிதையின் ஒரு பகுதியை அறிந்து கொள்வதாகும்.

சாவகச்சேரியிலுள்ள கல்வயலில் 1935-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம், இருபத்து மூன்றாம் திகதி பிறந்த முருகையன், தமிழாசிரியர் இராமுப்பிள்ளையின் புதல்வர். கல்வயல்

சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் பயின்ற முருகையன் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் (1953-56) விஞ்ஞானமாணிப்பட்டத்தைப் பெற்றார். சைவப் பின்னணியில் அவரது இளமைக்கல்வி அமைந்தது கவனிக்கத் தக்கது. உணர்வுடன் கலந்த மரபுணர்ச்சி முருகையனிடம் ஆழமாகக் குடிகொண்டுள்ளது. சொல்லிலும் பொருளிலும் அது பல்வேறு வழிகளிற் புலப்படுவதைக் காணலாம். முருகையனின் சொல்லாட்சி அளாதியானது. தீவிரமான கருத்தையீர உணர்வையோ எடுத்துக் கூறும் போதும், தமிழ் மணம் கமமும் தனிச் சிறப்பு முருகையன் கவிதைக் குண்டு.

பட்டம் பெற்றபின் சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியில் விஞ்ஞான - கணித ஆசிரியராக ஏழாண்டுகள் (1956—1962) கடமையாற்றி விட்டு அரசகரும் மொழித் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகச் சேர்ந்து, அரசகருமகல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்திலே பதிப்பாசிரியராகவும், பிரதம பதிப்பாசிரியராகவும் 1977 வரை பணிபுரிந்தார். விஞ்ஞானத்தைத் தமிழ்ப்பட்டுத்துவதிலும், கலைச் சொல்லாக்கத்திலும் ஏறத்தாழப் பதினைந்து வருடங்கள் ஈடுபட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மொழித்திறனும் மொழியாட்சியும் மேலும் திட்ப நுட்பமடைய இக்காலப் பகுதி வழிவகுத்தது எனலாம். கடந்த நான்கு வருடங்களாக கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக இருக்கும் முருகையன் தற்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டத்திற்கு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

முருகையன் பார்த்து வந்த வேலைகளும் கடமைகளும் விஞ்ஞானப் பின்னணியில் தமிழ் சம்பந்தமானவையாயும், கல்வித் தொடர்புடையனவாயும் இருந்தமை நோக்கத் தக்கது. இவற்றின் விளைவாக முருகையனது கவிதைகள் எப்பொழுதுமே ஆய்வறிவுப் பண்பையுடையனவாய்

இருத்தல் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டியதாகும். உனர்ச்சி வெள்ளத்தில் அடிப்பட்டுப் போகாமல் நிதானித்து விஷயங்களை ஆழமாக நோக்கிக் கவிபாடும் நோக்கும் போக்கும் அவரின் சிறப்பியல்புகள். காலஞ்சென்ற அ. சீனிவாச ராகவன், ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன், வா. செ. குழந்தைசாமி (குலோத்துங்கன்), சிதம்பர ரகுநாதன், த. ஏகாம்பரம், சிவசேகரம், நுஃமான், ஆதவன், சேந்தன் முதலியோரின் கவிதைகளிலும் மேற்கூறிய ஆய்வறிவுப் பண்பினையும், தத்துவ வீச்சையும் காணலாம். இவர்களிற் பெரும்பாலா ணோர் விஞ்ஞான-தத்துவ பயிற்சியுடையோராய் இருப்பதும் தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்ல என்றே கூறவேண்டும்.

சிறுவயதிலேயே முருகையனுக்கு கவிதையில் இருந்த ஈடுபாடு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் காலஞ்சென்ற வித்துவான் க. கார்த்திகேசு அவர்களால் தூண்டப்பட்டது; ஆக்கபூர்வமாக நெறிப்படுத்தப் பட்டது. சக மாணவர்களாக இருந்த க. சிங்காரம், நடனசபாபதிசர்மா, க. கைலாசபதி போன்றோர் பிரதான ஊக்கிகள் எனலாம். ஆரம்ப கால கவிதைகள் தெல்லியூர் செ. நடராசன் நடத்திய தமிழ்மணி, டிக்கோயாவிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த கலைச்சூடர், கல்லூரிச் சஞ்சிகையான இந்து இளைஞன், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிப்போந்த இந்து சாதனம், ஈழகேசரி என்பவற்றில் வெளிவந்தன. பின்னர் பல்கலைக்கழக காலத்தில் வீரகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன் என்பவற்றில் பிரசரமாயின. அதனைத் தொடர்ந்து சரஸ்வதி, எழுத்து, தாமரை, கலைமகள், கல்கி, தீபம், என்னும் தென்னக ஏடுகளிலும் ஈழத்தில் சமூகத் தொண்டன், ஆளந்தன், கலைச்செல்லி, மத்திய தீபம், கலைமதி, மரகதும், இனமுழக்கம், அல்லி, தேனருவி முதலான ஏடுகளிலும் வெளிவந்தன. சில சஞ்சிகைகளில் வீமர்சனக் கட்டுரைகளும் எழுதினார் முருகையன். இக்காலப் பகுதியையடுத்தே, வாணோலியில் நாடகங்களும், பேச்சுக்களும், உரை — இசை சித்திரங்களும், கவிதை வாசிப்புகளும் ஒவிபரப்பாயின. 1955 -ஐ அடுத்த காலப்பகுதியிலே கவியரங்குகளில் பங்கு பற்றத்

தொடங்கினார். “கவியரங்குகளிற் கவிதையை இரசனையாக வாசிப்பதிற் பெயர் பெற்றவர். புதுவகைக் கற்பனைகளை அழகிய சந்த நடையில் கவிதையாக்குவதில் வல்லவர்” என்று அறுபதுகளில் கனக - செந்திநாதன் எழுதினார். அறுபதுகளின் நடைபகுதியில் நோக்கு என்னும் கவிதை ஏட்டினை காலஞ்சென்ற இ. இரத்தினம் அவர் களுடன் இணைந்து நடத்தினார்.

நூல் வெளியீடுகள்:

1. ஒரு வரம் (1964). ஆங்கிலக் கவிதைகளின் தமிழாக கங்களைக் கொண்ட சிறு தொகுப்பு. இதில் பன்னிரு ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் தமிழருவம் பெற்றன.
2. வந்து சேர்ந்தன (1965). இதில் இரு கவிதை நாடகங்கள் உள்ளன.
3. நெடுஞ்பகல் (1967). தமிழ்நாட்டில் அமத நிலையத் தால் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல், “நெடுஞ்பகல்” என்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுளையும் வேறு தனிக் கவிதைகளையும் கொண்டது. “நெடுஞ்பகல்” புதுமையான படைப்பு. தனியாள் நலத்தை முதன்மைப் படுத்தும் தொழில்நுட்ப விருத்திகளும் வாய்ப்பு வசதி வளர்ச்சிகளும் விபரீதமான பலனைக் கொடுத்தலை உருவகமாக்கிக் காட்டுவது இந்நெடுஞ்பாடல். இந்நாலுக்கு நான் எழுதிய முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டது போல, “கட்டுப்பாடின்மையும், அன்பகத்தில்லாப் பண்பும், அமரனாக வேண்டிய மனிதனை ஆழக்கிழே விழுத்துவதையே ஒரு கற்பனைச் சிறு காவியமாகப் பாடியுள்ளார் அவர்.” இத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற தனிக் கவிதைகள் தத்துவத் தேடுதலையும், சமூக அனுபவக் கிண்டல்களையும், காதற் சித்திரங்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டவை. முருகையளின் கவிப்

பொருட் பரப்பையும், கவிதா நெறியையும் ஆனால் யின் வெளிப்பாட்டையும் இத்தொகுதியில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

4. கோட்டுரூப் வாசல் (1969). நந்தனார் சாத்திரத்தை நவீன சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப எழுதிய கவிதை நாடகம் இது* இதுபற்றி எனது அடியும் முடியும் என்ற நூலில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன்.
5. கவிதை நயம் (1970). நானும் முருகையனும் இணைந்து எழுதிய விமர்சன அறிமுக நூல் இது. இலங்கையில் ஒரு பதிப்பும் தமிழகத்தில் ஒரு பதிப்பும் வந்துள்ளது.
6. ஒரு சில விதி செய்வோம் (1972). கவிதை பற்றிய சிந்தனைகள் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. “மரபின் சமையுடன் நவீனத்துவத்தை எவ்வாறு எதிர்நோக்குவது என்பதை பற்றியும், கவிதையுலகில் பழையப் பீடிப்பின் தேக்கமும் குனியாத எதிர்மறை நோக்கின் போலிப் புதுமையினது வியர்த்தமும் பற்றியும் ஆழமான — சிந்தனைகள் தூண்டும் கருத்துக்கள் இந்நூலில் பொதிந்துள்ளன.
7. ஆதிபகன் (1978). இந்நெடும்பாட்டு, மனிதகுல வளர்ச்சிப் போராட்டத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தின் சித்திரத்தைக் கதையாகக் கூறுகிறது. நவீன மனித புராணம் என்று விவரிக்கத்தக்கது. முருகையனின் உலகநோக்கு இப்பாடவில் துலக்கமாகப் பளிச்சிடுகிறது என்று கூறலாம்.

ஓயாது எழுதிக்கொண்டிருப்பவர் முருகையன். எழுத்து அவரின் மூச்சு. நூல் உருவும் பெறாமல் கையெழுத்துப் பிரதியாகப் பின்வரும் படைப்புகள் இருக்கின்றன. இன்றைய உலகில் இலக்கியம் (விமர்சனக் கட்டுரை நூல்) முக்கூடல் (கவிதை), அப்பரும் சுப்பரும் (கவிதை நாடகம்), தேடுதல்கள் (கவிதைத் தொகுப்பு.)

பன்னிரு வாளைலி நாடகங்களும், ஆறு மேடை நாடகங்களும் எழுதியுள்ள முருகையன், ஆங்கிலக் கவிஞர் டி. எஸ். எவியட்டைப் போல கவிதைகளிலிருந்து நாடகத் திற்கு வந்தவர். கவிதைகளில் நாடகப் பாங்கும், நாடகங்களில் கவிதைப் பாங்கும் அமைந்து அநுபவ நிறைவுக்கு வகைசெய்கின்றன. தத்துவ ஈடுபாடுடைய முருகையன் போன்றவர்கள் இடையறாத வளர்ச்சியடைவதும் எதிர் பார்க்கக் கூடியதே. முருகையனுடைய கருத்துச் சார்பின் வரலாற்றை சிறிது விவரித்தல் வேண்டப்படுவதாகும். அதாலும் அவரது சிந்தனைவிகசிப்பை விளக்குதல் விரும்பத்தக்கது.

1. தொடக்க நிலை (1955 வரை)

காந்தியம், வளர்ணவம், போர்வெறுப்பு, அமைதி நாட்டம், அறஞமுக்கம்.

2. ஜம்பதுகளின் பிறபாதி

இப்பற்று, மொழியிருமை கோரும் அரசியல், வாழ்க்கைத் தத்துவத் தேடல், சமுகமுரண்களின் அடியாண நெயாண்டி.

3. அறுபதுகளின் பின்

சமுதாய நீதி, பகுத்தறிவுப் பார்வை, பொதுவுடமை நாட்டம், வாழ்க்கை அநுபவ விமரிசனங்கள்.

முருகையனது தத்துவ வீச்சு எத்தனை முக்கியமோ, அத்துணை முக்கியமானவை அவர் மேற்கொண்டு வந்துள்ள கவிதை வடிவப் பரிசோதனைகள். நவீன தமிழில் காத்திரமான பரிசோதனைகளைச் செய்த கவிஞரில் முருகையனுக்குச் சிறப்பானதோர் இடம் உண்டு. இப்பரிசோதனைகள் யாவை? பல்வேறு வகை யாப்புகளையும் கையாண்டமை, நவீன கவிதைக்கு வேண்டிய உருவத்தை நோக்கிய தேட்டம்; புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன் ஆகியோரின் எடுப்பான கவிதை முயற்சிகளால் உந்தப்பட்டும், கவியரங்குப் பாமோழிவு அநுபவங்களினாலும், தான்தோன் றிக்

கவிராயர் தொடர்பாலும் கவிதையிலே பேச்சோசையை முதன்மைப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்தமை; (பிறதோரிடத்திலே நான் எழுதியதுபோல, முருகையன் கவிதை மூலம் பிறருடன் ‘உரையாடும்’ பண்பை நன்குணர்ந்தவர்; கவிதை உயிர்த் துடிப்புள்ள இலக்கிய வடிவம் என்பதை நம்மவர்க்கு இக் காலத்தில் உணர்த்திய கவிஞரில் முக்கியமானவர் முருகையன்). இதன் பயனாக கவிதை நாடக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமையும். (மஹாகவி முதல் நூலிமான் வரை) ஈழத்தின் பிற கவிஞர்கள் பலரின் மொழிநடையிலும் பேச்சோசைப் பண்பு பிரதானம் ஆகியவையும் மனங்கொள் வேண்டியவை. பிரக்ஞஞ்சுபூர்வமாக மொழியில் பரிசோதனை கள் நடத்திவந்திருப்பவர் முருகையன். பழைய செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு, கிராமியம், வட்டார வழக்குகளையும், ஆங்கிலச் சொற்களையும் தேவையை அனுசரித்து இலக்கியத் திற்கு பயன்படுத்தும் நெறியை ஊக்கியமை முருகையனின் பங்களிப்பாகும். மிகச் சமீபகாலத்தில் செந்தெறிப்பாங்கான கடின மொழிப் பிரயோகத்தை நெகிழ்த்துவதிலே சிறப்பான கவனம் செலுத்தி வருகின்றார். உருவத்துக்கும் உள்ளடக்கத் துக்குமுள்ள நுட்பமான - இயங்கியல் ரீதியான - உறவை தெள்வற உணர்ந்து கவிதை படைப்பவர் முருகையன். இக்காரணத்தினாலேயே முருகையனைக் கவிஞர்க்குக் கவிஞர் என்று அடிக்கடி நான் குறிப்படுவது வழக்கம்.

கேவலம் காட்சிப் பொருள்களைக் கண்டு அவற்றின் உந்துதலினால் வருணனைக் கவிதை பாடும் ‘‘முதிரா இவைஞர்’’ பலரின் தொடக்கநிலைக்கு அப்பாற சென்று, உள்ளத்தில் ஓவ்வொரு கணமும் தோன்றும் அரூபமான நுண் பொருள்களைச் சொல்வசப்படுத்தும் ஆன்மசக்தி—படைப் பாற்றல் — முருகையனிடம் நிரம்ப இருக்கிறது. தமக்கென உலக்நோக்கையும் வாழ்முக்கைத் தத்துவத்தையும் தெடுபவர் முருகையன். சித்தாந்தச் சார்பொன்றினைத் தேடித் தேடிச் சொலும் ஆத்ம துடிப்பின் எல்லையிலேயே அவரது கவிதை களிற் பெரும்பாலானவை பிறக்கின்றன. இத்தத்துவ சிவத் கையும் கோட்பாட்டுத் தெழுதலும். இவற்றையைந்த உருவ — வடிவ — பரிசோதனைகளுமே முருகையனுக்குத் தனித் தன்மையை அளிக்கின்றன என்பது எனது கருத்து.

ஃ

SOUTH ASIAN BOOKS
S- 44, 3rd FLOOR,
C. C. S. M. COMPLEX
COLOMBO - II.
SHRI LANKA.

